

ÖZDEMİR İNCE

CEHALETİN RÖNESANSI

ÖZDEMİR İNCE
**CEHALETİN
RÖNESANSI**

Kaynak Yayınları No: 668

ISBN: 978-975-343-797-4

1. Basım: Eylül 2013

Editör
Hadiye Yılmaz

Redaktör
Fatma Yazıcı Ulusoydan

Sayfa Tasarım
Çağlar Yalçın

Kapak Resmi
Muzaffer Akyol

Fotoğraf
Selçuk Turanlı

Kapak Uygulama
Serap Adatepe Turanlı / Nihal Sevim

Baskı ve Cilt
Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul Tel: 0212 412 17 77
Sertifika No: 12027

© Bu kitabın yayın hakları Analiz Bas. Yay. Tas. Gıda Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.nindir. Eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM GIDA
TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Galatasaray, Meşrutiyet Caddesi Kardeşler Han No: 6/3 Beyoğlu 34430 İstanbul

www.kaynakyayinlari.com • iletisim@kaynakyayinlari.com

Tel: 0212 252 21 56-99 Faks: 0212 249 28 92

ÖZDEMİR İNCE, 1 Eylül 1936'da Mersin'de doğdu. 1956'da Mersin Lisesi'nden mezun oldu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden sonra öğrenimine 1960'ta Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde devam etti. Bir yıl Sandıklı Ortaokulu'nda, daha sonra Aydın Lisesi'nde öğretmenlik yaptı. Fransız hükümetinin açtığı sınavı kazanarak 1965-1966 yıllarında Paris'te Sorbonne Üniversitesi'e bağlı Institut des Professeurs de français à l'Etranger'de çağdaş Fransız dili ve edebiyatı ile Institut de phonétique'te fonetik (sesbilim) öğrenimi gördü. Türkiye'ye geldikten sonra Aydın ve Muğla liselerinde öğretmen olarak çalıştı. 1969'da TRT'ye girdi. 1982'de kurumdan emekli oluncaya kadar Dış Haberler Müdürlüğü'nde çevirmen, televizyonda metin yazarı, Öndenetim ve Redaksiyon Müdürü, Program ve Yayın Planlama Müdürü, Genel Müdürlük Müşaviri ve Uzman olarak çalıştı. 1982-1989 yılları arasında çeviri yaparak hayatını kazandı. 1989-2000 yılları arasında Can Yayınları'nda editör, Telos Yayınları'nda editör ve yayın yönetmeni olarak çalıştı. 14 Ocak 2001'de köşe yazarlığına

başladığı *Hürriyet* gazetesinde 1 Nisan 2012'ye dek yazıları yayımlandı. 23 Nisan 2012'den itibaren köşe yazarlığını *Aydınlık* gazetesinde sürdürüyor. Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres (Fransa, 1990) Onur Belgesi sahibi olan İnce, Mallarme Akademisi (Paris, 1983), Uluslararası Şiir Araştırma Merkezi (Brüksel, 1987), Uluslararası Şiir Büyük Ödülü Seçici Kurul (Liege, 1983, 1992), Şiir İçin Avrupa-Akdeniz Şiir Ağı (RUEMEB) (Strasbourg, 1996), Fas Şiir Evi Dostlar Kurulu (Kazablanka, 1998), Uluslararası Şiir Evi Genel Kurul (Brüksel, 2000), Avrupa Şiir Akademisi (Lüksemburg, 2002) üyesidir.

Yayımlanmış 50'nin üzerinde şiir kitabı, 50'nin üzerinde şiir, roman, oyun, sanat ve düzyazı çeviri kitabı, 20'nin üzerinde deneme, eleştiri ve siyasi kitabı bulunmaktadır. Özdemir İnce 1968'den günümüze çok sayıda edebiyat ve gazetecilik ödölüne de layık görölmüştür.

ÖZDEMİR İNCE
**CEHALETİN
RÖNESANSI**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ OLARAK SON SÖZ	13
<i>HÜRRİYET'TEN AYDINLIK'A</i>	
İlk Yazım	19
Tersi/Yüzü	22
<i>CUMHURİYET'İN SAATİNİ BOZMA MEZHEBİ</i>	
Merkez Sağın Trajedisi I-III	27
Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi? I-V	35
Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler I-IV	48
Cumhuriyet'in Bayramları I-II	61
Yarın 19 Mayıs ya da Kendi Düşen Ağlamaz	66
Türk Baharı Ne Zaman?	69
Laiklikte Israrlı Demokrasi I-III	72
Fethullah Hoca'nın İlim ve Tefekkür Âlemi	80
Fethullah Hoca'nın İlmi	83
Fethullah Hoca'nın İktisadı	85
Fethullah Hoca'nın Yeni İnsanı	89
Şecaat Arz Ederken...	92
"İç Savaş ve Sevr'de Ölüm" I-II	96
Bana Davetlini Söyle...	102
AKP'nin Yeni Çıkmazlar Haritası	105
Sözde Eleştiri Güya Muhalefet	108
Cumhuriyet mi, Demokrasi mi?	111

Kişiye Özel (İsmarlama) Demokrasi	115
Ne Vesayet Ne De Hacr	118
Vaiz ve Müşteki Başbakan	121
Son Damlanın Hikmeti	124
Dikkat! Başbakan'ın Nevri Dönüyor!	126
Nankörler Nesli	129
Barış ve Huzur	132

İSLAMCI MİTOSLAR VE SOLCU DİNDARLIK

Said Nursi Safsatasına Dair	139
Said Nursi'nin Matematik Dehası (!)	141
Hüseyin Çelik'in Eşsiz Tavsiyeleri	144
Bir Grup Evrimci ve Adnan Oktar	147
Yeni Bir Dünya	150
Komedide Yeni Bir Boyut	152
Sorunsuz Müslümanların Küçük Bir Sorunu	155
Sivas'ta İşlenen İnsanlık Suçu	158
<i>Kur'an</i> 'ın Solcu Ayetleri	160
Abu'l Ala Al-Ma'arri Diyor ki	162
"İslam Sosyalizmi"	164
Halkın Afyonu	165
Dindar Solcu Değil Solcu Dindar	168

"SİYASAL İSLAM ÖLDÜ, YAŞASIN İSLAMCILIK"

Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılar'a İslamcılık	173
İslam Demokrasisi	175
Tersi ve Yüzü	177
Herkes Kendi Cebinden	178
Yaşar Nuri Öztürk	180

"Dindar Aydın" Diye Bir Tür	183
İslamcılıklar Üzerine	187
Çocuklar Sirk Maymunu Değildir	193
Davutoğlu'yla Hesaplaşma Zamanı	196
"Kurtuluş İslam Birliğindedir"	199

YENİ OSMANLILIK YA DA MUHTEŞEM SEFALET

500 Milyar Sözcük	205
Başbakan'ın Osmanlı Hülyası I-III	207
Osmanlı'yla Yüzleşmek	217
Türk Direniş ve Devrimleri	218
Toplantılar Neden Hep İstanbul'da?	220
Vallah Suç Bende Değil	222
Osmanlı Saltanatında Kafes Geleneği	224
Dalkavukluk Tarifesi	226
Sözde Eleştiri, Güya Muhalefet I-II	229
Daire Dair Saçmalık	235
Muhteşem Sefalet	237
Hangi İhtişam?!	239
Muhteşem Süleyman Ne Kadar Muhteşem?	240
Kâtip Çelebi de İtiraf Ediyor	244

ARAPLARIN GERÇEK BAHARI: LAİKLİK

Fahmy Howeidı Diye Biri	249
Gördüğünden Göz Kırası İstemek	251
Müslüman Kardeşler	253
Yani İhvan Ül-Müslimin	255
İşkembe-i Kübra Sanatı	256
Tahrir Meydanı Kemalizme Karşı (!)	258

Türkiye Model Olamaz	260
Arap Âleminin Kötü Kaderi	262
Hey Gidi, Seni Gidi Laiklik!	264
Arap Baharı Yeşillendi	266
Arap Devletlerinde Din ve Anayasa	268
Arap Dünyasını Anlamak İçin	270
Geleceği Görmek	273
Senin Adın Tunus!	276
Küçük Amerika'nın İşleri	278
İsrail'in Dikenli İncirleri	281
Karar Gecesi	283
Ahmedinecad'ın Konya Gezisini İptal Etmesi	286
Cumhuriyet'e Kıymayın!	288

ÖNSÖZ OLARAK SON SÖZ

Aydın düşmanlığı faşizmin en önemli özelliklerinden biridir. Bunun örneklerini İslamcı muhitlerde bıktırıcı oranda görürüz. Gerçek demokratları ve "sol"u suçlamak için onları "elit" (seçkin) ve "elitist" (seçkinci) olmakla suçlarlar. Kedi ve erişemediği ciğer hikâyesi. Bu tuhaflık Osmanlı'nın son yıllarında da vardı. Halka inmek, halkın nabzını tutmak, halka yabancılaşmak bağlamlarında "Avam" ve "Havas" kavramları çarpıştırılırdı. İslamcı milletini ürkütmemek için iki kavramın tanımını bir Nurcu siteden alıyorum.

Nurculara göre bakın ne demekmiş bu iki kavram:

"Avam, kelime manası olarak '*alt tabaka*' demektir. Havas ise '*üst tabaka*' anlamına geliyor. Bu genel terimler, kullanıldığı ilim dalına göre farklı manalar içerirler. Mesela, iktisadi açıdan avam fakir demek iken, havas zengin manasına geliyor. Siyasal açıdan avam seçmen iken, havas seçilen demektir. Fen ilimlerinde avam tabiri eğitim ve öğretim görmemiş insan demek iken, eğitim ve öğretim görenler havas oluyor. İslam ilimlerinde ilmi derecesi olmayan insanlar avam iken, ilmi derecesi olanlar havas ve âlimlerdir.

Çiftçi bir insan ekonomik açıdan fakir, ama ilmi açıdan donanımlı ise, iktisadi açıdan avam, ilmi açıdan havas sayılır. Yani avam ve havas tabirleri kullanıldığı yere göre mana ve hüküm kazanıyorlar."

Örneğin, eleştirmek için, Cumhuriyet'i sivil ve asker elitlerin (havasın) kurduğunu söylerler. Doğrudur, dünyanın her yerinde böyle olmuştur. Elitler (seçkinler, saygınlar) olmadan devlet kurulmaz. Halksız devlet de olmaz. Ama devlet seçkinlerin seçtiği modele göre kurulur. ABD'yi kuran kurucu babaların biyografilerini okuyun.

İslamcı milleti Osmanlı düzenine bayılır, ama Osmanlı halis seçkincidir. Sarayda, devleti yönetecekleri yetiştirmek için Enderûndeyu bir okul mektebi bile kurmuştur ve sadrazamlarını, kaptanpaşalarını, eyalet valilerini, sancak beylerini, yeniçeri ağalarını hep burada yetiştirmiştir.

Ey ümmet-i Müslüman! Bu enderûn denilen mektep okuluna Etrak (Türkler) alınamazdı, söylemesi ayıp Hristiyan devşirmeler alınırdı. Bu nedenle biraz tezekkür et, kafa yor. İşte yarar.

Osmanlı'nın son dönemi ile Cumhuriyet döneminin seçkinleri Mekteb-i Sultani (Galatasaray), Mekteb-i Mülkiye (Siyasal Bilgiler) ile Harbiye'den yetişmiştir.

Cumhuriyet, avamın (halkın, proletaryanın, yoksulların) çocuklarını seçkinleştirmek için "leyli meccani" (parasız yatılı) sistemini kurmuştur.

Çoban Sülü, yoksa nasıl Süleyman Demirel olurdu?

Dünyanın ciddi ülkelerinde seçkin yetiştiren liseler ve üniversiteler vardır. İngilizlere, Amerikalılara sorun size adlarını tesbih gibi sayınsınlar. ABD'de Başkan olmak için Harvard, Yale, Colombia gibi üniversiteleri bitirmek gerekir. Nebraska Üniversitesi olmaz.

Eton College, (sıkça Eton olarak kısaltılır), İngiltere'nin en eski ve elit özel okullarından biridir. 1441 yılında Kral VI. Henry tarafından kurulan okul sadece 13-19 yaş arasındaki erkekleri, yatılı olarak kabul etmektedir. Yüzyıllardır İngiltere'nin en elit ailelerinin çocuklarını kabul eden okul, öğrencilerini, İngiltere'deki öteki okullara kıyasla çok daha nitelikli ve zor bir eğitimden geçi-

rir. Ayrıca okulun mezunları arasında birçok ünlü başbakan, aristokrat, prens, bilimadamı ve yazar vardır. Okulun mezunları "*Old Etonians*" (eski Eton'lılar) olarak bilinir. (İnternette aktarma).

Fransa'da bir Yüksek Öğretmen Okulu (École Normale Supérieure) vardır ki, vay anambabam. 1974 yılında kurulmuştur.

Dünya çapında en başarılı öğrencilerin son derece ağır sınavlardan geçerek alındıkları okulda Fransa'nın en önemli bilimadamları ve filozofları ders verir. Türkiye'den bu okulda okumuş sadece Cahit Arf'ın adını biliyorum.

École Normale Supérieure'ün İngiltere'de değişim için anlaşmalı olduğu sadece üç yükseköğrenim kurumu vardır: Cambridge, Oxford ve London School of Economics. Yakında Allah'ın izniyle, Rize'deki Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi de bu listeye girer. Ancak Fransa'da dört adet École Normale Supérieure vardır.

Olmuş da n'olmuş sanki, mezunları arasından Bekir Bozdağ gibi feylezof, *Temizlik Doğudan Gelir* adlı başyapıtı kaleme almış Doç. Dr. Hüseyin Çelik gibi "tüşünür" çıkmış mı bakalım? Bana inanmayan, dünyaca ünlü teolog Recep Tayyip Erdoğan hazretlerine sorsun.

Ama École Normale Supérieure denince akla Paris'in Ulm Sokağı'ndaki ENS-Ulm diye de bilinen okul gelir. Kim bilir kaç cumhurbaşkanı, kaç başbakan, kaç bakan, kaç Nobelist, kaç büyük filozof ve yazar çıkarmıştır: Romain Roland, Henri Bergson, Jean-Paul Sartre, Louis Pasteur, Paul Langevin, Cahit Arf, Louis Althusser, Raymond Aron, Etienne Balibar, Alain Jacques Derrida, Michel Foucault, Maurice Meleau-Ponty, Jacques Rancière, Hippolyte Taine, Pierre Bourdieu, Emile Durkheim, Jean Giraudoux, Julien Gracq, Paul Nizan, Jules Romains, Gérard Gennette, Marc Bloch, Georges Dumézil, Laurent Fabius, Edouard Herriot, Jean Jaurès, Allain Juppé, George Pompidou...

Yeter, kolum yoruldu. Ancak onda biri.

Bir yanlış yoruma engel olmak amacıyla seçkin (havas, elit) kavramı için birkaç örnek vermek istiyorum: Genç Türkler, Namık Kemal, Tevfik Fikret, Mehmet Akif, Mustafa Suphi, Mustafa Kemal Atatürk, İsmet İnönü, öteki kurucu kadro üyeleri, Nâzım Hikmet; Karl Marx, Engels, Lenin, Troçki, Mao, Castro...

Bizimkilere gelince, "Cehaletin bu Rönesans döneminde devlet işleri ve demokrasi ancak bu kadar olur!" diyecek nankörler, fesatlar ve darbeciler çıkacaktır.

Bu yazı, Silivri Toplama Kampı'nın ilk mezunlarını verdiği gün yazılmıştır.

Avam'ın Havas'tan intikamı işte böyle olur.

Özdemir İnce
Köy, 5 Ağustos 2013

* Bu kitap, yazarın 2011 yılında *Hürriyet* ve 2012 yılında *Aydınlık* gazetelerinde yayımlanmış olan yazılarından bir seçki olarak derlenmiştir. *Hürriyet* ve *Aydınlık* gazetelerine teşekkür ederiz. (Y.N.)

HÜRRİYET'TEN AYDINLIK'A

İlk Yazım

Okuyacağınız yazı, *Hürriyet* gazetesinde 1 Nisan 2012 günü yayımlanan "Son Yazım" başlıklı yazıdır. *Hürriyet* gazetesindeki okurlarımla bu yazıyla vedalaşmıştım, şimdi bu yazıyla sizleri, *Aydınlık* okurlarını selamlıyorum.

[1960'ların sonunda TRT televizyonunu kurarken, belgesel, kültür, eğitim-öğretim programlarımızla bir Rönesans yaratabileceğimizi sanıyorduk, dahası buna inanıyorduk. Aradan geçen 50 yıl içinde, TRT'nin televizyonları ve bütün özel televizyonlar, elbette bir Rönesans yarattılar, ama saldırgan bir cehaletin Rönesansı oldu bu.

AKP'nin eğitim reformunu tartışacaklarmış televizyonlarda; İmam-Hatip okullarından, liselerinden söz ediliyor ama hiçbir tartışma yöneticisi, bu okulların hayat sebebi olan Tevhid-i Tedri-

sat Kanunu'ndan (TTK) söz etmiyor. CHP başta olmak üzere hiçbir parti TTK'dan söz etmiyor. Tanınmış bir profesörcü çıkıp, "İster-seniz TTK'yı tartışalım!" diye meydan okuyor. Gazetelerin yazar-larının, yazıcılarının, muhabirlerinin de TTK'dan haberleri yok. Kimileri "İHO'ların genel liselerden farkı yok, üstelik din dersi de okuyorlar!" diye iyimser masallar anlatıyorlar.

Türkiye öyle bir hale geldi ki Cumhuriyet'e, onun Devrim Yasa-ları'na, kazanımlarına karşı olmak, aydın, demokrat, özgürlükçü ve daha liberal olmanın nişânesi oldu. 16 Mart 2012 tarihli gaze-teler yazıyordu: Ekvador Cumhurbaşkanı, Arapların sözde bahar-larından söz ederken, "Arap Baharı sürecinde Türkiye bir model rolü oynayabilir. Buralarda işbirliği yapabiliriz. Ben eminim ki Arapların Atatürk gibi bir liderleri olsaydı, bugün yaşadıkları so-runları yaşıyor olmayacaklardı" demiş. Bütün gazeteler, bütün televizyonlar Rafael Correa Delgado'nun bu cümlesini böbürlene-rek anıyorlar. Vay be!!!!!!

Sadece Rafael Correa Delgado'nun değil, 1920'lerden itibaren bütün çağdaş, çağcıl ve adam gibi adam devlet adamlarının hay-ranlıkla sözünü ettiği Mustafa Kemal Atatürk ile sizlerin (onların) sadık bir hazla yerden yere vurduğu Devrim Yasaları ayrılmaz bir bütündür, aynı ve tek şeydir. "Atatürk" demek, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'dur. Devrim Yasaları'nın tamamıdır. Ama bizim cehalet rönesansının yoz ürünleri, Anayasa'nın 174. maddesini açıp bu maddede yer alan Devrim Yasaları'nın neler olduğunu bir kez okumamışlardır. Anayasa'nın ilk dört maddesinin yanı sıra 174. maddesi de değiştirilemez, bu maddeye aykırı yasa çıkarılamaz! İktidarın 4+4+4 yasası, Anayasa'nın 174. maddesine aykırıdır!

İslamcı, karşıdevrimci gazete ve televizyonların çalışanları kendiliklerinden Said Nursi ve Kürdi'nin, Fethullah Hocalarının külliyatlarını okuyup hatmediyorlar ama (gerçekte ve sözde) Cum-huriyetçi kesimin Cumhuriyet tarihinden, devrimlerin tarihinden, Devrim Yasaları'nın gerekçelerinden haberleri bile yok. 2012'nin

ölçüleriyle Devrimci Cumhuriyet'i hallaç pamuğu gibi atanlar karşısında bunlar apışıp kalıyorlar, gıkları çıkmıyor. "Kardeş beri bak hele, sen Atatürk Cumhuriyeti'nin 1921 Anayasası'nın Kuvvetler Birliği rejimini eleştiriyorsun, ama AKP hükümetinin Anayasa dışı Kuvvetler Birliği rejiminin uygulamalarını savunuyorsun!" diye çıkışıp ağızlarının payını veremiyorlar.

Cumhuriyetçi olduğunu iddia ve kabul eden bir gazeteyi ya da televizyonu yönetsem, geçmişte yaptığım gibi, Atatürk Araştırma Merkezi'nin 2005 yılında yayımladığı *Türkiye'yi Lâikleştiren Yasalar* (Hazırlayan ve Sadeleştiren: Prof. Dr. Reşat Genç; Giriş: Ord. Prof. Dr. Reşat Kaynar) adlı belgesel kitabı satın alır, bütün personele dağıttırdım. 3 Mart 1924 tarihli TBMM görüşmelerini ve o gün çıkarılan üç devrim yasının gerekçelerini içeren kitaptan sınava sokardım tamamını. Ama Devrim Yasaları bu kadar değil ki, tamamı Anayasa'nın 174. maddesinde yazıyor. Bir adım daha atıp, Devrim Yasaları'nın gerekçelerinin TBMM tutanaklarından okunmasını sağlardım. Belki o zaman, TTK'nın, "Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğretim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararlı ve güzellikleri görülmüş bir ilkedir. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder" gerekçesinin ne anlama geldiğini anlarlar ve anlatabilirlerdi. Eğitim ve öğretim birliğinden yoksun ülkeler sonunda parçalanır. İmam-Hatip ve İlahiyat Fakültesi mezunlarının yeri Diyanet İşleri ve camilerdir. Tıpkı askerinin yerinin kışla olduğu gibi. Askerin kışlasına çekilmesini isteyenler, din adamlarının neden camilere çekilmesini istemiyorlar?]

Değerli okurlar, ilk yazımı okudunuz! Teşekkür ederim! Birlikte iyi yolculuklar!

Tersi/Yüzü

Gazeteden ayrılırken, *Hürriyet* çalışanlarına veda edemedim. Gazetenin bütün çalışanlarına, yazışları kadrosuna, çok teşekkür ederim. 12 yıl içinde hepsiyle sıcak ilişki içinde bulundum. Aralarında mutlu oldum. Tamamına teşekkür ederim!

Dostluk havası içinde ayrılmamı sağladıkları için "patron katı"na teşekkür ederim.

Hürriyet gazetesinde yayımlanan yazılarımın kitap olarak yayımlanmasına izin verdiği için Vuslat Doğan Sabancı'ya özel olarak teşekkür ederim. *Hürriyet* gazetesindeki okurlarıma teşekkürlerimi sunarım. Beni yeni gazetemde de okumayı sürdürürlerse mutlu olurum. Son olarak, Trump Towers'ın açılışını birlikte yapan Aydın Doğan ile Başbakan R.T.E.'nin barışmalarına vesile olup ülkemizin huzur ve refahına katkıda bulunduğum için çok sevindiğimi belirtmeliyim.

Aydınlık gazetesi okurlarına ve çalışanlarına merhaba! Birlikte yolculuğa devam!

İktidarın kiralık askerleri, Fethullah'ın beslemeleri, kaşık havaları oynayarak "Özdemir İnce'yi *Hürriyet*'ten kovdular" ya da "attılar" diye yazdılar. Ancak beni *Hürriyet* gazetesi atmadı işimden, beni mevcut iki iktidar attı. İktidar ve iktidara oy veren seçmen ile ünlü görünmez Cemaat.

Bu işin nasıl olduğunu yazmama, anlatmama gerek yok.

Dün *Aydınlık*'ta okuduğunuz ilk yazım, *Hürriyet* gazetesinde yayımladığım son yazımdı. *Hürriyet* gazetesi, dileyseydi, benden geleneksel bir veda yazısı yazmamı ister, dün okuduğunuz yazımı yayımlamazdı. Yazının yayımlanması benim açımdan olduğu kadar *Hürriyet* gazetesi bakımından da simgesel.

Hürriyet gazetesi, böylece, benim işten uzaklaştırılmama yol açan yazılarımı sevdiğini itiraf ediyordu.

Bana gelince, son yazımla, yolumda yürüyeceğimin haberini veriyordum.

Bu yazıyı *Aydınlık* gazetesinde ilk yazım olarak yayımlayarak, sürecin devam edeceği sözünü vermiş oldum.

"Tersi/Yüzü", *Hürriyet* gazetesindeki sütunuma uzun süre başlık olmuştu.

Demek ki süreç devam ediyor, edecek.

1 Eylül 1936'da Mersin'de doğdum. 10 yaşında politikaya atılıp Demokrat Parti'nin flamasını salladım. 14 Mayıs 1950'de Demokrat Parti'yle iktidara geldim, ancak iktidar sefam çok kısa sürdü. 1953'te falan iktidarla yollarım ayrıldı. O gün bugündür muhalefetteyim, akıntının ters yönünde kürek çekiyorum, dam yuvağını yokuş yukarı götürmeye çalışıyorum.

27 Mayıs'ın olduğu yıl, yükseköğrenimim sona erdi. Bir süre öğretmenlik yaptım.

Albay Talat Aydemir'in 21 Şubat 1962 ayaklanmasında, Polatlı Yedeksubay Topçu Okulu'nda öğrenciydim. Komutanlık kapısında, geceleyin, nöbetteydim. Sabahleyin, elde silah Ankara'ya gönderilmeyi bekledik. Tarafımızı elbette bilmiyorduk.

Albay Talat Aydemir'in, 20 Mayıs 1963 ayaklanmasında, Bor-nova 57. Er Eğitim Topçu Tugayı'nda teğmen rütbesiyle takım komutanıydım. O gün de kışladan dışarı çıkmadık, çıkarmadılar.

1965 ve 1966 yılları hayatımın dönüm noktasıydı. Paris'te ek öğrenim görüyordum.

12 Mart'ta, TRT Televizyonu'nda çalışıyordum, 11 Ağustos'ta gözaltına alındım.

12 Eylül'de, Cunta'nın çıkardığı "Emekli ol, yoksa ben emekli edeceğim" yasasıyla TRT'den uzaklaştırıldım.

1982'den sonra çeviri yaptım, Can ve Telos yayınevlerinde editör ve yayın yönetmeni olarak çalıştım. Yayımladığım yabancı yazarlardan ikisi Nobel Ödülü aldı.

2 Ocak 2000 ile 1 Nisan 2012 tarihleri arasında *Hürriyet* gazetesinde "Köşe Yazarlığı" yaptım. Bu süre içinde, "Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Röportaj Başarı Ödülü" (2001) ile "Bülent Dikmenler Özel Jüri Ödülü"ne (2004) değer görüldüm.

23 Nisan 2012 günü *Aydınlık* gazetesinde yazmaya başladım.

Bugün günlerden 24 Nisan, Salı.

Aydınlık'ta haftada beş gün yazacağım: Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma.

Değerli okurlar ve *Aydınlık* gazetesinin dayanıklı ve çalışkan emekçileri, hepinize merhaba!

CUMHURİYET'İN SAATİNİ
BOZMA MEZHEBİ

Merkez Sağın Trajedisi

I

Merkez sağın trajedisi, bazen de komedisi konusunda çok yazı yazdım. Özellikle 1990'lı yıllarda, geçen yüzyılda. Bunlar, dergilerde yayımladığım kapsamlı yazılardır. Doğan Kitap'ın yeni baskılarını yapmak istemediği *Yazmasam Olmazdı* ve *Mahşerin Üç Kitabı* adlı kitaplarımda yer alırlar. 2000 yılından itibaren bu konuda *Hürriyet* gazetesinde yayımladığım yazıların büyük bir bölümü daha sonra yayımlanan kitaplarımda yer almaktadır.

Bu yeni yazıyı, dostum Tanju Cılızoğlu'nun eski sağlık bakanlarından, günümüz Demokrat Partisi'nin ileri gelenlerinden ve *Yurt* gazetesi yazarı Rifat Serdaroğlu'yla yaptığı söyleşiden (Aydınlık, 23.04.12) etkilenerek yazdım. Özellikle de şu cümle: "Yeni merkez sağ Atatürkçülüğe, vatanseverliğe, laik Cumhuriyet'e, ulusal birliğin korunmasına sahip çıkmalıdır."

Sözünü ettiğim yazılarda yukarıdaki cümlelerin benzerlerini serzeniş olarak kaç kez yazdım, kim bilir. Türkiye merkez sağını Avrupa'daki benzerlerini örnek almaya kaç kez davet ettim, kim bilir?!

Merkez sağ partiler, merkez sol partiler gibi kurulu düzenin, statükonun partileridir. Biraz daha tutucu olurlar.

Statükoların her zaman iyi ve kötü yanları vardır; paranın yazı ve tura tarafları gibi. Türkiye gibi bir ülkede, sağ ve sol merkez partileri, Cumhuriyet'in kuruluş ilkelerini, Anayasa'nın ilk dört maddesi ile 174. maddesini birlikte savunurlar. Birlikte savunmak zorundadırlar. Yol ayrımı Anayasa'nın "sosyal devlet" anlayışında olabilir ve kuşkusuz kendilerine özgü ekonomik programları olacaktır.

Batı ülkelerinde bu böyle olmuştur. Ama Türkiye'de hiçbir zaman böyle olmamıştır.

Ortanın solunda olmak CHP'nin aklına ancak Temmuz 1965'te gelmiştir. Bu konuda İsmet İnönü şöyle der: "(...) Aslında laikiz dediğimiz günden beri ortanın solundayız." (Kim, 13 Ağustos 1965).

Peki CHP, "Ortanın solu!" dediği zaman bir merkez sağ partisi olan Adalet Partisi ne demiştir? "Ortanın solu Moskova yolu!" Kafiye iyi oturuyor.

Adalet Partisi, ortanın sağ olması gereken yerinin ilhamını kimden ve nereden almıştır? "Komünizmle Mücadele Derneği"nin adını mutlaka duymuşsunuzdur. İşte oradan. MHP'nin ilham kaynağı da bu dernektedir. Milli Görüş partilerinin tamamının, günümüz AKP'sinin yöneticilerinin mahalle mektepleri ve medreseleri Komünizmle Mücadele dernekleridir.

İş burada kalsa çok iyi. Geriye doğru iz sürmeye devam edersek, Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı (1930), Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı (1924), Cumhuriyet öncesinin Ahrar Fırkası ile Hürriyet ve İtilaf Fırkası'nı bulursunuz.

Hürriyet ve İtilaf ile Ahrar fırkaları, İttihat ve Terakki'ye muhalefet etmek için kurulmuşlardır. Prens Sabahattin ile Damat Ferit'in partileridir. 31 Mart Ayaklanması'nı bu partiler çıkarmış ve Sevr'i bunlar imzalamışlardır.

Günümüz İslamcıları, iktidarın ücretli askeri liberaller, CHP'yi İttihat ve Terakki'nin devamı olmakla suçlarlar; ama bunları, Ahrar ile Hürriyet ve İtilaf'ın torunları olmakla suçlamak kibar CHP'nin aklına gelmez. Gelmesin, daha iyi!

1995'te *Dünya Kitap* dergisinin Mart sayısında bakın neler yazmışım bu konuda:

"Atalarınız olan partilerin adları Demokrat ve Adalet olması-na karşın bu bağlamda ne gibi reformlar ve iyileştirmeler yaptınız 1950'den bu yana? Öğretim birliğini sağlayan yasayı çiğneyerek niçin yüzlerce İmam-Hatip okulu açtınız? (Bunu ancak aşırı dinci, antilaik ve şeriatçı partiler yapabilir.) 1960'tan bu yana Avrupa'yla bütünleşmeyi amaçladığınız halde, Anayasa, yasalar ve mevzuatı neden 1995'e kadar, liberal ve demokrat bir Avrupa ülkesinin düzeyine getiremediniz, getirmek amacıyla çaba göstermediniz, üstelik bu amaca yönelik çabalara karşı çıktınız? 14 Mayıs 1950 tarihine kadar, çağdaşlaşmak yolunda çok önemli mesafeler almış ilk, orta ve yükseköğrenimin düzeyini niçin bozdunuz, ortaöğretim neden sistem anarşisi getirdiniz, üniversiteleri niçin liseleştirdiniz?" (*Yazmasam Olmazdı*, Doğan Kitap, s.441)

1965 seçimlerinden sonra Süleyman Demirel'in kendine danışman yaptığı, 1977 genel seçimlerinde Milli Selamet Partisi'nden milletvekili adayı olan, Süleyman Demirel'in 43. hükümeti döneminde Başbakanlık Müsteşarı yapılan, 24 Ocak Kararları'nın mimarı olan kimdi? Merkez sağın ipini çeken Turgut Özal değil mi?

II

"İmam-Hatip okullarının gayesi, sadece din adamı yetiştirmek değildir. Dinini bilen Türk vatandaşı doktor, mühendis, hâkim olsa daha iyi değil mi? Bugün orta-öğretime giden 3 milyona yakın öğrencimizin 240-250 bini klasik eğitime ilaveten din eğitimi veren bu okul-

lara gidebiliyor. Bu okulların önü üniversiteye açıktır. Onu biz yaptık... Şayet Kur'an Kursları veya din eğitimi, bu kanuna (Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na) ters düşüyor-sa yanlış olan, din eğitimi değildir, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'dur... İslam birliği konusunda asıl mesele, her ülkenin İslamı doğru anlayıp tatbik ederek Kur'an'ın getirdiği nizamı yaşamaya çalışmasıdır. O zaman, İslam dünyası gerçek manada güçlenmiş olur."

(<http://blog.milliyet.com.tr/cdenizkent>)

Yukarıda okuduğunuz paragraf kimin ağzından çıkmış olabilir? Cumhurbaşkanı Gül'ün mü, öz İmam-Hatipli Başbakan R.T.E.'nin mi, bir AKP kodamanının mı?

Hayır! 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in ağzından çıkmış. Süleyman Demirel, ikinci büyük liderdir. 1975-78 yılları arasında 233 İmam-Hatip okulu açmıştır.

Bir numaralı lider Menderes ise, yapıp ettiklerini bir yana bırakalım, 1957 yılında Ödemiş'teki konuşmasında, "İstanbul'u ikinci Mekke, Eyüp Sultan Camisi'ni de ikinci bir Kâbe yapacağız" müjdesini vermektedir.

26 Haziran 1965 tarihinde Milli Eğitim Bakanı Cihat Bilgehan bir başka müjde vermektedir: "İmam-Hatip okullarını bitirenler, ilkokul öğretmenleri olacaklar!"

Bunları görüp tanıklık ederek, 1980'li, 1990'lı yıllarda, Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP ve Doğru Yol partilerinin İslamcı ve milliyetçi radikallere limonluk görevi yaptığını, folluk hizmeti verdiğini yazıyordum; "Dikkat edin gövdenize giren bu parazitler bir gün beyninize ve gövdenize egemen olacak ve sizi yok edecek!" diye yazıyordum. Bir başka yerde şunları yazıyordum:

"Türkiye merkez sağ demokrasiyle, insan haklarıyla, düşünceyi ifade özgürlüğüyle neden ilgilenmiyor? Neden? Batı dünyasındaki örnek ve modellere bakınca,

aklı başında olan herkesin görmesi gereken bir çelişkiydi bu." (*Yazmasam Olmazdı*, Doğan Kitap, s.444).

"Son on yıldır, Türkiye merkez sağının komik, trajik ve trajikomik durumunu, aralarında *Varlık* dergisi de olmak üzere birkaç dergide yazdım. Türkiye Cumhuriyeti'nin, demokrasinin geleceğinin solun yüksek bilincine bağlı olduğu kadar merkez sağın adam olmasına da bağlı olduğunun altını kaç kez çizdim."

(*Mahşerin Üç Kitabı*, Doğan Kitap, s.430)

Asla gücendirmek istemediğimiz Rifat Serdaroğlu yakınıyor:

"Cumhuriyet'in çok partili hayata geçmesinden bu yana cumhuriyetin değerlerine açıkça karşı olan bir siyasi parti iktidara geliyor. Anayasa Mahkemesi'nin laiklik karşıtlığının odağı olarak mahkûm ettiği bir partinin ülkeyi götüreceği yer İran tipi bir İslam cumhuriyetidir. Bunu da on yıldır adım adım gerçekleştiriyorlar."

(*Aydınlık*, 23.04.2012)

Sanki 1990'larda Özdemir İnce yazmış gibi.

Rifat Serdaroğlu, merkez sağın kendini yenileyip ayağa kalkabileceğini sanıyor. Bu mümkün mü? Kendi ifadesine göre tarikat ve cemaatler, para dahil güçlerini kullanarak merkez sağda ışığın yanmasına engel oluyorlarmış.

Rifat Serdaroğlu'nun özlemini çektiği, benim şart saydığım merkez sağın artık yerinde yeller esiyor. AKP, merkez sağı kendi bulunduğu yere (İslamcı sağa) çekerek onun yerine oturdu ve mirasına el koydu.

Merkez sağ, 1950-2002 yılları arasında, büyük Cumhuriyet'in karşısında, bilerek bilmeyerek, karşıdevrimi besledi, büyüttü ve yarattığı canavar kendisini de yedi. Artık merkez sağ için herhangi bir umut yok. Serdaroğlu'nun sözünü ettiği merkez sağ, şimdi

gerçekten cumhuriyetçi ise, karşılıksız çek değil, noter tasdikli bir senet vermeli.

1950-2002 yılları arasında merkez sağ gerçekten cumhuriyetçi değildi. Kimi mensupları cumhuriyetin değer ve erdemlerini yeni yeni fark ediyor, anlıyor.

Keşke Demokrat Parti'yi çağdaş bir merkez sağ parti yapsalar ve AKP'ye altın tepsi üzerinde sundukları oylarını geri alabilseler. Benim bütün temennim bu!

Bu arada, Serdaroğlu yaşayıp gördüklerinden ders çıkararak CHP ve MHP'yi uyarıyor: "CHP ve MHP'deki cemaatçi vekiller AKP'den fazla!" diyor.

Aslına bakarsanız, 2002'den bu yana AKP'ye stepnelik görevi yapan MHP için iş işten geçmiş durumda. "4+4+4" yasasını destekleyen ve hurafenin din kılığında laik okullara girmesini teşvik eden MHP'nin aslında AKP'den herhangi bir farkı yok.

Ders almak için, geriye, 1950'lerin Demokrat Parti'sine özenen CHP kalıyor.

III

Rifat Serdaroğlu kardeşimizin sözünü ettiği Demokrat Parti ile Namık Kemal Zeybek'in genel başkan olduğu DP aynı parti mi? Aynı ise yandık!

O Namık Kemal Zeybek ki, *Radikal* gazetesinde yazdığı yazılarla beni İslam düşmanı ilan etmiş ve bacanağı Aydın Doğan'a gammazlamıştı (28.07.10-18.08.10). Benim Bolşevik mi, Menşevik mi, komünist mi olduğuma karar verememiş, ama (kendince) azgın bir İslam düşmanı olduğum kesinmiş. O sırada, avukat arkadaşlar, beni hedef gösterdiği için N.K. Zeybek'i mahkemeye vermemi tavsiye ettiler ama ben böyle bir şeyi kendime yediremedim.

Kuru deriden bal çıkarmak niyetinde değilim. Konumuz merkez sağ olduğu için N.K. Zeybek aklıma geldi. Komünizmle Mü-

cadele Derneği geçmişi var mı bilmiyorum, ama MHP-ANAP-DYP içinde yer almış, bakanlık yapmış. şimdi de DP'nin genel başkanı.

şimdi size iki ölçüt (kriter) vereeğim: Bir merkez sağ mensubu, kimseyi "İslam düşmanı" olmakla suçlamaz. Laik okulun laik cumhuriyetin temeli olduğunu bildiği için Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu savunur. Somut rnek: Hiçbir gerçek merkez sağ mensubu 4+4+4 yasaını savunamaz.

Sanılanın tersine, Türkiye'de sol değil, merkez sağ sürekli bunalım yaşadı. Son günlerde açılan 1 Mayıs 1977 tartışması da bunalım değildir, CHP'deki istifalar da bunalım değildir.

Ama yerini, yurdunu, adresini yitirmek ciddi bir bunalımdır. İktidar yıllarını bir mirasyedi gibi geçiren, olanakları har vurup harman savuran merkez sağ bunalımdadır. Çünkü baba-ata evinde bir İslamcı parti oturmakta ve kendisinin asıl merkez sağ parti olduğunu iddia etmektedir. Merkez sağ işgal altındadır. Bu durum ülkenin geleceği için son derece tehlikeli. AKP'nin boşalttığı yere kim gelecek, o boşluğu legal, illegal kim(ler) dolduracak?

Birçok aday var: Türk Taliban, El Kaide, Selefiler, Müslüman Kardeşler... Ya da bir başka radikal oluşum. Ve şurası kesin ki, bu oluşum "Antikapitalist Müslümanlar" olmayacak.

Görüyorsunuz, merkez sağın yerini kaybetmesi sonucunda Türkiye'nin başına neler geldi. Ve daha neler gelecek!

Merkez sağın en büyük günahlarından biri, ülkede cumhuriyetçi bir merkez sağ kitlenin oluşumuna katkı yapmaması bir yana, bu oluşumun gerçekleşmesine izin vermemesidir. Merkez sağın kemikleşmiş bir oy kitlesi hiçbir zaman olmamıştır. Oysa solda bu kitle vardır. Bu kitle tek başına, şimdilerde Cumhuriyet'i korumaktadır.

Turgut zal'dan bu yana merkez sağ kabul edilebilecek kitle ve taban büyük bir hızla lmpenleşti. Lmpenin partisi, ideolojisi, dini/imanı, etiği/ahlakı olmaz. Merkez sağı yönetenler hiza ve istikametlerine bu kaypak lümpen yığışımından baktıkları için yerlerini yurtlarını kaybettiler ve Türkiye'yi çıkmaza soktular. Bir

kongreyle bunalımdan çıkamazlar, çünkü AKP'ye kaptırdıkları yığılma aynı dili konuşamayacaklar. Yeni bir kitle yaratmak için en azından çeyrek yüzyıl çalışmayı göze almaları gerek.

Ne söylesem, ne yazsam artık boş. En iyisi, Konstantinos Kavafis'in 1911 yılında yazdığı "Tanrı Antonius'a Sırt Çeviriyor" başlıklı şiirini okuyalım.

"Eğer, geceyarısı, duyulursa ansızın / geçişi görünmeyen bir alayın / eşsiz müziklerle ve seslerle / boyun eğen yazgına, başarısız girişimlerine / ve hep hayalde kalan tasarılarına hayatının / ağlama sakın boş yere. / Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğit olarak, / veda et ona, bu giden İskenderiye'ye. / Aldanmayasın sakın, demeyesin hele: / "Bir düştü bu, kulaklarım yanlış duydu." / Böylesine boş umutlara tenezzül etme. / Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğit olarak, yaraşır-casına böyle bir kentte yaşamak kismet olmuş birine / yaklaş sarsılmaz bir kararla pencereye / ve duygulanarak dinle, ama / yakarmaları ve sitemleriyle değil korkakların. / Son bir haz olarak dinle onları, / o gizemli ordunun benzersiz çalgılarını / ve veda et ona, yitirmekte olduğun İskenderiye'ye."

(Bütün Şiirleri, Türkçesi: H. Millas-Ö. İnce, Varlık Yayınları)

Bu şiiri dilimize çevirirken büyük bir acı çektim, ne zaman hatırlasam içime bir hüznün bastırır. Konum, "Geçti Bor'un pazarı" durumudur, ama eşiği sürececek bir Niğde de yok.

2012'nin Süleyman Demirel'i keşke 1965'in Süleyman Demirel'i olsaydı.

Benim için, yeni dönemde üç merkez sağ politikacı örneği var: Hüsamettin Cindoruk, Ufuk Söylemez ve Rifat Serdaroğlu. Hüsamettin Cindoruk mükemmel bir cumhurbaşkanı adaydır.

Namık Kemal Zeybek'in yeri ise merkez sağ bir Demokrat Parti değil, AKP...

Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi?

I

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, yakın tarihimizde derin arkeolojik kazılar yapmaya pek meraklı. Özellikle CHP konusunda... Arada bir Arapça "Men Dakka Dukka!" lafını tekrarladığını da hatırlıyoruz.

"Çalma başkasının kapısını çalarlar kapını" anlamına geliyor. İncil'de de böyle bir ayet vardır: "Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanacaksınız. Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirsiniz, aynı ölçekle alacaksınız. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, 'İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım' dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar. O zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün."

(Matta, 7:1-5; Luka, 6:37-38, 41-42)

(Bu alıntı ünlü atasözümüzün kaynağını göstermesi bakımından da çok faydalı oldu.)

Yıllardır yazmak istediğim 6 yazılıklı diziye başlamak şimdi kısmet oluyor. Yazı masamın üzerinde *Aydınlık* dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli 487. sayısı duruyor. Kapakta, günümüz Başbakanı R.T.E.'nin bir portresi, portrenin üzerinde şu manşet yer alıyor: "*Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor!*"

Eşeğimi sağlam kazığa bağlamak için, *Aydınlık*'ın Genel Yayın Yönetmeni ve Başyazarı Serhan Bolluk'a telefon edip sordum: "Recep Tayyip Erdoğan, bu sayıdan dolayı dergiyi mahkemeye verdi mi?"

Serhan Bolluk cevap verdi: "Hayır abi, ne mahkemeye verdi, ne de tekzip etti!"

Elimiz sağlam artık ama gene de çok dikkatli olmalı. Belediye başkanı, başbakan olduğundan bu yana sadece üzerinden düştüğü atı mahkemeye vermedi. Gölgesine basanı mahkemeye veriyor...

Sinan Onuş imzalı haber, derginin 4, 5 ve 6. sayfalarında yer alıyor:

"Amerika Tayyip'e oynuyor... Abramowitz ile Tayyip Erdoğan'ın 6 yıl önceye dayanan dostluğu... RP'deki 'sivil toplumcu' görüntünün mucidi Abramowitz... Helsinki Yurttaşlar Derneği üyesi Ali Bulaç, Tayyip Erdoğan'ın konuşmalarını yazıyor... Tayyip Erdoğan'ın destekçisi MÜSİAD ABD ile iç içe... RP'li üst düzey yetkili: 'Cemaat operasyonu Amerikan politikası'..."

Bu yazının yayımlanmasının üzerinden tamı tamına 15 yıl 7 ay 1 gün geçmiş. 14 Ağustos 2001 tarihinde kurulan partinin kurucularından Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, İdris Naim Şahin, Binali Yıldırım ve Bülent Arınç partinin önde gelen isimleri. Bünyesinde Milli Selamet Partisi-Refah Partisi-Fazilet Partisi (Milli Görüş), Anavatan Partisi (Turgut Özal'a yakın isimler) ve Adalet Partisi-Doğru Yol Partisi (merkez sağ) kökenli isimleri barındırmakta.

15 aylık bir parti olarak 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde en yüksek oy oranına ulaşarak (geçerli oyların yüzde 34,63'ü) Abdullah Gül başkanlığında 58. Cumhuriyet Hükümeti'ni kurdu. Aldığı siyaset yasağı nedeniyle kabine ve TBMM'de yer alamayan genel başkan Erdoğan'ın bu yasağı, Cumhuriyet Halk Partisi'nin de desteklediği bir anayasa değişikliğiyle kaldırıldı. Erdoğan, 8 Mart 2003 tarihinde Siirt'te yapılan yenileme seçimlerinde milletvekili seçilerek Meclis'e

girdi. Bunun üzerine Gül başkanlığındaki 58. hükümetin 11 Mart 2003 tarihindeki istifasının ardından, 15 Mart 2003'te 59. Cumhuriyet Hükümeti'ni kurdu."
(Wikipedi Özgür Ansiklopedi)

Demek ki Recep Tayyip Erdoğan, *Aydınlık* dergisinin bu yayınından tamı tamına 4 yıl 11 ay 24 gün sonra AKP Kurucu Genel Başkanı, 6 yıl 4 ay ve 25 gün sonra Başbakan olmuş.

Böylece derginin falı ya da gerçeklere dayalı öngörüsü gerçekleşmiş. Yani, Morton Abramowitz görüşmesinden sonra Allah, Recep Tayyip Erdoğan'a "Yürü ya kulum!" demiş.

Allah'ı ve ABD'yi arkasına alan hangi kulun sırtı yere gelir ki, R.T.E.'nin gelsin?!

Bu Morton Abramowitz denen zatın özyaşamöyküsü bir casuslar kralının, bir iş bitiricinin portresi: 1953 yılında Standford Üniversitesi'ni bitirmiş. 1 Şubat 1985 ve 19 Mayıs 1989 tarihleri arasında Ronald Reagan başkanlığı döneminde ABD Haberalma Araştırma Dairesi direktörlüğünü (İngilizce: Bureau of Intelligence and Research) yapmış. 1991 yılında, Türkiye'nin Ankara Büyükelçiliği görevinden ayrılmış ve ABD İçişleri Bakanlığı'ndan emekli olmuş. 1991-1997 yılları arasında uluslararası çatışma ve krizlerin önlenmesi için çalışan Carnegie Vakfı'na bağlı Carnegie Uluslararası Barış İçin Bağış Komitesi'nin (İngilizce: Carnegie Endowment for International Peace) başkanlığını yapmış. 1997-1998 yıllarında Uluslararası Kriz Grubu (İngilizce: International Crisis Group) Başkanlığı'nda bulunmuş. Dış İlişkiler Konseyi (İngilizce: Council on Foreign Relations-CFR) kıdemli üyesi. CFR'nin yayını olan *Dış İlişkiler* (İngilizce: Foreign Affairs) dergisinde yazmakta. ABD'nin Uzakdoğu (Çin ve Kore) politikalarıyla ilgili kitapları bulunmakta. Balkanlar'daki çatışmalar ve Kosova problemiyle ilgili çalışmaları olmuş. (Aynı kaynak)

II

Aşağıdaki alıntıların tümü, Sinan Onuş'un 20.10.1996 tarihinde *Aydınlık*'ta çıkan yazısından:

"Morton Abramowitz geçen Salı günü [ya 8 ya da 15 Ekim (Y.N.)] Recep Tayyip Erdoğan'la makamında görüştü. Tayyip Erdoğan basına, Abramowitz'in 'Sıcak ve olumlu bir mesaj' getirdiğini söyledi."

R.T.E., mesajın içeriğini elbette söylemiyor ama *Aydınlık* bir yolunu bulup öğreniyor. *Aydınlık*'ın RP'ye yakın kaynaklardan öğrendiğine göre, Abramowitz ile Erdoğan arasındaki görüşmenin mesaj içeren bölümü şöyle:

"Abramowitz: Siz İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde bu kadar başarılarla imza attınız. Bundan sonra artık kendinizi Türkiye çapında bir insan olarak tanıtmaya yolları bulmalısınız.

Tayyip Erdoğan: Ben herhangi bir mücadelenin, velayetlik, başkanlık yarışı içine girmek istemiyorum. Böyle bir gayretim yok.

Abramowitz: Biz niyetiniz olsun diye söylemiyoruz. Bu sizin ülkenizin yararınadır. İstanbul Ortadoğu'nun başkentidir. Siz burayı yönetip yıldızınızı parlattığınıza göre, Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz. Bunun adını illa liderlik koymayın."

"Recep Tayyip Erdoğan, RP'nin İstanbul Belediye Başkanı. Ancak bundan ibaret değil. Pazar günü yapılan RP Kongresi'nin Divan Başkanlığı koltuğunda oturuyordu. Daha da önemlisi, Kongre'de Erbakan takiye konuşması yaparken, RP adına, RP'nin gerçek niyetlerini ortaya koyan konuşmayı Erdoğan yaptı.

Erbakan tecridi kırmak için topluma seslenme rolünü üstüne almıştı. Şeriatın savaş bildirgesi ise Erdoğan'ın ağzından okundu. Erdoğan için 'Erbakan'ın veliahtı' değerlendirmesi öteden beri yapılır. Nitekim Kongre'deki rolü ve tutumu, söz konusu değerlendirmeleri fazlasıyla doğruladı.

Basın önündeki yalanlamalara rağmen Tayyip Erdoğan, Erbakan sonrasının liderliğine hazırlandığını bütün davranışlarıyla ortaya koyuyor."

"Amerika, oltayı atacağı adamı ve oltaya takacağı yemi özenle seçiyor. Bu olta yeni atılmış da değil. Abramowitz daha Ankara'da ABD Büyükelçisi iken, Recep Tayyip Erdoğan'la ilişkiye geçti. Erdoğan o zaman, RP Beyoğlu İlçe Başkanı idi. Kasımpaşa'da bir vakıftaki tanışma toplantısında, dönemin RP İstanbul İl Yönetiminden bir yetkili de vardı. Buluşmayı ayarlayan, RP'nin dışa açılma kapısı işlevi gören 'solcu' bir gazeteciydi. Şimdi İkinci Cumhuriyetçilerin Şeriatçı kanadının önde gelenlerinden Mehmet Metiner [Şimdi AKP milletvekili (Y.N.)] de bu ilişkinin kurulmasında rol aldı. RP'yle arası açık olan Metiner, bu görüşmenin ardından Tayyip Erdoğan'la birlikte toplantılara katılmaya başladı.

Abramowitz ile Erdoğan, bu tanışmadan sonra birçok kez, kamuoyundan gizli olarak bir araya geldiler. Erdoğan Belediye Başkanı seçildikten sonra, Büyükşehir Belediyesi'nin Florya'daki lokalindeki buluşmalarının tanıkları var."

Bence, son elli yılın en önemli haberi olan bu yazının, 20 Ekim 1996 tarihinde yayımlanmasından sonra 28 Şubat 1997 tarihine kadar tamı tamına 4 ay 8 gün geçmiş. Recep Tayyip Erdoğan ve arkadaşları AKP'yi 4 yıl 9 ay 24 gün sonra kurmuş.

Bir siyasetçinin hayatında çok kısa bir süre. Bu 4 yıl 9 ay 24 gün içinde neler oldu neler.

Bu nasıl iş? Sinan Onuş'un anlattığı bir öykü mü, yani bir kurgu (fiction) mu, yoksa bir kurgubilim (science-fiction) metni mi? Nedir Allahaşkına? Gazeteci diliyle bir asparagas mı?

Bu yazıyı 20 Ekim 1996 günü ve daha sonra okuyanlar, mutlaka, *Aydınlık* dergisinin "malum kompo merakı"na (!) yormuş olmalılar.

"Bunları Fethullah Hoca yazsa ya da söylese, rüyada gördü diyeceğim. Çünkü Fethullah Hoca geleceği rüyasında görüyor: Herhangi bir insanın, üç aylık çalışmayla bir-iki 'erbain' (kırk gün inzivaya çekilme) çıkartmakla, gözünü yumduğunda üç ay sonra olacak hadiseleri sapmadan veya az bir inhırafla söyleyebilmesi, içinde bulunduğu ülkenin içtimâi ve siyasi gelişmelerini çok önceden kestirip ifade edebilmesi, hükümet şu zaman düşecek, şu parti kazanacak, başbakan filan kişi olacak, cumhurbaşkanlığına filan kişi seçilecek, şeklinde tahminlerde bulunabilmesi -biraz tecrübe ettiğim için bilerek söylüyorum- hiç de zor değildir."

(Şeytanın Telkinleri, son güncelleme: 27.10.2006;
Bilim ve Gelecek, Ocak 2012, s.35)

Ne dersiniz, Sinan Onuş, Fethullah Hoca'nın yanında staj görmüş olabilir mi?

20 Ekim 1996 tarihini ve Refah Partisi 5. Büyük Kongresi'nin tarihi olan 13 Ekim 1996'yı internette bir araştırın, çok ilginç şeyler var.

III

Arşivde araştırma yaparken, 21 Nisan 2007 tarihinde *Hürriyet* gazetesinde yayımlanmış, konuyla ilgili bir yazımı buldum. Adı "Şu Feleğin İşine Bak!" Birlikte okuyalım:

"15 Nisan 2007 tarihli *Aydınlık* dergisinden ilginç şeyler öğrendim. Çoğunuzun dergiyi okuduğunuzu sanmadığım için bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum:

Tarih: 16 Şubat 1997. *Cumhuriyet* gazetesinden Leyla Tavşanoğlu, İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek'le röportaj yapıyor. Bir yanıt şöyle: 'Perinçek: ABD Tayyip Erdoğan'ı Başbakan, Abdullah Gül'ü de Dışişleri Bakanı yapacak. CIA'nın yan kuruluşlarından Rand Corporation'ın yayın organında da bu yazıldı.'

Doğu Perinçek, bu saptamayı 3 Kasım 2002 seçimlerinden 5 yıl 8 ay önce yaptı. *Aydınlık* da 20 Ekim 1996 tarihinde 'Abramowitz, Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor' kapak haberiyle ABD'nin Erdoğan'a verdiği görevi duyurmuştu.

Erdoğan ile Abramowitz'in ilk teması, kapatılan Refah Partisi'nin ilçe başkanırken kuruldu. Bu temasın ardından Tayyip, İlçe Başkanlığı'ndan İl Başkanlığı'na ve oradan da İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na çıkarıldı.

CIA İstasyon Şefi Graham Fuller, 2001'de 'İslami hareketin liderliği' görevini, Tayyip Erdoğan'ın 'yenilikçileri'ne verdi. Fuller, *Aktüel* dergisinin 520. sayısında Fazilet içerisinde 'yenilikçi kanat İslami hareketin lideri olacak' dedi. Erdoğan'ın kuracağı partinin 'mimarlığını' da Fethullah Gülen yaptı.

Tayyip Erdoğan, CIA şefleriyle görüştüktan sonra TÜSİAD'a 'Turgut Özal'ın bıraktığı yerden gideceğim' sözünü verdi.

15 Nisan 2007 tarihli *Aydınlık*'ta bunlar yazılı.

Ben kartezyen, rasyonel ve kuşkucu bir insanım. Eğer *Aydınlık* dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli sayısının kapağının tıpkıbasımını 15 Nisan 2007 tarihli derginin 6. sayfasında görmeseydim, alıntıladığım satırlar bana bir komplocu palavra olarak gelebilirdi.

Aydınlık dergisinin, kapağında 'Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor' diye yazan 20 Ekim 1996 tarihli sayısını mutlaka okumuşumdur. Ama okuduğuma dair en küçük bir bilgi kırıntısı yok belleğimin bir ye-

rinde. Demek ki, okuduktan sonra bir falcılık palavrası olduğunu düşünerek unutmuş olmalıyım.

Ama *Aydınlık* dergisi R.T.E.'nin Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olacağını 3 Kasım 2002 seçimlerinden tamı tamına 5 yıl 8 ay önce ilan etmiş. Cumhurbaşkanı adaylığı olmasına kendisi mi yoksa aynı merciler mi karar verecek? 2007 yılının Şubat'ının 20. günü benim gözüm iyice korkmuş durumda.

AKP, MKYK'sı yedi saat süren toplantıdan sonra cumhurbaşkanı adayını tek başına seçmesi için Parti Başkanı ve Başbakan R.T.E.'yi yetkilendiriyor. Midemi bulandıran bu değil. Demokrasinin 'D'sinden habersiz bir partiden beklediğim bir şey. Tarikatların sivil toplum örgütü kabul edildiği bir ortamda, kuşkusuz, 'Şeyh'in tek karar mercii olması pek doğal. Ama şeyhin şeyhi kim? Bunlar kabul edilir gibi değil. Benim midemi bulandıran, kendilerini amorf demokrasinin savunucusu ilan etmiş kalem erbabının bu açık seçik mutlakiyetçi (otokratik) duruma itiraz etmemeleri. Bu türden insanlarla karşılaşmamak için köşe bucak kaçıyorum. Olur da karşılaşır, ellerini sıkmak zorunda kalırım, elim kirlenir diye!..."

Beş yıl sonra, 2012 yılının Mayıs ayında bu yazıyı yazarken, şaşkınlıktan ağzım bir karış açık! Helal olsun vallahi! Bir ülke halkı nasıl olur da böylesine bir mandepsiye bastırılır, tuzağa düşürülür, kandırılır.

Şimdi hemen saldıracaklar: Büyük Türk milleti asla mandepsiye basmaz, çürük mal almaz! Türk halkına hakaret etme! Müslüman Türk halkına yukarıdan bakma! Ne olacak pis jakoben herif!

28 Şubat, R.T.E.'nin okuduğu şiir yüzünden kısa süren hapis-hane keyfi, ardından CHP sayesinde milletvekili seçilip başbakanlık koltuğuna kurulması... Bunların hepsi bir siyasal tiyatro oyununun sahnelenmesi olabilir mi, olamaz mı?

3 Kasım 2002 seçiminden sonra hiçbir unvana sahip olmayan R.T.E.'nin Beyaz Saray'a bir başbakan gibi kabul edilmesini de unutmayalım. Beyaz Saray'a davet eden adam onun pek yakında en sadık başbakan olacağını biliyor mu, bilmiyor mu? Adamın arkasında Allah var, sarayı beyaz koskoca ABD var, cinci ve büyüücü, dilbaz ve râvi Fethullah Hoca var; CIA'nın Graham Fuller'i var, IRI'si (Uluslararası Cumhuriyetçi Enstitü) ile NDI'si (Ulusal Demokrasi Enstitüsü), Freedom House var; bilumum yerli ve yabancı Sefil Toplum Örgütleri (NGO'lar) var, var oğlu var! Bir tek Dalay Lama eksik! Belki o da vardır!

Acıyan bize acısın!

IV

Çok bilmiş "gazata muharrirleri", "Azizim, paranoya yapmayın, adamlar 28 Şubat'ta ağızlarının paylarını aldılar, Milli Görüş gömleğini çıkarıp attılar! Neden inanmıyorsunuz samimiyetlerine!" diye çemkirirlerdi bize. Biz, Milli Görüş'ün gömlek değil, yüzülmez türden gergedan derisi olduğunu söylüyorduk. Ve hakarete uğruyorduk!

Ne idi çıkardıkları gömlek, bir anımsayalım isterseniz!

Tuhaf bir şey oldu, Sözcü gazetesi "unutuldu" sandığım bir ve aynı kaynağa başvurdu. 15 Mayıs tarihli *Aydınlık* da oradan alıntı yaptı: R.T. Erdoğan, "Osmanlı eyaletler sistemi kurulabilir" demiş.

1990'larda İkinci Cumhuriyet ayakları ortaya çıkınca, Metin Sever ve Cem Dizdar, ilgililerle röportajlar yapmışlar, daha sonra bu söyleşileri, 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* (Başak Yayınları, 1993) adıyla yayımlamışlardı. Dört beş yıl önce kitabı kitaplığımda bulamadım. Sonunda Metin Sever'i aradım. Kendisinde bir adet vardı. Bana gönderdi. Recep Tayyip Erdoğan bölümünün fotokopisini yaptırdım ve kitabı kendisine iade ettim.

Ardından Metin Sever'e telefon ettim. Böylesine aranan kitabın yeni baskısının neden yapılmadığını sordum. "Sorun yayınevi ise, sana, kitabı basacak yayınevi bulurum" dedim. Aradan geçen bunca yıldan sonra, söyleşi yaptığı kişilerle, ikinci kez söyleşi yapmayı düşünüyormuş, güncelleme gerekiyormuş. Güncelleme-yi ikinci kitap olarak yayımlayabilirdi ya neyse...

Haber vereyim: Çok bereketli bir kitaptır. Kovayı kuyuya sarkıt, ne yazı konuları çıkar. Konumuz Recep Tayyip Erdoğan. Araplar "Erdugan" diyor.

R.T.E.: "Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider." (s.419)

(Ö. İnce: Demokrasi kesinlikle ve sürekli bir amaçtır. Araç değildir. Demokrasinin amacı Hitler'i iktidara getirmek değildi. Hitler, demokrasiyi amaç olarak değil araç olarak kullandı. Demokrasiyle düzenler gelip düzenler gitmez. Hükümetler gelir hükümetler gider. Demokrasi bir hümanist düzeni sürekli kılmak için vardır. Ezcümle: R.T.E., teokratik devlet kurmak için demokrasiyi araç olarak kullanamaz ama kullanıyor.)

R.T.E.: "70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda 'tekçi' olmuştur ve bu tek olan şeyi de kendisi seçmiştir. Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve halka dikte ettirilmiştir." (s.420)

(Ö. İnce: Türkiye Cumhuriyeti; Almanya, İspanya ve İtalya gibi, bağımsız birkaç devletin bir araya gelmesiyle kurulmamıştır. Üniter devlet olarak kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken Anadolu Beylikleri en az 500 yıl önce tarihe gömülmüştü. Hukuk halka sorulmaz, halkın vekilleri tarafından Meclis'te yapılır. Bunları bilmek için âlim ve muallim olmak gerekmez. Ciddi bir lise

öğrenimi gereklidir. Bir İmam-Hatipli liseyi dışarıdan bitirince demek ki böyle oluyor.)

R.T.E.: "Ne yazık ki Türkiye'nin 70 yıllık tarihi, boşa harcanmış bir zamandır." (s.421)

(Ö. İnce: Bu iddianın bir palavra olduğunu anlamak için sıradan bir tarih kitabı okumak yeter. Ama artık vakit çok geç!)

R.T.E.: "Türkiye Cumhuriyeti 1923'ten bu yana sürekli olarak bir gerileyişin içindedir." (s.421)

(Ö. İnce: Yukarıdaki açıklamanın aynı!)

R.T.E.: "Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bozuk. Bugün İstanbul'un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlaki açıdan çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır." (s.421)

(Ö. İnce: İstanbul [Eski] Belediye Başkanı haklıdır. Onun belediye başkanlığında yerli olan fuhuş, onun başvekilliği döneminde uluslararası hale gelmiştir. Ahlak ve bağımsızlık ilişkisi de bir "nokta"ya kadar doğru, ama kendi döneminin Deniz Fenerlerini, kendi döneminin deveyi hamuduyla götürme yöntemlerini açıklamanın bir başka yolu yoktur. Belediye Başkanı, Başvekilin taşeronluk siyasetini çok iyi açıklıyor.)

R.T.E.: "Bir diğer sorunumuz da askeri bağımsızlığımızın tehlikeye girmesi. NATO'nun baskısı elimizi kolumuzu bağlıyor. Bir diğer sıkıntımız da milli bütünlüğümüzün tehlikede olması. Bunu şu şekilde açayım; resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. 'Türkiye Türklerindir' gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir." (s.422)

(Ö. İnce: Belediye Başkanı çok haksız. NATO olmaz ise Başvekil Suriye'yi nasıl işgal eder? Ama son Şikago (Chicago) toplantısında NATO'nun ihanetine uğradı. Al başına belayı, şimdi Suriye politikası da iflas etti. "Mon Cher"siz dış politika adım başı çukura düşer. Fi mes'ele, fi komşi düşman!)

V

R.T.E.: "Resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. 'Türkiye Türklerindir' gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir." (s.422)

(Ö. İnce: Resmi ideolojideki "Türk" sözcüğünün ırkçılıkla hiçbir ilişkisi yoktur. Federal devletlerde bile bütün oluşturu devletlerin (eyaletlerin) adı değil, sadece biri anılır: Alman-Almanya, İtalya-İtalyan, İspanyol-İspanya, ABD-Amerikalı gibi. Bireyler ancak özel konuşmalarında kökenlerini söylerler. Almanya vatanı olmuş Türkler ve Kürtler bile Alaman'dır. Fransa'nın eski cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy Yahudi-Macar karışımıdır, yeni cumhurbaşkanı François Hollande ise Hollanda kökenlidir. İkisi de "Yaşasın Fransa!" diyor.

İstanbul [eski] Belediye Başkanı, demek ki Morton Abramowitz'in ve ABD'li sefil toplum örgütlerinin etkisindeymiş o sıralar.

Cumhuriyet'ten başka bir inanç birliği mi istiyor? Yani Milli Görüş gibi ya da aslında Gayri Milli Görüş gibi, Nurculuk ya da Nakşibendilik gibi, Fethullahçılık gibi?

Özellikle dinsel olmak üzere, Cumhuriyet'in yerine hiçbir inanç birliği geçemez! Eski Belediye Reisi bu gerçek ve doğruyu hâlâ anlamış görünmüyor.)

R.T.E.: "Bu durumda [yani Kürtler ayrı yaşamak isterlerse] belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şeyler yapılabilir."

(Ö. İnce: Ah, ah! Ciddi lise öğrenimi görmeyince böyle olur. 1919 yılında Osmanlının bütün eyaletleri bağımsızlığına kavuşmuştu ya da manda ve sömürge olmuştu: Macaristan, Kırım, Yunanistan, Arnavutluk, Sırbistan ve bugünkü eski Yugoslavya'yı oluşturacak devletler, Romanya, Moldavya, Bulgaristan, Irak, Suriye, Lübnan, Arabistan yarımadası devletleri, Mısır, Libya, Cezayir, Tunus... Ve 1919'da Anadolu Beylikleri diye de bir şey yoktu. "20 Cemaziyelevvel 1263 (1846) tarihinde idaresi istisâl edilen Kürdistan eyaletinin teşkili hakkındaki Sadaret lüzum arızası", yani küçükten büyüğe yazılan arz yazısının sonuçları bile uzun ömürlü ve kalıcı olmamıştır. Yani, sizin anlayacağınız, Irak ve Suriye örneğinde olduğu gibi Anadolu cetvelle eyaletlere bölünemez Muhterem Reis! Bölündü diyelim, bu, Türkiye'nin üniter yapısının ikiye bölünmesi olmaz mı?)

R.T.E.: "[Etnik yapıları, dinsel grupları] Ümmet kavramı içinde düşünmüyorum ki, İslamın devlet planı içinde düşünüyorum. 'Adil Düzen' diye tanımladığım bir devlet çerçevesi içinde ele alıyoruz. Ümmetin içinde zaten Hristiyanın, Yahudinin olması söz konusu değil. Ama ümmet, Hristiyanla da, Yahudiyle de kendi hukuklarını belirleyerek yaşayabilir." (s.424)

(Ö. İnce: Al sana, Morton Abramowitz'in 'Medine Vesikası' yuturmacası. Sinan Onuş, 20 Ekim 1996 tarihli *Aydınlık* dergisinde yazıyor: "Hazreti Muhammed'in henüz egemenliğini kurmadan önce dile getirdiği, Museviler ve putperestlerin haklarına saygı göstereceğini belirleyen anlaşmaya dayanıyor. Çok kısa uygulanan bu politika, İslamda takiyyenin ilk örneği sayılıyor." Yani bir ara moda olan "Çok hukukluluk" zırvası!

R.T.E.: "Türkiye şimdilik buna [başkanlık sistemine] hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Ame-

rikan emperyalizminin bize tavsiyesi. Bunun oluşması için serbest piyasanın oluşması lazım." (s.431)

(Ö. İnce: Belediye Başkanlığı döneminde Başkanlık Sistemi'ni ABD emperyalizminin tavsiyesi olarak kabul eden Reis, Başbakan olunca, demek ki, ABD emperyalizminin tavsiyesini yerine getirecek.)

R.T.E.: "Bir fazilet rejimi olarak takdim edilen demokrasinin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani yüzde 51, yüzde 49'a tahakküm eder. Oysa bize göre yüzde 99'un yüzde 1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referanslarıyla doludur." (s.432)

(Ö. İnce: Vay, vay, vay! Duy da inanma! Yüzde 49 ile yüzde 51 üzerinde tahakküm kuran R.T.E.'miz ileri demokrasi yönünde hızla ilerliyor. "Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz" diyor. Ve bunu kanıtlamak için Silivri'de ve Hasdal'da ağırlamak üzere düzenekler kuruluyor ve milletin vekilleri oralar da ağırlanıyor.)

Son olarak; "Türkiyelilik" (s.431) deyişini kullanmaya daha o yıllarda meraklı imiş!...

Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler

I

Başbakan, politik çığlıktan mi yoksa pişkinlikten mi kaynaklandığına bir türlü karar veremediğim çocukça bir üslupla, güven belgesi (accrédité) vermedikleri 6 gazete için "Hadlerini bildirdik!" buyurmuş. Başbakan, basına açık olması gereken kongresini, eviyle, özel uçağıyla, çalışma dairesiyle karıştırıyor. Örneğin,

haddini bildirdiğini iddia ettiği bir gazetenin yazarı olarak beni evine, uçağına, bürosuna çağırса kesinlikle gitmem. Kendisiyle söyleşi yapmaya talip olmam. Ancak, kendisiyle, *Aydınlık* gazetesinin bürosunda, teke tek söyleşi yapmayı düşünebilirim. Bu da benim tarzım!

Öküzeözenen kurbağı metaforudur karşımızda duran. Bilelim ki bilelim!

Bay Recep Tayyip Erdoğan'ın değişmez ruh ve zihin dünyasını, kafatası yapısını yansıtan 13 sayfalık bir metin var: Metin Sever ve Cem Dizdar'ın 20 siyasi ve yazarla yaptıkları röportajlardan oluşan, Ağustos 1993 tarihinde Başak Yayınevi tarafından yayımlanan 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitap. Artık çoktandır piyasada yok. Beş altı yıl önce kendisiyle bu konuda konuştuğum Metin Sever'in de kitabı tekrar yayımlatmaya niyeti yok. "Aradan zaman geçti, aralarında düşünce değiştirenler olmuştur" diyordu. Bence, kitabı yayımlatmamak için ciddi bir mazeret ve bahane değil. Değiştirmişse değiştirmiştir düşüncelerini. Bir insan değiştirdi diye geçmişteki düşünceleri yok olmaz, olmamalı. Kimse izin vermez. "Dün öyle düşünüyordum, bugün böyle düşünüyorum" formülü geçerli değildir. "Dün neden öyle düşünüyordun, bugün neden böyle düşünüyorsun?" Düşünceleri kara tahtadan siler gibi silemezsiniz. En azından 1993 yılında böyle düşündüğünü söylersiniz. Ama o düşüncelerin eylem ve eserleri vardır, iyilik ve kötülükleri, suçları vardır, onlar kalır. Örneğin, kendisiyle söyleşinin yapıldığı tarihte Refah Partisi İstanbul İl Başkanı olan Recep Tayyip Erdoğan'ın, Cumhuriyet ve Kemalizmden İslamcı İslama, parlamenter demokrasiye, üniter devletten eyalet sistemine, cumhurbaşkanlığından başkanlık sistemine, ümmetten azınlıklara ve Kürtlere, ABD'den NATO'ya kadar düşüncelerinin yüzde 95'i bu-

gün de aynı. Değişmemiş. Sadece ABD ve NATO hakkındaki düşünceleri değişmiş. 1993 yılında ABD ve NATO'ya karşı imiş, şimdi ikisinin de buyruğu altında.

1993 R.T. Erdoğan'ı konuşuyor:

"Demokrasi bugüne kadar bazen amaç bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sistem egitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Fakat bugün ülkemizde demokrasi bir amaç olarak yorumlanıyor. Ve bir amaç olarak görülen demokrasi, ne yazık ki bugün Türkiye'de totaliter bir yapıyı gündemde tutuyor. Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nde demokrasi adına bir dikta rejimi görüyoruz. Ne yazık ki demokrasi kavramı bizde tam olarak yerine oturmamıştır." (s.419)

R.T. Erdoğan'ın okuduğunuz düşünceleri, ciddi ve yeterli bir öğrenim görmemiş birine özgü sıradan düşünceler. Her şeyi tıpkı bugün gibi birbirine karıştırıyor. Demokratik düzen içinde, seçimle iktidara gelen bir partinin, isterse devletin düzenini (rejimini) değiştirebileceğini sanıyor. Demokrasinin ilk koşulu olan seçimlerle sadece iktidarların değişebileceğini, rejimin değiştirilemeyeceğini bilmiyor. Bilmek istemiyor. Bir anayasanın biçimlendirdiği bir demokratik rejimin yüzde bilmem kaç oy alan bir parti tarafından değiştirilebileceğine inanıyor. Yani AKP gibi bir parti yüzde 49 oy alarak iktidara geldiği için, laik Cumhuriyet'in yerine İslama dayalı bir düzen getirmeye hakkı olduğunu sanıyor. Cehalet desek cehalet değil, bu daha başka bir şey. Bu nedenle, iktidara geldiği 2002 yılından bu yana, Cumhuriyet düzenine karşı durma-

dan suç işliyor. Suç işliyor, çünkü kendisine emanet olarak verilen iktidarın sonsuza kadar kendi mülküne geçtiğini sanıyor ve iktidarı kendi mülküne geçirmek için her türlü yola başvuruyor. Çünkü demokrasinin bir *amaç* değil bir *araç* olduğunu düşünüyor.

Bir "amaç" olan demokrasi durmadan gelişir ve asla yozlaşmaz; bir "araç" olan demokrasi artık demokrasi falan değildir. Böyle bir anlayış sahibi başbakan, elbette, kendisine karşı duran, kendisine muhalefet eden her şeye, her kimseye haddini bildirecektir. Böyle bir insanı (seçimle geldiği için seçimle) bir daha geri gelmemek üzere, geldiği yere göndermek gerekir.

Soru: "Milli bütünlüğün korunmasından söz ettiniz. Bu değişim süresi içinde eğer, ülke içinde yaşayan bazı grup insanlar millî yapı içerisinde kalmak istemezlerse ne olacak?..." (s.422)

R.T.E.: Onun kararını gene halk verecek.

Soru: Örneğin, Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler...

R.T.E.: Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir. (...) Eyaletler tarzı bir sistem içinde olabilir diyoruz. (s.422-423)

Recep Tayyip Erdoğan'ın Osmanlı'nın eyaletler düzeninden haberi bile yok. Rumeli Eyaleti'nin kendi bağımsız yönetim yapısı olduğunu sanıyor, Vali'nin, Kadı'nın İstanbul'dan gönderildiğinden bile haberi yok.

Tam anlamıyla "Osmanlı" olan bir "Kürdistan Eyaleti"ni, üniter Türkiye'ye karşı olan Kürtlere önersin bakalım, nasıl bir cevap verecekler?

II

2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitabı hazırlayanlar (Metin Se-
ver ve Cem Dizdar) soruyorlar:

"Demokrasi ve İslam hukuku noktasında bir şeyler sormak istiyorum. İnsanların benimsedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı?" (s.431)

Günümüzün AKP Başbakanı, 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan'ın cevabını ikiye bölerek aktarıyorum.

Birinci Bölüm:

"İnsanların benimsedikleri bir şeyi terk etme şansı niçin olmasın? O zaman yukarıda sözünü ettiğim değişimin hiçbir anlamı kalmaz. Eğer bugünün Türkiye'sinde yaşayan, sözüm ona laikliği benimsemiş insanların, bu anlayışlarını terk edip, İslami bir anlayışa ve hukuka geçmeleri mümkün müdür diye sormak istiyorsanız, öncelikle şunu hatırlatmak isterim: Bu insanların ataları 100 yıl önce, 200 yıl önce hangi hukuk sisteminde yaşıyorlardı. Bugünkü hukuk sistemini kabullenmeleri ve adapte olmaları nelerin pahasına, hangi yöntemlerle gerçekleştirildi? Bundan 30 sene önce halkın İslama ilgisi ne kadardı, bugün hangi seviyede? Biz inanıyoruz ki Türkiye'de insanların hemen hemen tamamı gerek varlık olarak fitratları gereği, gerekse üzerinde yaşadıkları coğrafya ve tarihi misyon gereği zaten Müslümandırlar. Ancak bu özelliklerini ortaya koymaları engellenmiştir. Cebri yollarla bastırılmıştır. Eğer insanların beyinlerindeki ipotekleri kaldırırsak onlar kendiliğinden İslamı seçecektir. Çünkü özlğinde inanç vardır." (s.431-432)

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na, yasalarına aykırı düşünceler bunlar. R.T. Erdoğan 1993 yılında bunları söylemiş, söyledikleri ortak bir söyleşiler kitabında yayımlanmış ama ne kendisi ne kitabı hazırlayanlar ne de yayıncı herhangi bir soruşturmaya uğramamış, mahkemeye verilmemiş. Demek ki 1993 yılında uygulanan demokrasi, bir siyasetçinin anayasa ve yasalara aykırı sözlerini düşünceyi açıklama özgürlüğü içinde görüyormuş.

R.T. Erdoğan, Türklerin atalarının 100-200 yıl önce yaşadıkları İslami hukuk sisteminin TBMM'de demokratik yollarla laikleştirilmesine karşı çıkıyor. Türk Ceza Kanunu 13.3.1926, Türk Medeni Kanunu 14.4.1926, Borçlar Kanunu 4.10.1926, Türk Ticaret Kanunu 15.5.1926, Hukuk Muhakemeleri Usulü Kanunu 4.10.1927, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu 20.8.1929, İcra İflas Kanunu 4.9.1932, Soyadı Kanunu 2.7.1934 tarihlerinde TBMM'de demokratik yöntemlerle kabul edilmiş ve toplum ortaçağdan 20. yüzyıla gelmiş. Ama R.T. Erdoğan bu demokratik hukuk reformuna karşı.

Şimdi, İskilipli Atıf Hoca gibi, bu yasalara karşı çıktıkları için cezalandırılanların ardından R.T. Erdoğan istediği kadar gözyaşı dökebilir. Dahası, artık kudretli bir başvekil olduğuna göre, mağdur ve mazlum olarak kabul ettiği insanların itibarlarını geri verip heykellerini dikebilir. Önünde hiçbir engel yok. Ama Cumhuriyet karşıtlığını bir kez daha kanıtlamış ve İslamcı takınak ve saplantılarını itiraf etmiş olur.

R.T. Erdoğan'ın karşı çıktığı bütün devrimler Anayasa'nın değiştirilmez maddeleri tarafından korunuyor. Şu anda hazırlanmakta olan anayasada bu engellerin kaldırılmasını sağlamaya çalışıyor. Ve bu yasalardan memnun Türkiye halkının tercihi en küçük bir saygısı yok. O zaman da yoktu. Şimdi de yok!

İkinci Bölüm:

"İstiklal Mahkemeleri vasıtası ile kurulan darağaçlarında kimlerin ve hangi suçlamayla idam edildiğini

nasıl izah edecekler? Tevhid-i Tedrisat Kanunu nele-
rin önünü tıkamak, nelerin önünü açmak içindi? Harf
inkılabı vasıtası ile ülkenin tamamının bir anda sıfır
okuryazar seviyesine indirgenmesi kimlere yaramıştır?
Bir fazilet rejimi olarak takdim edilen demokrasi-
nin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani yüzde
51, yüzde 49'a tahakküm eder. Oysa bize göre yüzde
99'un, yüzde 1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı
yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları
elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referans-
ları ile doludur."

R.T. Erdoğan, güzel ve mantıklı konuştuğunu sanıyor ama
medrese safsatasının mantığıyla konuşuyor. Akli sıra TBMM'de
demokratik oylamalarla kabul edilmiş reformları gayrimeşru gös-
terecek.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu, medreseleri, dine dayalı mahalle
mekteplerini kaldırıp eğitim ve öğretimi bütün evrelerde laikleş-
tirmek için çıkartıldı. Anayasa'nın 174. maddesi tarafından ko-
runan 3.3.1924 tarih ve 430 sayılı yasası hâlâ yürürlüktedir. AKP
iktidarı türlü yasadışı girişimlerle laik okulları mahalle mektebi
ve medrese haline getirmektedir. Yok etmek istediği bu yasanın
gerekçesini Başbakan okumuş mudur acaba?

Gelelim harf devrimi gerçeği ile safsatasına: TBMM, 1.10.1928
tarihinde çıkardığı 1353 sayılı yasayla Harf Devrimi'ni başlat-
tı. 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan'ın
TBMM'nin çıkardığı yasalara saygısı yok. Şart değil! Ama R.T.E.,
ahır haline getirilen camiler iftirasında olduğu gibi, "sıfıra indir-
genen okuryazarlar" iftirasını yapmaktan geri durmuyor.

Türkiye halkının 1928 yılında okuma yazma bilmeyen yüzde
98'i, Harf Devrimi'nden sonra açılan "*Sabit*", "*Seyyar*" (Gezici),
"*Özel*" olmak üzere üç tür Millet Mektebi'nde okuma yazma öğ-

rendi. Bunlara daha sonra "*Köy Yatı Mektepleri*" ile "*Halk Okuma Odaları*" eklenmiştir.

1993 yılında, Refah Partisi İstanbul İl Başkanı olan R.T. Erdoğan'ın yukarıda okuduğunuz Cumhuriyet ve devrimler karşıtı düşüncelerinin hiçbirisi değişmemiştir. İktidarda bulduğu yetki ve fırsatlardan yararlanarak 1923 öncesinin yasadışı "restorasyon"unu yapmaktadır.

III

R.T. Erdoğan'ın bir numaralı sorunu ne şudur ne de budur. Onun bir numaralı sorunu, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile İmam-Hatip okullarıdır. Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu tersine çevirdiği, İmam-Hatipleri genel ortaöğretim kurumu haline getirdiği zaman, yetişen (dindar ve kindar) kadroyla tarihin makarasını tersine sarabilecektir. Fethullah Gülen de aynı şeyi kendi okul ve dershanelerinde yetişen "Altın Nesil" marifetiyle yapmaktadır.

Millet İkinci Cumhuriyet'le, Yeni Cumhuriyetçilik'le, Özal'ın köşe dönme yöntemleriyle uğraşırken, *Varlık* dergisinin Ağustos 1994 sayısında, geleceği (bugünü) gören "Pathameta Mathemata! Evet, acı deneyimler öğreticidir" başlıklı bir yazı yayımlamışım. Bu yazı *Tarih Bağışlamaz* ve *Yazmasam Olmazdı* adlı kitaplarımda yer almaktadır. "İmam vali" deyiimi ilk kez bu yazıda kullanıldı.

Hürriyet gazetesinde Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve İmam-Hatip okulları konusunda yazı yazmamam için AKP tarafından gazete yönetimine sürekli baskı yapılmıştır. Bu baskıyı AKP adına kim yapmıştır; bunun cevabı gazetenin sahibinde ve yönetenlerde. Bu baskılar sonucu, Genel Yayın Yönetmeni Enis Berberoğlu ve Yönetim Kurulu Başkanı Vuslat Doğan Sabancı tarafından epeyce uyarıldım; bu iki konuda yazı yazmamam rica edildi. Ama ben zorunlu kaldıkça yazdım. Bunun sonucu olarak Nisan 2011'de haf-

talık yazı sayım 5'ten 1'e indirildi, maaşım azaltıldı; Nisan 2012'de de gazeteden atıldım.

Türkiye, uzun süredir ikinci bir 28 Şubat süreci yaşıyor. Şu farkla, birinci 28 Şubat, Milli Güvenlik Kurulu'ndan çıktığı ve kararların altında zamanın hükümetinin üyelerinin imzaları bulunduğu için yasaldı. AKP'nin 28 Şubat'ının hiçbir yasal ve yazılı dayanağı yok. Yapılanların tamamı anayasaya ve yasalara aykırı. Cumhuriyet'e karşı İslamcı darbe!

5 Ekim 2012 akşamı Sky-Türk kanalında konuşan Başbakanın Başdanışmanı ve Ankara Milletvekili Yalçın Akdoğan, dokunulmazlıkları kaldırılmak istenen BDP milletvekilleri hakkında, *"Bunlar anayasaya ve yasalara karşı çıkıp meydan okumuşlarsa, bunlar hakkında bundan başka ne yapılabilir?"* diye soruyordu.

Ama Anayasa ve yasalara aykırı eylemlerin odağı olan Refah Partisi'nin kapatılmasını kabul etmiyorlar ve AKP'nin kapatılmaktan kıl payı, para cezası ile kurtulmasını şiddetle eleştiriyorlardı. Oysa, şu anda, AKP iktidarının, Anayasa'ya (Madde: 2, 4, 14, 24/4 ve 174) Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na aykırı olarak ülkeyi İmam-Hatip okullarının istilasına açması, başlı başına bir parti kapatma gerekçesi olabilir.

2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitaptan 1993 yılının Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan'ın Cumhuriyet ve devrimler karşısı düşüncelerini aktarmayı sürdürelim:

"Çağdaşlık anlayışı, ahlak anlayışı vs. Hatta Türkiye, din konusunda da aynı anlayışı seçmiş; kendine din olarak 'Kemalizm'i almış ve başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak kitlelere dikte etmiştir." (s.421)

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan tarihin ve gerçeklerin gözünün içine baka baka doğru konuşmamaktadır.

Cumhuriyet döneminde bütün camiler, kiliseler ve sinagoglar açıktır. Ancak, laiklik ilk kez, toplumu ve bireyleri dinlerin baskısına karşı korumaktadır. Cumhuriyet yasayla Hilafeti kaldırmış, Şer'îye ve Evkaf Vekaleti ile Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekaleti'ni kaldırmış, din ile askeriyeği yürütme organından (hükümetten) uzaklaştırmış; Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Kapatılmasına Dair Yasa çıkarmış... Neden? Çünkü tarikatlar, Kurtuluş Savaşı'na karşı çıkmaları ve ihanetleri bir yana, yüzyıllardır toplumun gelişmesini engelleyen kurumlar haline gelmişti. Tıpkı günümüzde, tarikatların ve cemaatlerin demokratik gelişmeyi engellemeleri ve politikayı AKP'nin denetim ve kullanımına vermeleri gibi. Tarikatların tekke ve zaviyelerinin kapatılmaları için sadece Şeyh Said isyanı yeterlidir. Atatürk, 30.8.1925 tarihinde bakın ne diyor:

"Efendiler ve ey millet! İyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, mensuplar ülkesi olamaz. En doğru, en gerçek tarikat uygarlık tarikatıdır. Uygarlığın buyurduğunu ve istediğini yapmak insan olmak için yeterlidir. Tarikat başkanları bu dediğim gerçeği bütün açıklığı ile algılayacak ve kendiliklerinden derhal tekeleri kapatacak, müritlerinin bundan böyle olgunluğa eriştiklerini kabul edecektir."

Tekkeler ve zaviyeler kapatılmasaydı R.T. Erdoğan bir tekke ve zaviyenin kapısında mürit, derviş ve mensup olmaktan ileri gidemezdi. Cumhuriyet sayesinde Refah Partisi'ne il Başkanı, İstanbul'a belediye başkanı, Türkiye'ye de başbakan oldu. Refah Partisi'ne il başkanı olması neyse ne ama İstanbul'a belediye başkanı, Türkiye'ye başbakan olması son derece talihsiz bir durum. Ama tekke ve zaviyeler açık olsaydı ülkenin kader ve kısmeti iyice kapanırdı. R.T. Erdoğan'ın yaptığı tahribatı düzeltmek mümkün!

Kemalizm'e gelince: Tam bağımsız, çağdaş, çağcıl, laik, demokratik ve sosyal hukuk devletini kuran, kadınlara özgürlüğünü

veren düşünce ve anlayışın adı ve sıfatıdır. Bu anlayış Şer'îye ve Evkaf Vekâleti'ni kaldırarak Başbakanlığa bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurmuş; Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekâleti'ni kaldırarak, kurulan Genelkurmay Başkanlığı'nı başbakanlığa bağlamıştır.

Bunların ne anlama geldiğini anlamak ve değerlendirmek için herhangi bir tarikatın müridi olmamak ve şeyhler önünde diz çökmek gerekir.

IV

1948-1949 ders yılında Mersin Lisesi'nin orta kısmının 1-A sınıfında okuyordum. Göbek Emmi lakaplı çok sevimli bir Türkçe öğretmenimiz vardı. Yaşlıydı, babacandı, hoşgörülüydü, çocuk ve öğrenci severdi ama kafası atınca bol bol döverdi. Lakin, bu hır-gür içinde öğrenmemiz gereken ne varsa hepsini öğretirdi.

Sınıfta kimin kim olduğunu bilmezdi. Bir gün, sınıfın bıçkınlarından, bizden iri ve yaşlı olduğu için İzzet Dayı dediğimiz birini tahtaya kaldırdı. İzzet Dayı soruların hiçbirini bilemedi, "mütem-mimli cümle" bile diyemedi. Göbek Emmi, hiç kızmadı sadece "Senin adın ve nümöron nedir?" diye sordu. İzzet Dayı, hasta olduğu için epeydir okula gelmeyen çalışkan bir öğrencinin adını ve numarasını söyledi. Göbek Emmi, sabit kalemını çıkararak, "Sana zıfır nümöro vermişim" dedi.

Bundan sonra, tahtaya kalkıp beceremeyen öğrenciler hep o öğrencinin adını ve numarasını söyledi. Göbek Emmi durmadan sıfır verdi ve verdikçe kızdı. Sonra bir gün o çocuk iyileşip okula geldi. Göbek Emmi, onu fark etti, sorular sordu, sonunda değerlendirmek için tahtaya kaldırdı. Çocuk, Göbek Emmi'nin sorduğu bütün soruları bildi. Neşelenen Göbek Emmi çocuğa adını ve numarasını sordu. Çocuk söyledi. Göbek Emmi not defterinde öğrencinin adının bulunduğu sayfayı açtı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Te ben sana yigirmi tene zıfır vermişem ama şimdi 10 verirem" dedi

ve sabit kalemini çıkartıp bütün sıfırların önüne bir "1" yazarak hepsini 10 yaptı.

Kimileri için Kemalizm de o hesap! Herkes bütün pislikleri(ni) Kemalizm defterine yazdırıyor. Tarımdan, madencilikten futbola kadar...

Yakında bakmaya başlayacağım *Sol Kemalizme Bakıyor* (1991) adlı kitaba bakacak olursak: Sadece solcular değil, İslamcılar, sağcılar, liberaller, Kürtçüler, Yeni Osmanlıcılar, postmodernler, Sorosçular, sefil toplum örgütleri ve belki de Kanarya Yetiştirenler Derneği, ipini koparan herkes, Kemalizmle hesaplaşmak istiyor, onu yerden yere vuruyor; ülke sathındaki her kötülüğün kaynağında onu arıyor, onu suçluyor. Ama Kemalizm neyin nesidir hiçbiri bir tanım yapamıyor. Kimileri var ki, onlar da "Kemalizm=Resmi İdeoloji" diyor ama bu kez resmi ideolojiyi tarif edemiyor.

"Doğu, bizdeki Kemalistler gibi, kendini fetheden, tecavüzcüsü olan, onu tartışmasız yenen ve cenneti adeta yeryüzüne indiren Batı'ya büyük bir hayranlık besliyordu. Nefret ve aşk ilişkisi."

(Markar Eseyan, *Taraf*, 17.09.12)

"Kemalist laikçilerin din konusundaki tavırları gibi, Türkiye'de Kürt kimliği özel alanda kalsın, kamu alanında gözükmesin mi istiyor?"

(Ahmet İnsel, *Radikal*, 18.09.12)

Tam anlamıyla "laf söyledi balkabağı" durumu. Bu iki adam, içinde Kemalizm olmadan bu cümleleri kuramazlar mıydı, düşünceleri eksik mi kalırdı? Sıkıştıkları anda ellerinde bir maymuncuk, bir "Vur abalıya!" var. AKP'yi eleştirirken bu iki sözcüğü kullanmak zavallılıktır, korkaklıktır. AKP, Kemalist olsaydı, Suriye sınırında kabadayılık yapmazdı: Fiyaka yapmak için 100 bin Suriyeliyi yerinden yurdundan etmezdi. AKP olsa olsa Kemalizmin tersi olur.

R.T.E. diyor ki:

"Türkiye'nin yarınında artık Kemalizm'e veya başkaca herhangi bir resmi ideolojiye yer yoktur. Kemalizm'in yeniden kendini üretmesi söz konusu değildir. Çünkü böyle bir alt yapıya ve argümanlara sahip değildir. Aradan 70 yıl geçti. Artık, militarist ve sivil bürokrasi 'devleti biz kurduk, korumak ve kollamak görevi de bizimdir' diyemez. Çünkü insanlar böyle bir devleti istemiyor. En önemlisi de bu düşüncelerini açıkca dile getiriyorlar. Bu bağlamda Kemalizm'in kendini yeniden üretmesi söz konusu değildir. 2000'li yılların dünyasında ve büyük dünya ailesinin bir birimi olan Türkiye'de artık Kemalizm'e ve Kemalizm benzeri rejimlere, sistemlere yer yoktur." (s.425)

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan'ın ne demek istediğini anlamakta güçlük çekiyorsanız "Kemalizm" sözcüğünü kaldırıp yerine "Laik Cumhuriyet" ya da "1923 Cumhuriyeti" yazın, ne demek istediğini hemen anlarsınız. Günümüz Başbakan'ı 1993 yılının İl Başkanı'nın düşüncelerini uygulamaktadır. Deri haline geldiği için üzerindeki gömleği çıkartmamıştır.

1923'ün laik Cumhuriyet'ine karşı olan "bir kısım" Batı bu nedenle AKP'yi desteklemiştir, desteklemektedir. Müflis ve dönek solcular, liberaller, "Yetmez ama evet"çiler, İslamcılar, Fethullahçılar, Kürtçüler bu nedenle AKP'yi desteklemişler ve son Anayasa referandumunda ona oy vermişlerdir.

1923 Cumhuriyeti, 3 Mart 1924 tarihinde, Şer'iyeye ve Evkaf Vekâleti ile Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekâleti'ni (Genelkurmay Başkanlığı Bakanlığı'nı) kaldırmak suretiyle, Din ve TSK'yı hükümet ve dolayısıyla siyaset dışına çıkarmıştır. CHP'nin tek parti iktidarını bir yana bırakalım, 1950-2002 arasının iktidarları neden "Kemalist" kalmıştır, kalmış mıdır?

3 Mart 1924 tarihli yasanın ruhuna uygun olarak Askeri Vesayet'e karşı olan AKP iktidarı, bu yasaya aykırı olarak neden Din Vesayeti kurmaktadır? Sözde Kemalizm karşıtlarının bu soruyu yanıtlamaları gerekmektedir.

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T.E., "*Halka rağmen iktidar olunmaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin halk tarafından yıkıldığını görürüz. Eğer halk totaliter rejimi istiyorsa buna saygı duymalıyız. Ama rejim geldi ve halk bundan memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır*" diyor. (s.420)

Halk, Cumhuriyet'in sözde totaliter (!) rejimini yıkarsa iyi! Ama aynı halk AKP'nin kurduğu totaliter rejimi isterse, bu daha iyi! Yani "Rab bana, hep bana!" durumu. Aferin vallahi!

Cumhuriyet'in Bayramları

I

Operasyonun adını yazalım: AKP'nin demokratikleşme kisvesi altında Türkiye'yi Cumhuriyet'ten arındırma operasyonu. Bu operasyonun isim babası ne yazık ki ben oldum. Cumhuriyet'ten 13 yaş daha küçük ben! *Yaşasın Cumhuriyet* (1999), *Yedi Canlı Cumhuriyet* (2004), *Cumhuriyetsiz Demokrasi* (2009), *Direnen Cumhuriyet* (2010) adlı kitaplar, yazmış olan ben, korkarım, Cumhuriyet'in cenaze törenine de tanık olacağım.

Bütün düzyazı kitaplarımda olduğu gibi, bu kitaplarımda da günümüzü anlattım. 1980'lerin başından itibaren bugünleri anlatıyorum.

İslamcılar, birinci Büyük Millet Meclisi'ni çok severler. Bununla ilgili olarak, *Yedi Canlı Cumhuriyet* adlı kitabımda yayımlanan "AKP İktidarı 'Cumhuriyet'e Karşı" başlıklı yazımı referans verece-

ğim. Bu saplantıyı dönemin (2003) TBMM Başkanı Bülent Arınç'ın şu sözleri gayet iyi özetliyor:

"Bir arada yaşamak için formül arayanları, İlk Meclis'in ruhu-
nu yeniden incelemeye çağırıyorum. Formül İlk Meclis'i oluşturan
iradede, ruhunda."

Sonra sözü ben alıyorum:

"Bülent Arınç'ın çağrıda bulunduğu formül arayıcılar,
sanırım, CHP, ordu ve yüksek yargı organlarının tem-
silcileri.

Politikacılar nedense dilin hiçbir zaman masum olma-
dığını düşünemezler. Bu nedenle yerli yersiz 'İlk Mec-
lis Ruhu'ndan söz ederler. İslamcı çevrelerin, Cumhu-
riyet'in oluşum koşul ve sürecini unutarak sık sık ör-
nek gösterdikleri İlk Meclis'in özellikleri nelerdir?

[İlk Meclis'in yaptığı] 13 Eylül 1920 tarihli Teşkilatı
Esasiye (Anayasa) Kanunu Tasarısı'nın 5. maddesinde
şöyle yazar: 'Hilafet ve saltanat makamının kurtarıl-
masına muvaffakiyet hasıl olduktan sonra padişah
ve Müslümanların halifesi esas kanunlar dairesinde
yerini alır.'

İlk Meclis'in ruhunu özleyen İslamcılar, nedense, ta-
sarının 6. maddesini unuturlar: 'Hâkimiyet kayıtsız ve
şartsız milletindir. İdare usulü, halkın mukadderatını
bizzat ve bilfiil idare etmesi esasına dayanır.'" (s.67)

İslamcılar 5. maddenin anlamını kavramamış ve sanki 6. mad-
deyi okumamış gibidir. 5. madde, 431 numaralı ve 3 Mart 1924 ta-
rihli "Hilafetin İlgasına ve Hanedanı Osmaninin Türkiye Cumhuri-
yeti Memaliki Haricine Çıkarılmasına Dair Kanun"un habercisidir.
6. madde ise Cumhuriyet'i haber vermektedir.

Bilindiği gibi, Cumhuriyet'in ilanına ve hilafetin kaldırılma-
sına karşı çıkanlar Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı (1924) ve
Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı (1930) kurdular. Bu iki partinin de

laiklikle sorunları vardı. Laiklikle sorunu olanın Cumhuriyet'le de sorunu vardır.

Yedi Canlı Cumhuriyet'te AKP'yle doğrudan ilgili şu makaleler yer almaktadır: "AKP İktidarı Devlete Karşı", "AKP İktidarı Kültüre Karşı", "AKP İktidarı Tarihe Karşı", "AKP İktidarı 'Cumhuriyet'e Karşı", "AKP İktidarı Milli Eğitime Karşı", "İmamlık Herhangi Bir Meslek Değildir."

Bu yazılar, AKP iktidarının günümüzde uyguladığı karşıdevrimci ve Cumhuriyet karşıtı politikaları 9-10 yıl öncesinden haber vermektedir.

"Bir Müslümanın İslami bir yaşam modeline uyma ve uygulama arzu ve hedefine İslami olmayan bir hükümet sisteminin yönetimi altında ulaşmasına olanak yoktur" ya da "İslam sadece cami vaazlarıyla gerçekleştirilemez. İslami yaşamın hayata geçirilmesi için siyasal iktidar zorunludur" (s.15) düşüncesinin ardından gidenler kuşkusuz Laik Cumhuriyet'i ortadan kaldırmayı hedefleyeceklerdir.

İslamcı AKP 2002'den bu yana iktidardadır, Arap Baharı'nı Kahire'de teftiş eden R.T.E. kendisinin laik olmadığını ancak laik bir devletin başbakanı olmak zorunda kaldığını bütün dünyaya ilan etmiştir.

AKP iktidardadır ama Türkiye'yi İslami olmayan bir hükümet sistemiyle yönetmek zorundadır; bu nedenle hükümet tarzını İslami sisteme dönüştürmek zorundadır.

Bunu gerçekleştirdiği zaman demokrasi tramvayından inecektir.

Yaptığı hesaba göre, tramvaydan inmeye birkaç istasyon kalmıştır. Cumhuriyet'in resmi bayramlarını Cumhuriyet'ten arındırma girişiminin ardında Birinci Meclis'in intikamını almak vardır.

NOTA BENE: Olabileceğini sanmam ama R.T.E. "President" olursa Türkiye Cumhuriyeti'ni çok daha rahatsız ve huzursuz eder.

II

Régis Debray, *Yaşasın Cumhuriyet* (Que vive la république, Edition Jacob, 1989) adlı kitabının 13. sayfasında "Cumhuriyetçi Gurur"dan söz eder:

"Cumhuriyet, öteki rejimler arasında herhangi bir rejim değildir. O bir ideal ve savaşım tarzıdır. Onun için sadece yasalar değil bir inanç da gerekir (gerekirir), sadece toplumsal servisler değil aynı zamanda, başta Okul olmak üzere, özgün kurumlar gerektirir, sadece kullanıcı ya da tüketici değil, ama amaçlar konusunda birleşik yurttaşlar değil aynı zamanda özgürlük, eşitlik gibi yüce hedefler de gerektirir."

Cumhuriyet, vatan aşkını ve eşitliği gerekli kılan bir erdemdir. Cumhuriyetçi yönetimi harekete geçiren bir erdem. Cumhuriyet, cumhuriyet olmak için erdemli bir ulus gerektirir; bilinçli ulus yoksa, o ulusu bizzat cumhuriyet yaratır.

Dikkat ederseniz, Régis Debray ve ben İslamcıların, ikinci ve kinci cumhuriyetçilerin, "ücretli asker" kokuşmuş solcuların nefret ettiği şeyleri savunuyoruz.

Şimdiye kadar yazdıklarım, AKP hükümetinin Cumhuriyet'in bayramlarını neden yok etmek istediğini açıklamaktadır.

Artık hiçbir şeye şaşırmayacak bir yaşa geldim. Ancak beni hâlâ şaşırtan bir şey var: Cumhuriyetçi anasını babasını tanıdığım güya bilimadamı çocukların Cumhuriyet törenlerini, özellikle de 19 Mayıs törenlerini faşist olmakla suçlamaları. Cumhuriyet bayramlarının törenleri "Mussolini İtalya'sından, Nazi Almanya'sından ithal edilmiş"! Tarihle baksınlar, belki onlar bizden almışlardır.

Yeni Şafak ceridesinde (11 Mayıs 2012) bir haber okudum: Meğer Olimpiyat meşalesine tur attırılmasının fikir babası Hitler çıkmış. Ne olacak şimdi? Olimpiyatlara ev sahipliği yapan bütün ül-

keler Nazi-faşist mi oldu? Çift yönlü geniş otoyolları da ilkin Hitler döşetmişti. Şimdi bizimkiler duble yol yapıyor.

Bu haberin altında bir başka haber: Muğla Üniversitesi'ne bağlı fakülte ve yüksekokullarda eğitim gören 1.200 öğrenci aynı anda zeybek oynamış. Erasmus programı kapsamında eğitim gören 30 kadar yabancı da etkinliğe katılmış. Öğrenciler bir aydır haftada dört gün prova yapıyormuş. Muğla, halkın da katılımıyla gelecek yıl 5 bin kişiyle zeybek oynayarak Guinness Rekorlar Kitabı'na girecekmiş.

Bre Allah'tan korkmaz, kuldan utanmazlar, bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Züttürük bir rekorlar kitabına girmek için yapılan toplu girişimi alkışlayacaksınız, Cumhuriyetçi ruhu taze tutmak, pekiştirmek için yapılan toplu bayramları kınayacaksınız!

Bre hödükler! En uzun ossuranlar da, en uzun, en uzağa işeyenler de o kitaba giriyor!

Sanki Cumhuriyetçi bireyler hane berduş serseri!

Toplu yaşantıyı, arkadaşlaşmayı sağlıklı bulan sosyologcular, psikologcular nerelerdesiniz? Cumhuriyet bireyleri bilinç ve iradelerini kapıda bırakarak cemaatlere, tarikatlara katılırsa iyi ve uygun. Cumhuriyet'in bilinçli bireyleri cumhuriyetçi amaçlarla bir araya gelirse kötü.

Tarikatlar çağdaşlık bilincini silmek için ayin yaparsa, hünkürürse iyi; Cumhuriyet yurttaşlarına çağdaşlık bilinci vermek için tören yaparsa kötü! Alimallah faşizm gelir, Nazizim gelir!

Aynı hırdavatlık Anayasa konusunda da ortaya çıkıyor: Bizim yandan çarklılar, devlet odaklı değil de birey odaklı anayasa istiyorlarmış. Sevsinler sizi! Devletin antipode'u (taban karşısı) birey değil ki, devleti ortadan kaldırmak isteyen Bakunin anarşisi.

Peki, anayasa birey odaklı olursa toplum ne olacak? Toplumun adı hiç geçmiyor. Peki, bireyi, toplumu ve devleti birlikte gözeten uyumlu bir anayasa yapılamaz mı?

Devam edelim: İslamcılar, bireysel bilinç ve iradelerinden soyunarak, cemaat ve tarikat halinde bir araya gelecekler, çıkar çeteleri kuracaklar, karada ve denizde fener alayları yapacaklar, memleketi soyup soğana çevirecekler; bu arada Müslüman Kardeşler tarzında örgütlenip, bir daha iktidardan gitmemek üzere siyasal partiler kuracaklar, gitmemek üzere iktidara gelecekler ama zavallı Cumhuriyetçiler bir araya gelince faşist örgüt kurmuş olacaklar! Nerede o yoğurdun bolluğu!

Cumhuriyetçiler, Cumhuriyet'i savundukları zaman Kemalist ve jakoben olacaklar, Fethullahçılar ve tarikatlar devlet kurum ve kuruluşlarını ele geçirdikleri ve geleceğin şeriat devletini örgütledikleri zaman ileri demokrasiye hizmet edecekler. El insaf!

Cumhuriyet bayramlarının yeniden düzenlenmesi, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun rafa kaldırılmasından, 4+4+4 yasasından, laik okulların yerine İmam-Hatiplerin getirilmesi fesadından ayrı düşünülemez.

Kutlu Doğum Haftası'nı icat eden, Cumhuriyet'in bayramlarını kermeslere dönüştüren hükümet, memleketin ekonomisine zararlı sendikaları kapatmayı ve çok uzun dini bayram tatillerini daha da uzatacak şekilde yeniden düzenlemeyi de düşünüyor mu acaba?

Yarın 19 Mayıs ya da Kendi Düşen Ağlamaz

Çocuklar gibi Cumhuriyet(in) Saati'ni bozuyorlar. İçinde ne var diye merak ettiklerinden değil, inadına. Ama zevahiri kurtarmak için, parçaları toparlarken, her nedense, hep laiklik çarkı başta

olmak üzere, devrim yasasının çarklarını dışarıda unutuyorlar. Unutkanlıktan değil elbette, domuzluktan!

Yarın 19 Mayıs!

Cumhuriyet(in) Saati'ni bozanlar, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nı "Ulusal Bayram"dan saymıyorlar. "Resmi Bayram" mış...

Bakanlar Kurulu'nun kaleme aldığı ve Cumhuriyet Çocuğu Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün onayından çıkan "Ulusal ve Resmi Bayramlar ile Mahalli Kurtuluş Günleri, Atatürk Günleri ve Tarihi Günlerde Yapılacak Tören ve Kutlamalar Yönetmeliği"ne göre, resmi bayramlar arasında yer alıyor. Böylece 19 Mayıs'ın omuzlarından ulusallık apoleti sökülmüş oluyor.

Bu saat bozan yönetmeliğin 6. maddesine göre "Atatürk'ü Anma ve Gençlik ve Spor Bayramı" törenleri şöyle yapılacak:

1. Atatürk'ü Anma ve Gençlik ve Spor Bayramı 19 Mayıs günü, Atatürk'ün 19 Mayıs 1919'da Samsun'da karaya çıktığı saat olan 07.00'de başlar ve saat 24.00'te son bulur. *(Buna da şükür. Hiç olmazsa Atatürk'ün 19 Mayıs 1919'da Samsun'da karaya çıktığını kabul ediyorlar.)*

2. Gençlik ve Spor Bakanı, günün anlam ve önemini belirten mesajını medya aracılığıyla bildirir. *("Türban'a özgürlük ister!" ve "19 Mayıs'ın Kur'an'daki yeri" unutulmuş.)*

3. Gençlik ve Spor Bakanı bir il törenine katılır.

4. Atatürk anıt ve büstüne gençlik hizmetleri ve spor müdürlüğü, bulunmaması halinde mülki amirin görevlendireceği bir müdürlük tarafından çelenk konulur. Çelenk konulduktan sonra İstiklal Marşı ile birlikte bayrak göndere çekilir.

5. Kutlama komitelerince hazırlanan programda yer alan diğer faaliyetler uygulanır. Programda tören geçiti ve tebrikata yer verilmez *(Ancak öğle namazı için topluca ve doğrudan camiye gidilir).*

Yarın stadyumlarda spor gösterileri yapılmayacak ancak kasa-ba panayırı gösterileri var (ama Şahmeran ve Afrika Ormanlarında Büyüyen Kaplan Kız çadırları eksik). Kendilerince iyi bir önlem: Çünkü kızları çarşafa sokup çiftetelli oynatmaktan kurtulacaklar.

Ey ahali, nine ve nenelerinizin 1930'lar, 40'lar, 50'ler ve 60'lar-da 19 Mayıs törenlerinde çekilmiş fotoğraflarına bakın. O kıyafet-ler yüzünden hiçbiri kötü yollara düşmedi, aile meclisi kararıyla infaz edilmediler, tam tersine mutlu aileler kurdular. O fotoğraf-ları, bir yerlere saklayın, tarihimizi unutturmak için onları toplay-ıp imha edebilirler. Fotoğraflara bakınca nine ve nenelerinizin ne denli güzel ve çağdaş olduklarını anlayacaksınız. Saçları, kim bilir, nasıl savruluyordu Cumhuriyet rüzgârında!

Bu yönetmelik değişikliği Cumhuriyet'i silme operasyonunun önemli adımlarından biridir. Önce devlet kurum ve kuruluşların-dan Cumhuriyet bilinci ve ruhu kapı dışarı edildi, şimdi halkın belleğinden ve günlük hayatından kovuluyor.

Daha önce de yazdığım gibi AKP iktidarı, Cumhuriyet'e, dev-lete, kültüre, milli eğitime, tarihe ve devrimlere karşıdır, dahası düşmandır!

Devlete, devletin laik düzenine karşı olduğu, Anayasa Mah-kemesi tarafından kabul ve ilan edilmiştir. Devlet kurumlarında memurun şeyh; müdürün, genel müdürün mürit olduğu; mürit albayın şeyh astsubay, başçavuşun karşısında secde ettiği bir du-rumda devlet düzeninden söz edilebilir mi?

Kültüre karşıdır: Heykel yıktırmakta, tiyatroları kapatmaya çalışmakta, yazar, aydın ve sanatçılara açıkça düşmanlık etmek-tedir.

Milli eğitime ve devrimlere karşıdır: Çünkü başta Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu yürürlükten kaldırmış, İmam-Hatipleri laik okulların yerine geçirmiş, öğretimde 4+4+4 gericiliğini yürürlüğe sokuşturmuştur.

Tarihe karşıdır; çünkü Said Nursi, Şeyh Sait ve avanesi, Seyyid Rıza ve avanesi, İskilipli Atıf Hoca gibi müseccel Cumhuriyet ve devrim düşmanları bu iktidar tarafından aklanmaktadır. Bu iktidar, Cumhuriyet tarihini saptırmakta ve bilinçli bir şekilde kirletmektedir. Pek yakında, Cumhuriyet'i kuran kadroyu, başta Atatürk olmak üzere, Silivri'de mahkûm edecektir. Anıtkabir'in topluca ziyareti er geç yasaklanacaktır.

Tarihin her döneminde görülmüştür: Kendi düşen ağlamaz, iki gözü birden çıkar!

Türk Baharı Ne Zaman?

Mart ayı başlarında Atina'da Akdeniz ülkelerinden yazar arkadaşlarla konuşuyorduk. Tunuslu bir arkadaş, "İslamcı tehlikesine rağmen diktatörlerden kurtulduğumuz için mutluyuz!" gibilerden saçmalamıştı. Bunun üzerine Makedon arkadaşım, akademi üyesi, şair Vlada Uroseviç, "Türkiye'ye bahar ne zaman gelecek?" diye sordu.

Bu zihin açıcı soruya şöyle cevap verdim: "Bahar dediğiniz o kara bahar Türkiye'ye çoktan geldi. 2002'de. Şimdilerde 'Sarı Sıcak Yazı'nı yaşamaktayız. Ardından 'Pastırma Yazı' gelecek. Ama Arap ülkelerine gelen bahar değil kara kış!"

"Sizinki nasıl oldu?" diye sordular. Şöyle anlattım:

Biliyor musunuz bilmem, Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) adlı bir parti 2002 yılında iktidara geldi. O zamandan bu yana seçim kazana kazana ülkeyi yönetiyor. İktidarını ülkeyi yönetmek için değil, rejimi değiştirmek için kullanıyor.

AKP'nin başbakanı, "Demokrasi bugüne kadar bazen amaç, bazen araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar da olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir

araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasiyle düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey" sözleriyle ünlü.

Demokrasiyi tramvaya benzetmesiyle de ünlü. İstediklin istasyonda inersin!

Buna demokrasi değil abrakadabra denir.

Bir ülkenin, bir devletin "sistemi" yani rejimi futbol takımlarının antrenör değiştirmesi gibi değiştirilemez. Bir devletin sistemini anayasası, anayasal ve yasal statükosu belirler. Seçimle, demokrasiyle sistemler gidip gelmez, hükümetler gidip gelir. Aslına bakarsanız, iktidara bu kafayla gelen partiler ve liderler (Hitler, Mussolini, Salazar, Franco) bir daha gitmemek üzere gelirler. Bunun için suç işlerler, suç işledikçe, seçimle gitmeleri olanaksızlaşır.

AKP, Cumhuriyet'in laik düzenine karşı olduğu Anayasa Mahkemesi tarafından saptanmış bir partidir. Aynı Anayasa Mahkemesi, AKP'nin selefi olan partileri de aynı ve benzer nedenlerle kapatmıştı ve bu karar, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından kabul edilmişti.

Aslına bakarsanız, Türkiye'nin kara baharının tohumları daha Lozan Konferansı'nda ekilmişti. İmzacı emperyalist devletler, Ankara'daki Millet Meclisi'nin kuracağı rejimin Avrupai bir devlet olmasını istemiyordu. Çünkü böyle bir rejim kendisini koruyabilirdi. İmzacı emperyalistlerin ve ABD'nin korktukları oldu ve Ankara'daki meclis 1923 yılında laik amaçlı bir cumhuriyet kurdu. Bir yıl sonra (1924), çağdaşlaşmasının önündeki engelleri kaldırmak amacıyla Devrim Yasaları'nı çıkardı. Bu yasalar sadece Türkiye için değil bütün dünya için bütün zamanların en önemli, en etkili yasalarıdır. AKP, işte bu nedenle, laik okula ve akılcı eğitim öğretime acilen son vermek istiyor.

Kestirmeden söylemek gerekirse, seleflerinin (Milli Selamet, Nizam, Fazilet ve Refah partileri) olduğu gibi AKP'nin de amacı, bu yasaları ortadan kaldırarak Cumhuriyet'i temellerinden yıkmak.

Bunun böyle olduğunu ve olacağını 1970'lerden itibaren söylemekteydik. 2000'den itibaren haykırarak, yalvararak söyledik. Ama karşıdevrim, Türkiye'nin 1950 yılında başlayan renkli devrimi kendi kadrolarını yetiştirmiş ve eksik gedik kapatmak üzere kiralık bir kadro da ayarlamıştı. Bu kadronun içinde Ahrar, Hürriyet ve İtilaf Fırkalarının, Kürdistan Teâli Cemiyeti'nin ve öteki etnik derneklerin, Wilson Prensipleri Cemiyeti'nin, Terakkiperver Cumhuriyet ve Serbest Cumhuriyet Fırkalarının, Demokrat Parti'nin, Milli Selamet, Nizam, Fazilet ve Refah Partilerinin kalıntıları, çocukları ve torunları yer alıyordu. Hepsinin Cumhuriyet'e karşı kuyruk acıları ve hınçları vardı. Babalarının, dedelerinin intikamını almak için AKP iktidarının "Yabancılar Lejyonu"na ücretli (kiralık) asker olarak yazıldılar. Bunlara, 12 Mart'ta bozguna uğramış acilci solcularını, goşistlerini de eklemek gerekir. Bir yığın çapsızın "Yabancılar Lejyonu"na yazılmalarının nedeni nasıl açıklanır? İleri demokrasi için mi, askeri vesayeti ortadan kaldırmak için mi?

Benim 1975'ten bu yana kesmediğim sakalıma anlatsınlar!

Doğal olarak, "Yabancılar Lejyonu"ndan söz ettim ama katılan kiralık askerlerin adını saymadım. Tafralarına bakmayın, ABD'nin, Avrupa Birliği'nin Sivil Toplum Örgütleri'nin dışında Meriç'in batısında kimse tanımaz onları. Bunlar "Ana rahmine 'haklı' düşenler"dir ve şoförün yanında oturmayı severler. Ve tamamı beslemedir!

Silivri'deki ve Hasdal'daki TSK Kurbanları'na gelince: Hizmet ve komuta ettikleri kurumun, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde, solcuları ve Kemalistleri ezerek Cumhuriyet'i nasıl savunmasız bı-

raktığını, sanırım anlamışlardır artık. 12 Mart ve 12 Eylül olmasaydı, bulundukları yerde olmazlardı. AKP zaten olmadı.

Başbakan'ın noktasıyla "nokta!"

Laiklikte Israrlı Demokrasi

I

Cüneyt Ülsever, 17 Mayıs 2012 tarihli *Yurt* gazetesinde "Laiklikte Israrlı Olmayan Demokrasi" başlıklı harika bir yazı yayımladı. Benim yazımın adı "Laiklikte Israrlı Demokrasi" ama Cüneyt Ülsever'e karşı bir yazı değil. Tanımladığı konuma, tasvir ettiği duruma karşı... O, Arap toplumlarının nesnel, doğru ve gerçekçi bir portresini tanımlıyor, betimliyor. Ve sanki benim yıllardır işaret ettiğim gerçekleri madde madde özetliyor. Ben yıllardır, Arap toplumlarının laikleşmesinin din yüzünden olanaksız olduğunu, laikleşme olmadan da demokrasinin gerçekleşmeyeceğini yazıyordum. O da kendi açısından Arap toplumlarını teşrih masasına yatırıyor ve Müslüman Kardeşler olgusunu öne çıkarıyordu.

Seyyid Kutub'u ve en azından onun *Yoldaki İşaretler* (Hicret Yayınları) adlı kitabını okumadan Arap toplumlarını anlamak mümkün değildir. Cüneyt Ülsever, işte bunu çok iyi biliyor. "Milli Görüş" partilerinin, özellikle de AKP'nin zihniyet dünyasında ve siyasal yapılanmasında Müslüman Kardeşler'in etkisini benimle birlikte ilk saptayan gazete yazarıdır.

Şimdi gelelim onun saptamalarına:

Cüneyt Ülsever: "*Tarihi şartlar Ortadoğu'ya demokrasi getirmenin kaçınılmaz olduğunu göstermiştir. Bu, laiklikte ısrarlı olmayan demokrasidir*" diyor.

Benim görüşüm: Söz konusu demokrasi genel ve yerel seçimlerle ilgilidir. İktidarlar seçimle gelip seçimle gidecektir. Demok-

rasi seçimlerle sınırlıdır. Arap insanı ve toplumu için İslam sadece bir din değildir; aynı zamanda kültür, Arap dili (İsani), edebiyat, tarih, hukuk ve gündelik hayattır. Bu nedenle Arap toplumlarında laiklik, sekülerlik (din ile devletin birbirinden ayrılması) mümkün değildir. Oysa laiklik olmadan gerçek demokrasi de mümkün değildir. (Ülker İnce, "Mümkün değildir" deme, "Çok zor del" diyor). O halde gerçek demokrasi olanaksızdır. Benim en azından 20 yıldır yazdığım şeyler bunlar.

Cüneyt Ülsever bu nedenle "laiklikte ısrarlı olmayan demokrasi" diyor. Aslına bakarsanız laiklikte ısrarlı olmayan demokrasiye razı olan, isteyen ABD'dir. Yoksa laiklik, 1928 yılında kurulan Müslüman Kardeşler'in, Selefilerin, El Kaide'nin, Hamas'ın, radikal ve sıradan İslamcılarının umurunda bile değildir. Düşman oldukları "şeytan"dır!

Cüneyt Ülsever: "Ortadoğu'daki gelişmeler gösteriyor ki: 1) Artık halkın yönetimde bir şekilde söz sahibi olması lazım. 2) Ancak, Ortadoğu halkı, İslami hukuku ön plana alan Müslüman Kardeşler (İhvan) ve türevlerine meyletmiş durumda. 3) İhvan ise 1920'lerden beri bugüne dek İslami hukuk arayışı dışında ve antiemperyalist tutumunu sürdürüyor. Ortadoğu için İhvan vazgeçilmez bir gerçek. Öte yandan İhvan da biliyor ki; halkın desteğini alsa da, ABD'ye rağmen, Ortadoğu'da rahatça hükümrana olamaz" diyor.

Benim görüşüm: Günümüzün Müslüman Kardeşleri (İhvanül Müslimin), Seyyid Kutub'un özgün görüş ve ilkelerini günümüzde uygulayamayacağını bildiği ve öyle davrandığı için artık ABD tarafından kabul ediliyor. Resmi Müslüman Kardeşler artık turistlere saldırmayacaktır. İsrail, Filistin ve Hamas konusunda eskisi kadar katı ve uzlaşmaz ol(a)mayacaktır. Bu konularda ABD'ye çoktan söz vermiş olmalı. (Onlar da antiamerikan ve antiemperyalist gömleklerini çıkarmış olmalı). Söz vermemiş olsa Arap baharları gerçekleşemezdi. ABD için Müslüman Kardeşler artık sorun değil.

ABD ve Müslüman Kardeşler'in ortak sorunu gerçekten özgürlükçü, gerçekten demokrat, gerçekten antiemperyalist kesimlerle, özgürlükçü kadınlarla...

Cüneyt Ülsever ile Araplar konusunda anlaşıyoruz ama onun Türkiye'yle ilgili yorumlarına katılmam mümkün değil.

Cüneyt Ülsever: *"Halk kendisine dayatıldığına inandığı 'Cumhuriyet değerlerinden' rahatsız olmuş, onun 'tek-tip insan yaratma' projesine karşı çıkmıştır ama AKP'nin dayattığı ve kendisini 'kindar gençlik', 'dindar nesil', 'tek din' türü projelerinden rahatsız değildir"* diyor.

Benim görüşüm: Türkiye Müslümanları için İslam sadece bir dindir. Aynı zamanda kültür, dil (lisan), edebiyat, tarih, hukuk ve gündelik hayat değildir. Bu nedenle Türkiye'de laiklik, sekülerlik (din ile devletin birbirinden ayrılması) mümkün olmuştur. Türkiye'de de laiklik olmadan gerçek demokrasi mümkün değildir. Ama Türkiye, 90 yıllık iç muhalefete ve 65 yıllık karşıdevrime karşı laikliği savunmuş ve pekiştirmiştir.

AKP'nin 2002 yılında iktidara gelmesinde ve o tarihten bu yana iktidarda kalmasında Müslüman Kardeşler'den esinlendiği, (patenti bana ait) "sadaka ekonomisi"nin taktikleri etkili olmuştur. İnkâr edilemez. Ancak, AKP'ye oy verenlerin yüzde 25'i bile Müslüman Kardeşler'in dini ve siyasi programını kabul etmez.

Öte yandan 19 Mayıs gösterileri, halkın bir bölümünün Cumhuriyet'e, laikliğe ve Kemalist Devrim'e sahip çıktığını kanıtlamaktadır. Ve halkın bu bölümü AKP'ye oy verenlerden sayıca az değildir.

II

Cüneyt Ülsever'le gıyabında söyleşirken içim çok rahat! Çünkü karşımda son derece uygar, çağdaş, bilgili, önyargı inadı ve dogmaları olmayan değerli bir insan var. Onunla tartışabilirim. Yazdıklarımı beğenirse benimseyeceğinden de eminim!

Şimdi, *Yurt* gazetesinde 17 Mayıs 2012 günü yayımlanan "Laiklikte Israrlı Olmayan Demokrasi!" adlı yazısından ilham almayı sürdürelim.

Cüneyt Ülsever: *"İşte tıkanan bu yol ağzında kapıyı AKP'nin 10 yıllık gelişimi arıyor. Pragmatizm ile İslamcı siyaseti yaşayarak özümseyen AKP, 2002'den bugüne dek yaşanan pratikte dünyaya şunları gösterdi/öğretti:*

1) Ortadoğu'da İslamcı bir parti serbest seçimlerde üç kere üst üste ve hatta artan oylarla iktidar olabiliyor" diyor.

Benim görüşüm: Türkiye'de İkinci Meşrutiyet'ten (1908) bu yana siyasal partiler ve seçimler var. Bu konuda Tarık Zafer Tunaya'nın üç ciltlik *Türkiye'de Siyasal Partiler* (Hürriyet Vakfı Yayınları, 1984) adlı dev yapıtını salık verebilirim. 1923-1946 tek parti dönemi (ki o dönemde de bir tür genel seçim, iç ve dış muhalefet vardı), 1946'dan bu yana çok partili ve genel seçimli bir rejim söz konusu. 1965'ten bu yana da koalisyon hükümetleri deneyimleri var. Cumhuriyet tarihinin ilk koalisyon hükümeti 20 Kasım 1961'de İsmet İnönü başkanlığında Cumhuriyet Halk Partisi ile Adalet Partisi arasında kuruldu. Cumhuriyet döneminde 169 siyasal parti kurulmuş, bunun 28'i TBMM'ye girmiş. Şu anda 22 faal parti var.

Ortadoğu'da, seçimle gelen İslamcı partilerin seçimle iktidardan gideceğini pek sanmıyorum. İyice Araplaşan ve militan İslamcılaştan AKP için de aynı durum söz konusu. Siyasal partiler ve seçim yasalarını asla değiştirmeyecek, yüzde 10 barajını asla indirmeyecek. Kadınlara kürtaj kemeri ve sezaryen zırhı takacak, küllisini İmam-Hatip mezunlarıyla evlendirecek, laik okul mezunlarına nikâh düşmeyecek. (Yazıya biraz da eğlenceli malumat katalım: "Nikâh", Arapçada "çiftleşme" yani "vaty" anlamına gelir.)

Cüneyt Ülsever: *"Laikliğe sahip çıkmadan muhafazakârlığı ön plana çıkarmak halkın çoğunluğunu değil rahatsız etmek, memnun*

ediyor. Diğer bir deyişle; muhafazakârlık uğruna laiklikten taviz vermek Türk halkının çoğunluğuna ters gelmiyor" diyor.

Benim görüşüm: Halkın çoğunluğunun laiklikten hoşnut olup olmadığı seçim sonuçlarına göre değerlendirilemez. CHP ve bütün sol parti ve kesimler laiklikten yanadır. BDP'nin çok büyük bir çoğunluğu, MHP'nin büyük bir çoğunluğu laiklikten yanadır. AKP'nin en azından yüzde 50'si laiklikten yanadır. Kiralık kalem-ler de dahil olmak üzere bütün liberal demokratlar laiklikten yanadır. Halk henüz laikliğin, AKP yüzünden tehlikede olduğunun tam bilincinde değil ama o da olacak!

Aslına bakarsanız, sadakaya alışan AKP halkının da İslam umurunda değildir!

Cüneyt Ülsever: *"Otoriter bir lider muhafazakâr değerlere saygılı ise demokrasiyi kısıtığında halk bundan rahatsız olmuyor. Basın özgürlüğü, yargı bağımsızlığı, hukukun üstünlüğü halkın öncelik verdiği meseleler değil" diyor.*

Benim görüşüm: "Otoriter lider" demokrasiyi iyiden iyiye kısımaya ve halkın mesleklerine küfür ve hakaret etmeye başladı. "Başbakan Erdoğan'ı Kendisiyle Yüzleştirelim mi?" yazı dizimde de yazdığım gibi, Erdoğan şu anda Allah ile ABD'yi arkasına almış durumda; ikisi de Erdoğan'a "Yürü ya kulum, tekerin dönsün!" demiş. Bu ne kadar sürecek? Küçük bir ekonomik bunalım, işçi ve memurun sendikal ve grev haklarının kısılması, "çok düşman, sıfır komşu" durumunun halk tarafından iyice hissedilmeye başlanması, Kürt, Ermeni ve Kıbrıs sorunlarının çözüm ve çözülüm tarzı, bu bal ayını zehir zıkkım aylarına çevirebilir. Arapların dediği gibi "Erdugan", çok istiyor olsa da bir Ortadoğu diktatörü olamaz. Başkanlık rejimini getiremez. Çünkü İslam, Türkler için sadece bir dindir. Araplarda olduğu gibi dil, din, kültür, uygarlık, tarih, hukuk ve gündelik hayat değildir. Değildi ve asla olmayacak!

Cüneyt Ülsever: *"Halk, sağlık/egitim/konut gibi, ona göre ana meselelerde, kendisine yardımcı olan otoriteyi bağrına basmaya*

hazır. (Unutmayın, İhvan halk arasında mümtaz yerini doğrudan siyaset yapmak yerine, bu üç konuda halka sahip çıkarak edinmiştir. AKP bu konuda İhvan'ın başarılı bir kopyasıdır.)

Benim görüşüm: İtirazım yok!

Cüneyt Ülsever: *"İhvan da antiemperyalist siyasette ısrarlı olmayacağını ABD'ye ispat edebilirse yeni Ortadoğu düzeni yerine cuk diye oturur! Haliyle İslami hukuku (İhvan) veya muhafazakârlığı (AKP) ön plana çıkaran demokratik bir rejimin otoriterliğe kayması eşyanın doğası gereğidir. Demek ki, belirli aralıklarla seçim yapıldığı sürece demokrasi pekâlâ her ülkenin kendi şartlarından ilham alacaktır. 'Hukukun üstünlüğü' bir çırpıda 'İslami hukukun/ muhafazakâr değerlerin üstünlüğü'ne terk edildiğinde 'ülkeler demokrasiyi kendi tarihi şartlarıyla mecz eder' diye bir siyasi söylem patlatırsa her şey yerli yerine oturacaktır."*

Benim görüşüm: Arapların kalp parası Türkiye'de geçer mi?

III

Cüneyt Ülsever kardeşim *Yurt* gazetesinin 17 Mayıs 2012 tarihli sayısında yayımlanan yazısının Türkiye'yle ilgi bölümünü, Cumhuriyetçi 19 Mayıs yürüyüşlerini değerlendirdikten sonra, mutlaka değiştirmek gereksinimi duyacaktır.

Cüneyt Ülsever gibi özgür düşünceli bir liberalin de karşı olması gereken iki genel karşıdevrimci klişe var yazısında:

"Halk kendisine dayatıldığına inandığı 'Cumhuriyet değerleri'nden rahatsız olmuş, onun 'tek tip insan yaratma' projesine karşı çıkmıştır ama AKP'nin dayattığı ve kendini 'kindar gençlik', 'dindar nesil', 'tek din' türü tariflerle ifade eden 'tek tip insan yaratma' projesinden rahatsız değildir."

"Halk" dendiği zaman ben bir ülke ya da bir yerleşim yerinin nüfusunun yüzde yüzünü anlarım. Yani Türkiye halkının yüzde 100' m Cumhuriyet'in değerlerinden rahatsız olmuş? Böyle bir şey olsaydı, Cumhuriyet çoktan yıkılırdı. Cumhuriyet'in değerlerini, 6 Ok (Cumhuriyetçilik, Halkçılık, Milliyetçilik, Laiklik, Devletçilik ve Devrimcilik) ve Anayasa'nın 174. maddesinin koruması altında bulunan Devrim Yasaları zetler.

AKP, 6 Ok'un altısına da, Devrim Yasaları'na da karşı. Bu yüzden bu yasa ve ilkelere karşı savaş açtı. Öteki partiler için, 6 Ok'tan sadece Devletçilik tartışma konusudur. "Devleti ekonomi olmaz" sloganı yorgun ve bozgun haldeki kapitalizme ait bir dogma. Halkın tamamı Cumhuriyet'in değerlerine karşı olsaydı, AKP son seçimde ideolojik oyların tamamını alırdı. Oysa çıkar ve yararlarını ne çıkaran seçmenlerin yüzde 49,5'unun oylarını aldı. Bu, bu partinin erişebileceği en yüksek oy oranıdır.

"Tek tip insan yaratma"ya gelince: Cumhuriyet, ağdaş insanı yaratmaya yardımcı olmak için Okul'u laikleştirmiştir. Laik okuldan, fikri hür vicdanı hr nesiller mezun olmuştur. Laik okulda egemen olan dinsel dogmalar değil, bilim ve akıldır. Bilim ve akıl insanı tutsak etmez, tam tersine zgrleştirir. Yani laik okulun tek tip insan üretimi yapması olanaksızdır. Bu nedenle Cumhuriyet'in Laik Okulu'ndan sadece 1930 kuşağının kendileri ve düşünceleri zgr ve bağımsız insanları değil, aynı zamanda dinci, tarikatı, Nurcu, F tipi insanlar da yetişmiştir. Günümüz Türkiyesi'nde, İmam-Hatiplerde, *Kur'an* kurslarında, gizli medreselerde kuşkusuz tek tip insan (İslamcı ve F tipi) torna tezghından geçirilerek yetiştirilmektedir. Recep Tayyip Erdoğan ve sözünü ettiğim aynı tezghın ürünü bakanlar, milletvekilleri, valiler ve benzerleri ülkenin sonunu hazırlamaktadırlar.

Ancak, tarihsel açıdan, Osmanlı döneminde Avrupalı okullar kuruluncaya kadar medreselerden tek tip insan yetişmiştir ve bu

yüzden kendini bilimsel ve akılsal olarak yenileyip geliştiremeyen Osmanlı Devleti ve toplumu yıkılıp dağılmıştır. Osmanlı'nın yıkılıp dağılmasına İttihat ve Terakki'den çok önce medreselerin zihinlere yüklediği İslamcı dogmalar neden olmuştur. Deniz Lisesi'nden dünyanın en büyük şairlerinden Nâzım Hikmet ile sıradan manzumeci N.F. Kısakürek, devrimci Galatasaray Lisesi'nden de M.Ş. Eygi gibi Cumhuriyet düşmanları yetişmiştir. Dünyanın bütün laik okullarında bilim ve aklı kendine rehber yapmış çok boyutlu, tek tip özgür insanlar yetişmektedir.

Türkiye toplumu, din referansının dışına çıkamayan Arap toplumlarıyla kesinlikle karıştırılmamalı. Arap baharları, tıpkı ABD ve AKP gibi kesinlikle gerçek demokrasiyi aramıyor. Sadece ABD'nin ve onun denetimindeki sivil toplum örgütlerinin yönetiminde "laiklikte ısrarlı olmayan demokrasi"yi kurmayı amaçlıyor. En kısa zamanda İslamcı diktatörlükler kurduklarını görecekler.

ABD&AKP şirketi Cumhuriyet'i yıkabilir ama yerine "laiklikte ısrarlı olmayan" bir demokrasi kurması hemen hemen olanaksız. Bu olanaksızlık, önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda ve yıllarda denenerek görülecek.

Çünkü: Yeni hazırlanan Anayasa'da ilk dört maddenin değiştirilmesi olanaksız. 4+4+4 formülüne karşın, İmam-Hatiplere karşın, Türkiye'de laik insanın üremesini hiçbir güç engelleyemez. Halkın özgür iradesiyle düzenlediği 19 Mayıs kutlamasına katılan kadınlar ve gençler, AKP'nin hayallerini gerçekleştirmesine mutlaka engel olacaktır. Bu arada, Galatasaray Stadyumu'na otobüslerle taşınan AKP seyircisini (zaten hep seyircidirler) büyüteç marifetiyle gören şu engelli, tutsak ve çarpık medyanın görmemek için gözlerini kapattığı 200-300 bin genci bir araya getiren Türkiye Gençlik Birliği, Laik Cumhuriyet'in en büyük garantisidir. Söylev'in tanımladığı gençlik!

Bu yürüyüş ve gösteriler, bu grevler, AKP iktidarına yapılan en büyük ve en anlamlı uyarıdır. AKP bunu mutlaka anlamalı. Eğer

anlamaz ve "Laiklikte ısrarlı olmayan" bir rejimi kurma hayallerinden vazgeçmez ise, bu dogmatik medrese ideolojisinin sonu, Türkiye'de yepyeni bir Fetret Dönemi olur! Hiç temenni etmediğim böyle bir felaket gerçekleşirse, Cüneyt Ülsever kardeşimle birlikte aynı cephe ve siperde yan yana olacağımızdan adım kadar eminim!

Fethullah Hoca'nın İlim ve Tefekkür Âlemi

Bu yazıyı, Gülen cemaatinin Fenerbahçe'yi ele geçirme hayali söylentisi ve tartışmaları ilham etti. Bir iddiaya göre cemaate karşı Fenerbahçe'nin "İttihatçı" damarı direniyormuş. "İttihatçı" iddiasıyla Fenerbahçe'yi karalamak (!) istiyorlar. Bunlar, kuşkusuz, teslimiyetçi, işbirlikçi ve Sevr'ci hainlerin (Osmanlı Ahrar Fırkası, Hürriyet ve İtilaf Fırkası) ahfadı olmalı. Ne mutlu Fenerbahçe'ye ki, her zaman Kuvvayi Milliyetçi olmuştur!

Hatırlarsınız, 2008 yılında Fethullah Gülen'in ABD'de oturma izni alması sorunu vardı. Artık yok! Halen Amerika'da olağanüstü yetenekli yabancı statüsüyle "sürekli mûkim" olarak yaşıyor. Ama bu statüyü elde etmesi kolay olmadı. 1999'da "turist" vizesiyle ABD'ye giden Gülen, bu vizeyi daha fazla uzatmasının mümkün olmadığı noktada, bu kez farklı bir statüyle, din adamlarına verilen "R" vizesiyle ikâmetini sürdürdü. "R" vizesinin de sınırına dayanınca, Gülen'in avukatları, sürekli oturma izni (Yeşil Kart) için başvuruda bulundular. Bu başvuru, önce ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik Hizmetleri Bürosu tarafından reddedildi. Daha sonra, yine Gülen'in avukatları, Amerikan hükümetinin "ret" kararına karşı ABD mahkemelerine itirazda bulundular ve davayı kazanarak müvekkillerinin 2008'den itibaren "Yeşil Kart" sahibi olmasını sağladılar.

"Yeşil Kart Operasyonu"nda CIA parmağı olduğu iddiaları var ama bu yazının konusu değil, Hoca Efendi'nin deha ve kerameti!

Bilim, sanat, iş, eğitim ve spor alanlarında olağanüstü saygınlığı olan, bu faaliyetlerini ABD'de sürdürmek isteyen ve ABD'nin de bu faaliyetlerden faydalanaacağı kişilere verilen I-140 statüsü vizesi istemeyi Fethullah Gülen'in aklına kim soktu acaba? İşadamı, tüccar kontenjanından anında vize alabilirdi. Mahkeme karşısında böyle ziyan olmazdı.

Mahkeme dedim de aklıma geldi. Cingöz bir okurum, 2008 yılında, ABD'nin FOIA (Freedom of Information Act-Bilgi Alma Özgürlüğü) yasasından yararlanarak "The United States District Court For The Eastern District of Pennsylvania" mahkemesinde görülen Fethullah Gülen davasının 122 sayfalık tutanaklarını göndermişti. Bu dava tutanağından iki örnek parça sunacağım:

(Case 2:07-cv-02148-SD Document 31 Filed 06/18/2008 Page 8 of 26)'dan:

"Davacı kendisinin bilimsel çalışmalarını konu alan konferanslar düzenlendiğini ileri sürüyor ve İngiliz hükümeti (Lordlar Kamarası) tarafından düzenlenmiş bir konferansı örnek gösteriyor. Bunu doğrulayan bir kanıt yok. Davacı başvurusuna bu konferans tutanaklarını eklemiş. 'Organizatörler ve toplantı mekânları' başlıklı listeye, yanıltıcı bir şekilde, Lordlar Kamarası eklenmiş ve belgeler oturumlardan birinin Lordlar Kamarası'nda yapıldığını gösteriyor ama bu konferansı ne İngiliz hükümetinin ne de Lordlar Kamarası'nın herhangi bir şekilde düzenlediğine, onayladığına, buna sponsorluk ettiğine dair bir bilgi var."

(Case 2:07-cv-02148-SD Document 31 Filed 06/18/2008 Page 13 of 26)'dan:

"Davacının sunduğu kanıtlar iyice incelendiği zaman, kendisinin bir bilimadamı olmadığı, çalışmalarının ciddi bilimsel çalışma sayılamayacağı görülmektedir. Kendisi, başka insanlara para

karşılığında kendisiyle ilgili yazı yazdırarak akademik saygınlık kazanmaya çalışan dini ve siyasal bir kişidir.

Dipnot: Amerikan Siyasal Bilim Derneği web sitesinde gelecek günlerde yapılacak onlarca konferansın listesi verilmektedir; bunların arasında Kasım 2008'de yapılacak ve davacıyı konu alacak (davacı üzerinde odaklanacak) bir konferans da vardır ve bu konferans seyahat, barınma, yeme-içme giderlerine ek olarak katılımcılara telif ücreti ödeyen tek konferanstır."

Okurun gönderdiği metnin altına 2008 yılının Temmuz ayında şöyle bir ek not düşmüşüm:

Fethullah Gülen açısından itiraflar, yalanlar ve saptırmalarla dolu bu dava tutanağı (tutanakları) onun ipliğini pazara çıkarmak. Önümüzdeki günlerde bu konuya tekrar dönmek zorunda kalacağım. Bugünlük sözüm, kendisini bir tür aydın, yazar, şair, filozof, pedagog, teolog olarak sunan ve bu sıfatlarla tanıtılmasını kurgulayanın Fethullah Gülen'i "Dünyanın en etkili düşünürü" seçen Foreign Policy ve Prospect dergilerine. Mahkemenin tutanaklarını okuyunca ne yapacaklar, yerin dibine geçmeyecekler mi? Hele zat-ı muhteremin, bir söyleşide (*Asrın Geçirdiği Tereddütler*, s.119), gerektiğinde kadınların dövülmesine ruhsat verdiğini öğrendikleri zaman?

Aradan dört yıl geçti, köprülerin altından sular aktı da aktı, Hoca itibarına itibar, parasına para, servetine servet kattı da kattı. Gözü olanın gözü çıksın vallahi!

Hoca Efendi de Recep Tayyip Beyefendi gibi aldı yürüdü. Şöhretleri arzın ve asrın sınırlarını aştı, fezaya ulaştı! Millet oturdukları minderin altında hikmet boncukları arar oldu. Bu süreçte biri ötekine arka çıktı. Cemaatleri için, biri Deli Dumrul'a öteki ise Al-lame-i Cihan'a dönüştü. Gözü olanın gözü çıksın billahi!

Derken, ülkemizin dünya çapında değere sahip *Bilim ve Gelecek* adlı dergisi (densiz bir şekilde) Ocak ve Nisan 2012 sayılarını

"F-tipi" âlim ve muallim Fethullah Hoca'ya ayırdı ve ardından *Hoca'nın İlmi* adlı bir kitap yayımlayarak Hoca'nın şanına şan kattı.

Fethullah Hoca'nın İlmi

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, *Kur'an-ı Kerim*'in Felak Suresi'nin (113) 4. ayetiyle onun ilintilisi olan 1. ayeti mealen şöyle çevirmiş: "Düğömlere üfleyip tüküren üfürükçülerin şerrinden (4), yarılan sabahın Rabbine sığınırım."

Aynı ayetin Prof. Dr. Suat Yıldırım tarafından yapılan mealen çevirisi de şöyle: "Düğömlere üfleyip büyü yapan büyücü kadınların şerrinden..."

D. Masson'un Fransızcaya yaptığı çeviri: "contre le mal de cel-les qui soufflent sur les noeuds".

Arthur J. Arberry'nin İngilizceye yaptığı çeviri: "from the evil of women who blow on knots".

Ancak okyanusların en derin yerinden daha derin Fethullah Hoca, *Kur'an-ı Kerim*'in "şer" olarak nitelediği ve Peygamber'ine "Rabbine sığın!" diye uyardığı ayete karşın "Sihir (büyü) yoktur, inanmam!" diyenleri kınamakta ve inananları, gerektiğinde sihir ve büyüye başvurmaya davet etmekte (*Hoca'nın İlmi*, Bilim ve Gelecek Kitaplığı, s.68) ve Allah'a şirk koşmaktadır. Doğrudur! Peygambercilik oynayan "The Hodja"ya çok yakışır ve yaraşır...

The Hoca'nın derin ilmine tanık olarak sadece adını verdiğim kitabı değil, *Bilim ve Gelecek* dergisinin 95. sayısını da kullanacağım. Kitap ve dergide, Hoca'nın derin ilmini konu alan bölümlerin başlıklarını aktarıyorum:

Hoca'nın gördüğü rüyalar mutlaka gerçekleşiyor; ruh çağırma seansında şeytanla diyalog kuruyor; "Güneşi odunsuz kömürsüz yandıran kim?" diye soruyor; Ruh çağırma seanslarına

icabet eden ruhların hangileri olduğunu ifşa ediyor; Said Nursi "namzet" olduğunu rüyasında anlamış; Rüya fizikötesi âlemlerin deliliymiş; Mesajlar rüya ile geliyormuş; Bakışlarıyla çatal bıçak bükten insanlar varmış; Medyumlar eşyaları hareket ettiriyormuş; Psikiyatrik bozuklukların nedeni habis ruhlar ve cinlermiş, çözüm dua okumakmış; Hoca'nın teyzesinin deliliği muska ile geçmiş; Bilimadamları cinler ve habis ruhların hakikatini göremiyormuş; Bilimin bilemediğini medyumlar bilirmiş; Önsezi yeteneği gizli mesajlar taşırmış; Radyastezi diye bilinmeyen bir enerji türü varmış; Kimileri burnu ile duyar, topuğu ile koklar ve parmaklarıyla görürmüş; Ruhlar fotoğraflarda boy gösteriyormuş; Bir şahıs aynı anda yirmi yerde görülebilirmiş; Ruh kanunu şuurluymuş; Cinler insanlardan 2000 yıl önce yaratılmış; Anarşinin temelini cinler atmış; Cinler mevcut laboratuvarlarda tahlil edilemeyen bir ateşten yaratılmış; Cin kanunu yerçekimi kanunundan daha akıllıymış; Cinleri kullananlar süper devlet olacakmış; Dalgıç cinler; Cinleri itaat ettirmenin şifresi; Romantizm akımını cinler başlatmış; Proletaryadan söz etmek cin ve şeytan işiymiş (En çok bu hoşuma gitti)...

Her insanın 360 adet koruyucu meleği varmış; İyi melekler ve kötü melekler varmış; Bütün doğa kanunları meleklerle tabi imiş; Melekler olmadan bir yağmur damlası bile düşmezmiş; Azrail aynı anda birçok kişinin canını nasıl alıyormuş; Azrail'in yardımcıları varmış; Soğan, sarmısak, sigara, pırasa, köpek, resim, heykel, çan, çingirak meleklerle ters geliyormuş; Meleklerde ilim aşkı varmış; İsyan etmeden her emri yerine getirmek gerekirmiş; Kaderin sırları; Üniversite din ile bilimi uzlaştırdıkça şeytan feryat ediyormuş; Eşcinselliği şeytan telkin ediyormuş ve buna zinhar izin verilmemeliymiş...

Ayın ışığını Allah söndürmüş; Güneş ve ay insana hizmet için yaratılmış, Yer ve sema izdivaç edermiş; Kadınları dövme, terbiye usulünün ve metodunun parçasıymış; Büyüye inanmayan gafilmış; Zenginlere dokunmamak gerekirmiş; Bütün kâinat, hayat ve şuur sahibi varlıklar için yaratılmış; Görünmeyen kuvvetler maddeyi evirip çeviriyormuş; Kazadan korunmanın etkili yöntemleri; Kesilen hayvanın çırpınması duyduğu lezzettenmiş; Bitkiler yenmek, hayvanlar kesilmek için yarışarlarmış; Faili meçhul cinayetlerin aydınlatılma yolları; El ve yüz falı da gerçekmiş; Kalbin kör noktası lümme-i şeytaniye imiş; Dünyanın çekimiyle görevli melekler varmış; Maddenin başına balyoz insin de kim indirirse indirsin; Gelecekteki siyasi gelişmeleri bilmek işten bile değilmiş...

Hoca, gelecekteki siyasi gelişmeleri bilmenin yollarını öğretiyor: "Herhangi bir insanın, üç aylık çalışmayla, bir iki erbain (kırk gün inzivaya çekilme) çıkartmakla, gözünü yumduğunda üç ay sonra olacak hadiseleri sapmadan veya az bir inhirafla söyleyebilmesi, içinde bulunduğu ülkenin içtimai ve siyasi gelişmelerini önceden kestirip ifade edebilmesi, hükümetin şu zaman düşecek, şu parti kazanacak, başbakan filan kişi olacak, cumhurbaşkanlığına kim seçilecek şeklinde tahminlerde bulunabilmesi -biraz tecrübe ettiğim için bilerek söylüyorum- hiç de zor şeyler değildir" diyor.

Ben Hoca'nın ve *Bilim ve Gelecek* dergisinin yalancısıyım. Dergide ve adını verdiğim kitapta, Hoca'nın ilim gücüyle ilgili kitapların adı var.

F Tipi Cemaat'in zenginliği dillere destan. Hoca, cemaatine borsada oynamanın yollarını, rakip firmaların sırlarını büyü yöntemiyle öğretmiş olamaz mı?

Fethullah Hoca'nın İktisadı

Fethullah Hoca'yla dalga geçtiğim sanılabilir. Kesinlikle sanılmasın! Ben büyüye, üfürük işlerine hiç inanmam. İnanmam ama

ailem "yüğrük" denilen bir çocuk hastalığının ocağıymış, iyileştirme gücü erkeklerin elinde olduğu ve ailenin yetişkin erkekleri (laik cumhuriyetçi ve CHP'li) kesinlikle böyle bir şey yapmadığı için, çocukluğumda köylüler peşimden koşardı ama ben de çocuklara elimi sürmezdim.

Ama biri bana havada uçtuğunu söylese buna inanacak kadar safım, ancak uçuşması gerektiğinde uçamaz ise külahları değişiriz.

Bilim ve Gelecek dergisi 98. sayısında (Nisan 2012) ve *Hoca'nın İlmi* kitabında, Cemaat A.Ş.'nin teorik temellerinden birini, "Hoca'nın İktisadı"nı inceliyor. Dergi ve kitapta, Uğur Erözman'ın "Cemaat A.Ş.'nin Teorik Temeli: Hoca'nın İktisadı" ve Baha Okar'ın "Dindarlık Söyleminin Perdelediği İktisadi Gerçek" başlıklı yazıları var.

Şimdi "Hoca'nın İdeal Toplumu" adlı bölümde yer alan konuların başlıklarını aktaralım:

"Üstün toplum Allah'ın emri; Cemaatleşmiş bir toplum; Toplumun temel bileşeni olarak din; Proletaryanın isyanı cennet içinmiş; Hoca sanayi devrimine karşı; Yönetilen akıllı olsun, yönetene sorun çıkarmasın!..."

"Ekonomik kriz nasıl önlenir?; Kapitalizme övgüler; İşçi de çalışsın, arabası-villası olsun!; Komünizm, yoldan çıkan kapitalistlere Allah'ın verdiği belaymış!; Hoca bir paragrafta komünizmi çökertiyor; Mülk edinme insan doğasında var!; İslam iktisadı, kurucusu Allah olduğu için diğerlerinden üstündür!; Cemaat'e bağlan, rakibini alt et!; İktisadi yasalar değil, Allah'ın rızası; Mülk Allah'ındır, kavgaya gerek yoktur!; Ne yapalım, Allah sana bu rolü biçmiş!; Sınıf mücadelesini boş ver, cihat et!; İşçi iktidarı değil, inananların iktidarı; Ganimet meşrudur, artık almaya başlayalım!;

Malını verirken günah serbest!; Sermaye edinmenin 'ince' yolları; Greve gerek yok, çözeriz!; Kovadaki suyu başkasının kovasına boşaltmak iyidir; Banka budur!"

"Müslümanlarla savaşıyorlar ya Müslüman olacaklar ya cizye vermeyi kabul edecekler ya da üçüncü ve son olarak harp meydanını hakem seçeceklerdir. İşte harp meydanlarında kazanılan bu gelire ganimet denmektedir. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), 'Mü'minin en makbul rızık, ganimetten gelen rızıktır' buyurur. Belli devirlerde Müslümanlar ganimet yoluyla büyük zenginlikler elde etmişlerdir. Mesela, Ömer b. Abdülaziz devrinde gün gelmiş zekât verilecek kimse bulunamamıştır. Bu husus, fıkıh kitaplarında harp ve sulh konusuyla alakalı bahislerde ariz ve amik olarak anlatılır."

Pek güzel! Hoca'nın yazdıklarına inanmamak mümkün değil, çünkü tarihten örnekleri var. Dört Halife, Emeviler ve Abbasiler döneminde, gayrimüslimlere karşı fetihler kazanılmış ve ülkeleri, küffara göre, soğan gibi soyulmuş. Devşirilen zenginlikler sayesinde Arap ülkesi bayındır olmuş ve zekât verilecek bir mümin bulunamamıştır.

Ne var ki, ganimetler üretime dönüşecek yatırımlara ayrılmadığı ve tamamı tüketime ve lükse harcandığı için, ortalıkta soyulacak soğan kalmayınca, ümmet-i Müslüman dımdızlak ortalıkta kalmıştır.

Tarih ve iktisat okumasını bilmeyen Selefiler, eski görkemli dönemlere dönüp ganimetler kazanamayacaklarını anlayınca, kadınları kapatarak fetih yapma yolunu seçmişlerdir.

Laik okullarda ciddi tarih okuyanlar, Osmanlıların da Arap fatihlere öykündüklerini bilirler. Osmanlı da ortalıkta soyulacak

soğan kalmayınca ve soğan üreticileri bostanlarına sahip çıkınca avucunu yalamaya başlamış, kazanılan ganimetlerle bir kapitalist toplum yaratılamadığı için sefil düşmüş ve gâvura el açmıştır.

Ulema elbette bu durumu değerlendirmiş, zayıf düşüp geri kalmanın başlıca suçlusunun açılıp saçılan kadınlar olduğuna karar vermiş. Bunu çok iyi kavrayan AKP, kadınları kapatarak ekonomiyi düzeltme yoluna gitmiş ve nitekim (kimilerine göre, bana göre değil) başarılı da olmuştur.

Ancak, AKP, ganimet ekonomisi egemenliğini sürdürmek için Hoca Efendi'nin tavsiye ettiği gibi küffara karşı ganimet seferine çıkamayınca, işçi, emekçi, emekli ve köylüyü soymaya dayanan "içeriden ganimet" kazanma yöntemine başvurmak zorunda kalmıştır.

Hoca Efendi'nin iktisadi yöntemini Avrupa'da uygulamak olanağı bulamayan AKP hükümeti, iç ganimet, daha doğrusu "kendi soğanını soyma" yönteminin dışında, Müslüman ülkelere karşı ganimet seferine çıkmayı planlamaya başlamış ve bir bahane bulup kapı komşusu ve biraderi Esat Efendi'nin evine girmeyi kafasına koymuştur.

Barışa ve toplumsal üretime dayanan ekonomi sistemine inanan bendeniz, kuşkusuz, savaşmak suretiyle elde edilen Müslüman malları helal midir, bu konuda herhangi bir fikir beyanında bulunamam. Sormak için, Virginia'ya gitmeye kalkışsam 10 yıllık ABD vizem iptal edilir. Ayrıca, tutar, Hoca Efendi'ye grev yapan işçi sınıfının cennete gitme olasılığını sorarım. Ardından iyice azıp "Hocam, İncil'de (Matta, 19:24) zenginlerle ilgili bir ayet var. Güya zenginlerin cennete gitmesi devenin iğne deliğinden geçmesinden zormuş. Bu ne anlama geliyor, *Kur'an*'da böyle ayetler var mı, para biriktirmek, zenginleşmek caiz midir?" diye densizlik edebilirim. Dolayısıyla ben karışmam. Herkes kendi başının çaresine baksın!

Fethullah Hoca'nın Yeni İnsanı

Sözüm meclisten dışarı, "Arap'ın yağı bol olunca kıcına başına sürmüş" diye bir ırkçı ve ötekileştirici atasözümüz vardır. O hesap, işleri tıklarında giden, Allah'ın, ABD, AB ve AKP hükümetinin "Yürü ya kulum!" dediği "Cemaat", bu sıfatı beğenmez olmuş ve bunun üzerine cemaatin ileri gelenleri uygun bir ad bulma yarışması açmış ve cemaate "Hizmet" adı verilmiş. Eh o zaman cemaat mensuplarına Türkçede "Hizmet"çi dememiz gerekiyor.

Bilim ve Gelecek dergisi (Sayı: 98, Nisan 2012), Hoca Efendi'nin ölümsüz eserlerinden, fıtratı "hizmetçi" olarak tesmiye edilen yeni bir insan ırkına ait güzel huylar saptamış. Biz de sıradan insanın fıtratında bulunmayan bu hasletleri "Ba'de-t-tesmiye" yani "Besmele çektikten sonra" öğrenelim (Hoca'ya nispet ben de Osmanlıca döktürmeye başladım):

Aldı Hoca Efendi: 'Aslında İslam bir fıtrat dinidir. Onda eşyanın tabiatına zıt hiçbir mesele yoktur. Çünkü o, Allah'a dayanmaktadır ve hükümlerini bizzat Cenab-ı Hak vaz'etmiştir. Dolayısıyla O'nun ezeli ve ebedi kelâmından fer ve ışıkmayın dünyadaki değişik sistemler ise tabii ve fitri olmadıkları için, tabiat, fıtrat ve zaman tarafından nesh edilmeleri kaçınılmazdır. Bu itibarla da, onların işi daha şimdiden bitmiş demektir. Ne var ki, bunun için bir kalb, ruh ve düşünce insanlarına ihtiyaç var. Evet, dünya çapındaki bu ciddi değişiklik ancak yeni bir insan modeliyle gerçekleşebilecektir.'

Aldı Özdemir İnce: İyi de Hocam, insanın kullanım süresi dolmuş olsa bile sizin yeni bir insan ırkı yaratmanız ya da insan ırkını tamir etmeye kalkışmanız Allah'a şirk koşmak olmaz mı? Arapça bilmiyorum ama Türkçe, Fransızca ve İngilizce meallerinden oku-

duğum Kur'an'da, yaptığınız işin şirk koşturmak anlamına geldiği yazılıyor. Bilemiyorum, belki de siz rüyada seçilmiş olduğunuz için Allah ile şirket kurmak (tövbe tövbe Yarabbi!) hakkına sahipsinizdir!

Hocam, Allah bence sizin yeni insan yaratma merakınızı hoş görmeyecek gibi. Bakın ne diyor:

"Şu kesin ki: Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez". (Nisâ Sûresi, 116)

İngilizce: "God forgives not that aught should be with Him associated..."

Fransızca: "Dieu ne pardonne pas qu'on lui associe que ce soit."

Sizin gibi âlim ve muallim bir zatın bir bildiği vardır zâhir (zaar).

Aldı Hoca Efendi: "O zaman hak yolunda olmayı ve bu yolda Hakk'a yürümeyi hayatının gayesi bilir ve böyle bir gayeyi fevt etmiş (kaçırmış) olmayı da şahsı adına telafisi imkânsız en büyük kayıp sayar. Yeni insan, insanların akıl, kalp, ruh ve duygularına ulaşma yolunda kitaptan gazeteye, gazeteden mecmuaya ve bültene, onlardan da radyo ve televizyon gibi bütün modern imkânlardan -kitle iletişim vasıtalarını kastediyorum- yararlanarak kendini ifade etmeye çalışır; sadece kendini ispatlamak değil, aynı zamanda gasbedilmiş devletlerarası muvazenedeki yerini ve itibarını istirdat etme yöntemlerini geliştirir ve sonra durur beklemeye sebeplere riayet ufkunda Kudreti Sonsuz'un inayetlerini..."

Aldı Özdemir İnce: Ne diyeceğim bilemiyorum. Hoca'nın hiçbir açığı yok bu bapta. Ama gene de, bir münafık olarak nifaka başvuracağım: Vakt-i zama-

nında (1470-1525) Jacques de la Palice (ya da Palisse) adında bir Frenk paşası varmış. Memleketi için çok faideli işler yapmış, meydan muharebeleri kazanmış. Ancak, bu zat, kahramanlıklarından ziyade Fransızların "palissade" diye dalga geçtikleri özlü sözleriyle hatırlanıyor. Bu özlü sözlerden birkaçını arz edeyim: Mezar taşına, "Burada Monsieur de la Palice yatıyor. Hâlâ kıskanılıyor olacaktı. Eğer ölmemiş olsaydı" diye yazdırmak istiyormuş... Kazara mı, yoksa Fransız domuzluğundan mı bilinmez, fiildeki "F" harfi yerine "S" harfi yazılmış... Sonuç olarak, mezar taşında, "Burada Monsieur de la Palice yatıyor. Eğer ölmemiş olsaydı hâlâ yaşıyor olacaktı!" okunuyormuş. Nankör Fransız milleti, buradan hareketle "... ölümünden üç gün önce hâlâ yaşıyordu", "... çıplak olduğu zaman üzerinde iç çamaşırı yoktu" gibilerinden bir yığın gırgır türeterek zevzeklik etmiştir, eder. O hesap!...

Aldı Hoca Efendi: *"Burada işçi-işveren münasebetine örnek teşkil edebilecek, birincisi günümüzde, ikincisi geçmişten iki misal arz etmek istiyorum: Bir işyerinde işveren işçilerine belli bir miktar maaş takdir ediyor. İşçiler ise, 'Hayır, bizim yaptığımız işe mukabil bu verilen çok fazla, biz bunu kabul edemeyiz!' diyerek itiraz ediyorlar. İşveren, 'Başka türlü çoluk çocuğunuzu geçindiremezsiniz. Onları düşünmeniz lâzım!' diyerek ısrar edince, bu defa onlar, 'Zaten onları düşündüğümüz için biz bu ücreti kabul etmiyoruz. Zira onlara haram lokma yedirtmek istemiyoruz' şeklinde cevap veriyorlar.*

Evet, insan böyle bir manzara karşısında gözyaşlarını tutamaz. İdeal insanların meydana getirdiği bir toplu-

ma ait böyle bir hâdisenin benzerini, başka sistemlerin müntesipleri arasında görmek ve göstermek mümkün değildir."

Aldı Özdemir İnce: Hocam, hocam! TEKSİF sendikasının kurucularından olan rahmetli babam, bunları bilseydi, işçi hakları için yaptığı mazarrattan utanırdı. İşçi dediğin zaten mümkün olduğu kadar az kazanmalı ki Müslüman cennetine gitsin.

Hocam! Bir Müslümanın servet biriktirip kapitalist olmasına siz ne buyuruyorsunuz? Çünkü, R. İhsan Eli-
açık türünden İslam âlimleri, servet biriktirmeyi yani "Kenz" etmeyi eleştiriyorlar ki, çok günahmış. Siz ne dersiniz? Anlıyorum, İslamda işçi sendikası caiz değil ama TUSİAD, MÜSİAD gibi işveren sendikalarını ne yapacağız? Siz işçi misiniz, işveren mi? Neden olmasın, belki de ikisi birden! Ki yakışır ve yaraşır!

Hocam, Proudhon'un "Mülkiyet hırsızlıktır!" dediğini duydum. Ne anlama geldiğini size soracaktım ama yer kalmadı.

Şecaat Arz Ederken...

TRT Televizyonlarında çalıştığım dönemde haftanın belirli günlerinde Program Müdürlüğü'ne bağlı şube müdürleri toplantısı yapılırdı. Yayın-Yönetim Şubesi Müdürü arkadaşımız, yayın akışı ve güvenliğiyle ilgili sert eleştiriler yapardı. Yapardı ama eleştirilerinin çoğu kendi sorumluluk alanına girerdi.

O hesap: İlmi ve kalemi kuvvetli Fethullah Gülen Hoca, ABD'de yayımlanan *Financial Times* gazetesinde (27.09.12) "Peygamber'in Geleneğinde Şiddet Yoktur" başlıklı bir yazı yayımlamış (*Zaman*, 29.09.12). Yazıyı okuyunca, acaba bizim Yayın-Yönetim Şube Müdürü arkadaş mı kaleme almış diye düşündüm.

Ne var ki yazının adı *Kur'an*'la ve tarihsel gerçeklerle çelişmekte: Ama isterseniz, Yahudiler ve dinden çıkanlarla (irtidat edenlerle) ilgili ayetleri ve İslamın kuruluş yıllarında Yahudi kabilelere uygulanan zulümleri ve katliamları unutalım; bu yazının kapsama alanı dışında bırakalım.

Fethullah Gülen'in yazısı, İslamcıların Libya'nın Bingazi kentinde ABD Büyükelçisi'yle elçilik çalışanlarını öldürmeleriyle ilgili. Giriş bölümünde, İslamın, Hz. Muhammet'in ve İslamın kutsal değerlerinin Batı ülkelerinde zaman zaman hakarete uğradığını, Müslümanların bu türden hakaret ve küfürleri kabul edemeyeceklerini söylüyor; ancak Müslümanların bu türden tahriklere kapılmamalarını, şiddete başvurmamalarını tavsiye ediyor:

"İslamı aşağılayanlar Müslümanları olumsuz bir şekilde tanıtmaya çalışıyor olabilirler, böylece Müslümanların ayrımcılığa uğramalarını, izole edilmelerini, kovuşturulmalarını ve sınır dışı edilmelerini meşru göstermek isteyebilirler. Müslümanların dünyasında kasıtlı bir şekilde karmaşa başlatmak yeni bir husus değildir."

Fethullah Gülen'in yazma ve yazınsal mantığı son derece zayıf; dünyadaki 1 milyar 600 milyon Müslüman nüfusa çocuk muamelesi ediyor ve sanki "Sen terbiyeli ol, kötü arkadaşlara uyma" diyor. Sanki bu 1 milyar 600 milyonluk kitle yetişkin değil, her türlü bilinçten yoksun!

Batı'ya göre: Zaten bazı Müslümanlar, sorunlarını yasal yollarla halledeceklerine feveran edip katliam yapıyorlar, suç işliyorlar. Uygarlıktan uzak tepkiler!

Fethullah Gülen bunları kabul ediyor ve baldırı çıplak, serseri meşrep dindaşlarını uyarıyor. Belki duymuşsunuzdur: Pakistan'ın Demiryolları Bakanı Gulam Ahmad Bilour, Hz. Muhammad'e ha-

karet içeren filmin yönetmeninin öldürülmesi için 100 bin dolar ödül vereceğini açıkladı (Yurt, 24.09.12). Şimdiye kadar aksi bir açıklama yapılmadığına göre ödülü Pakistan devleti ve hükümeti de onaylıyor. Buna ne buyrulur? Gülen Hoca, bu ıkkelliğe karşı bir tepki gösterdi mi?

Fethullah Gülen ve benzerleri, tahrikleri mahrikleri bir yana bırakıp, "Bu Müslümanlar neden böyle?" sorusunun inandırıcı yanıtlarını aramalı.

Gülen Hoca, "Müslümanlar olarak kendimize sormamız gereken soru şudur" diye saymaya başlıyor:

-Biz İslamı ve peygamberi dünyaya hakkıyla tanıtabildik mi?

-Peygamberin örneğine uyup onu hayranlık uyandırıcı bir şekilde tanıtabildik mi?

-Sadece sözlerimizle değil, hareketlerimizle de bunu amaçlamalıyız. Eğer İslam denildiğinde insanların aklına ilk gelen intihar bombacılarıysa, onlarda nasıl İslamla ilgili olumlu fikirler oluşabilir?

-Masum sivilleri öldürmek Müslümanların maruz kaldığı barbarlıktan farklı mı gerçekten?

-Bu rezil filmle hiçbir alakaları olmayan Libya'daki Amerikan elçiliğine saldırmanın, elçiyi ve elçilik görevlilerini öldürmenin ne gibi bir mantığı olabilir?

-Eğer bu saldırıların arkasında Müslümanlar varsa, bu Müslümanlar İslamın ne olduğundan habersiz olmalılar ve İslam adına büyük suç işliyorlar.

Fethullah Hoca, kesenin ağzını açıp paralar saçarak, her yıl dünyanın dört bir tarafında "Abant Konferansları" diye bir şey düzenlettiriyor. Önümüzdeki yıl yaptıracağı Abant Konferansı'na dünyanın önde gelen din bilimcilerini, din tarihçilerini, tarihçi-

lerini, psikologlarını, sosyologlarını, suç bilimcilerini davet ettirip, yukarıdaki soruları sorsun. Ayrıca Türkleri ve Müslüman ülke temsilcilerini de bir başka toplantıya davet ettirsin. Ama iki konferans aynı günlerde ve ayrı ülkelerde yapılsın. İki konferansta ortaya çıkan cevapları incelemek ve yorumlamak üzere, iki toplantıya katılanların yer almayacağı bir başka konferans düzenlensin. Üçüncü konferansın vereceği raporu ben tek cümleyle özetleyeceğim: *İslamın yorumu çağdaşlaşmadan Müslümanlar çağlarına uyum sağlayamazlar.*

Fethullah Hoca, "Bir Müslüman her zaman hilesiz olmalıdır ve hareketlerinde ve sözlerinde tutarlı olmalıdır. Hristiyanların, Yahudilerin, Budistlerin ve diğerlerinin kutsal değerlerine kendi dinine ve değerlerine karşı göstermesini beklediği saygıyı göstermelidir. Müslüman, tepkisini gösterirken doğru olan 'orta yol'dan ayrılmamalıdır" diyor, ki der!

Ama tarihin tanıklıkları, Müslümanların her zaman hilesiz, hareket ve sözlerinde tutarlı olmadıklarını; başkalarının din ve kutsal değerlerine saygı göstermediklerini; tepkilerini gösterirken çoğunlukla aşırı yolları seçtiklerini kanıtıyor.

Yüzlerce yıldır Müslümanlara aynı türden "nasihat" yapılıyor ama nasihatler onların umurunda bile değil. Bir kulaklarından girip ötekinden çıkıyor. Neden?

El cevap:

Çünkü Müslümanlar en azından 700 yıldır çağının çağdaşı olma niteliğinden yoksunlar! Çareyi ve kurtuluşu da söyleyeyim: Çare, İslamın kendisinde değil! AKP ve Gülen cemaatinin yıkmaya çalıştığı Laik, Demokratik ve Sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin değerlerine saygı göstermekte ve onu örnek almakta!...

"İç Savaş ve Sevr'de Ölüm"

Yaşar Nuri Öztürk'ün deyişiyle bu "münafık ve mürai" herifler güya sıkı Müslümanlar ya, şimdi yiyeceğin helalini, helal gıdayı arıyorlar. Bu da halkı yolmanın İslamcı yolu. Harami herif haram parayla, haram kazançla helal et yiyecek. Ulan, sen önce helal para kazan, kazancının dini değil medeni hesabını ver, vergisini ver! Atalarımız bu durumu gayet iyi bildikleri için "Helal süt emmek" deyimini bulup çıkarmışlar. Önemli olan, helal kesimli et yemek değil; belediye mezbahasında fenni usulle kesilen hayvanın etini helal kazançla satın almak. Kazandıkları para helal değil ama zıkkımlanacakları etin helal kesimli olmasını istiyorlar.

Ülkemizin helal süt emmiş çok ender tarihçilerinden biridir Sina Akşin (1937). Başta gelir. Ötekilere "dedikoducular", "marihçiler" diyorum ben. Tarihçinin helal süt emmemişine "marihçi" denir.

Sina Akşin 2010 yılında *İç Savaş ve Sevr'de Ölüm* (Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları) adlı görkemli bir tarih kitabı yayımladı. Adının önünde "Prof. Dr." unvanını kullanmaktan hoşlanmayan Sina Akşin'in bu kitabı, *İstanbul Hükümetleri ve Milli Mücadele* adlı anısal yapıtının üçüncü ve son cildi.

Şimdi diyeceksiniz ki, "Sevr'de ölüm iyi de nereden çıktı bu içsavaş deyimi?" Sina Akşin, 19 Mayıs 1919 ile 29 Ekim 1923 arasındaki "Milli Mücadele" karşıtlığını, silahlı-silahsız muhalefeti "içsavaş" olarak tanımlıyor. Bu, tam anlamıyla devrimci bir tarih anlayışıdır. Ancak ben iyimser bir insan olmadığım için, Sina Akşin'in sözünü ettiği içsavaşın 2012 yılının mevsim normallerinin üzerinde sıcak ağustos ayında da devam ettiğini söyleyeceğim.

"İçsavaş"ın Fransızca karşılığı "La guerre civile", İngilizcesi ise "Civil War". Vikipedi Ansiklopedisi içsavaşı şöyle tanımlıyor: "İçsavaş veya sivil savaş, bir devlet ile o ülkenin kendi içinde herhangi bir bölgeyi kontrolü altında bulunduran politik grupların

birbirlerine karşı savaştığı geniş kapsamlı bir silahlı çatışma ortamına denir. Sivil savaşlar genellikle pek çok can ve mal kaybına yol açar. *Sivil savaş çift taraflı şiddet içerir; örneğin, sivillerin hükümet tarafından katledilmesi bir içsavaş sayılmaz. Aynı şekilde çeşitli toplumsal anlaşmazlıklar, yürüyüşler, ayaklanmalar, toplumsal hareketler içsavaş olarak tanımlanamaz."*

Tanımın benim italik olarak dizdiğim bölümü, bence eksik ve yanıltır. Vikipedi'nin "kabak" türü tanımı, kuşkusuz, içsavaş deyiminin düşünsel, felsefi ve sosyolojik tüm boyutlarını yansıtmıyor. İçsavaş olgusunda bir iktidar, bir de muhalefet tarafı vardır. İçsavaşa iktidar mı, muhalefet mi haklıdır önceden bilinmez. Örnek olarak biz "Muhalefet" tarafının tanımını ele alalım. Muhalefetin türüsü var, toplumsalı, siyasalı, yazınsalı, basınsalı, silahlısı, silahsızısı var. Siyasal muhalefet, bir gün iktidara gelmek isteyen taraf ya da siyasal partidir. Ancak, devlet rejiminin değişmesi söz konusu değildir. ABD'de neredeyse kuruluşundan bu yana iktidar, Demokrat Parti ile Cumhuriyetçi Parti arasında el değiştiriyor. Her iki partinin de devletin biçimi ve rejimiyle bir sorunu yok. Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, Birleşik Krallık'ta, bir İşçi Partisi, bir Muhafazakâr Parti iktidara geliyor. O tarihten bu yana bazı özelleştirmeler ve devletleştirmeler oldu. O kadar!

İktidardayken bile "muhalefet" gibi davranmak Türkiye'ye özgü bir durum. Türkiye'de siyasal muhalefetin ötesinde kronik bir derin muhalefet var. Muhalefetin öznesi ve nesnesi aynı: Bir siyasal anlayış (İslamcı, mürteci), laik cumhuriyet rejimine muhalefet ediyor. Muhalefette de, iktidarda da laik cumhuriyet düzenini değiştirmek istiyor. Bir siyasal anlayış muhalefette olsun iktidarda olsun rejimi değiştirmek istiyorsa, onun yaptığına muhalefet den(e)mez, adıyla sanıyla içsavaş denir. AKP'nin yaptığına içsavaş denir.

Sözcükler ve sıfatlar nesneleri, olay ve olguları tanımlamak, betimlemek için vardır. Sina Akşin, içsavaş deyimini kullanarak bir dönemin tarihsel içeriğinin anlaşılmasına katkıda bulunmaktadır.

Bir içsavaş üç alanda yapılır: 1. Yönetimde, 2. Basında, 3. Savaş meydanında.

Sina Akşin, Damat Ferit hükümetinin yönetimde açtığı yönetsel içsavaşın örneklerini veriyor:

"Yeni dönemin işlerini yürütmek üzere bazı önemli atamalar yapıldı. Bunlar arasında İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin yöneticilerinden ve İngiliz istihbaratıyla bağlantılı olduğu saptanan Sait Molla'nın Adliye Nezareti Müsteşarlığı'na, Babiâli Hazine-i Evrak Müdürü Refik Bey'in Dahiliye Nezareti Müsteşarlığı'na, Topçu mirlivalığından emekli Mustafa Natık Paşa'nın emekliliği kaldırılıp İstanbul Muhafızlığı'na, İzmit Mutasarrıfı Ahmet Anzavur'un miranlık (paşalık) rütbesiyle Karesi Mutasarrıflığı'na atandıklarını görüyoruz (8 Nisan)." (s.16, 17)

Ahmet Anzavur bir süre sonra silahlı içsavaş kuvvetlerine ko-muta edecektir.

2 Ağustos 2012 günü yeni valiler kararnamesi yayımlandı. Bu valiler karamamesi de günümüzdeki yönetsel içsavaşın bütün özelliklerini taşıyor. Kendileri ya da yetkili biri, atanan valilerin tarikatlarla ilişkilerini, bağlı oldukları şeyhleri, hangi İmam-Hatip okulundan mezun olduklarını, lise ve üniversite dönemlerinde kaldıkları yurtların kimlere ait olduğunu erkekçe açıklayabilseler bu iddia kendiliğinden kanıtlanır. Ya da gözünü budaktan sakınmayan bir gazeteci çıksa ve valilerin gerçek biyografilerini yayımlasa...

II

Yok efendim, Sevr Antlaşması padişah Vahidettin tarafından imzalanmamış; yok efendim Kurtuluş Savaşı antiemperyalist de-
ğilmiş, mahalle kavgasıymış...

Bre munkabız, üç temsilciyi (Tevfik ve Ahmet İzzet Paşalar, Reşat Hikmet Bey), sekiz uzmanı ve üç katibi Paris Konferansı'na ben mi gönderdim? Sevr Antlaşması'nı Saltanat ve hükümet adına Dr. Rıza Tevfik ile Reşat Halis değil de ben mi imzaladım? Sevr Antlaşması'nı Saltanat Şûrası değil de ben mi onayladım?

Ama İngiliz makamlarına (Sir Horace Rumbold'a) içinde "*Mustafa Kemal nesebi bilinmeyen Makedonyalı bir devrimcidir ... Aralarında gerçek Türk yoktur ... Benim sözde tutsaklığımı kullanıyorlar ... Bolşeviklerden yardım görüyorlar ... Ben her özveriye hazırım ama ... tahtımın çıkarlarına zarar verilmesine müsaade edemem*" cümlelerinin geçtiği 21.3.1923 tarihli mektubu ben yazmadım, Osmanlı Padişahı Mehmet Vahidettin yazdı.

Cahit Kayra'nın *Sevr Dosyası* adlı kitabının 168, 169, 262, 263, 264 ve 265. sayfalarını sizler de okuyabilir, belgeleri gözlerinizle görebilirsiniz.

Sevr Antlaşması'nın metni 10 Haziran 1920 tarihinde bana değil Osmanlı'ya resmen verildi. Antlaşma 10 Ağustos 1920'de imzalandı. Osmanlı ağzını ancak İngiliz'e yalvarmak için açtı.

İslamcıların II. Abdülhamit'le birlikte en büyük padişahı olan Mehmet Vahidettin, Sevr Antlaşması'nı paçavra gibi yırtan Anadolu İhtilali'ne karşı askeri birlikler göndererek, isyanları destekleyerek Sevr Antlaşması'nın uygulanmasına katkıda bulunuyordu.

Sina Akşin kardeşimiz *İç Savaş ve Sevr'de Ölüm*'de içsavaşın ihanet cephesinin adlarını veriyor: Anzavur Cephesi; Kuva-yı İnzibatiye'nin kurulması; Saray'ın I. Düzce, Kuva-yı İnzibatiye, I. Yozgat harekâtları; Anzavur'un saldırısı; Saray'ın ve İtilaf Devlet-

leri'nin Kürtleri içsavaşta kullanma tasarıları... Bunlara Çapanoğlu ve Delibaş Mehmet'inkiler türünden bir yığın isyanı da ekleyebilir...

Sevr Antlaşması'nın 433 maddesi, Türkleri sadece Avrupa, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'dan atmayı değil, Anadolu'dan da atmayı amaçlamaktaydı. Osmanlı hükümeti antlaşmayı imzalamaya karar verdiği sırada, Lloyd George parlamentoda *"Turkey is no more"* yani *"Türkiye artık yoktur"* (age, s.341) diyerek kasılıyordu. Kasılıyordu ama kısa bir süre sonra, elinin altında antlaşma maddelerini uygulayacak 27. Tümen bulunmadığını görerek lafının üzerine oturacaktı ve Lausanne'da "Bir zamanlar anlaşma maddelerini bunlara biz dikte ettiriyorduk, şimdiyse bunlar" diye dövünecekti.

Sevr'in 10 Ağustos 1920'sinden Cumhuriyet'in 29 Ekim 1923'üne giden yol, 3 yıl 2 ay 19 günlük bir gezi günlüğü değil elbette. Bu süre içinde her şey tersine dönmüştü: İngiltere Başbakanı David Lloyd George'un (d. 17 Ocak 1863-ö. 26 Mart 1945) ağzından emperyalizm kendi tükenişini dile getirmekteydi.

Kurtuluş Savaşı antiemperyalist bir savaş değil, bir mahalle kavgasıymış! Adamın ağzını cart diye yırtarlar. Lloyd George, Liberal Parti'den seçilen son başbakan oldu. Yani Liberal Parti bir daha iktidar yüzü görmedi.

Sina Akşin diyor ki:

"Sevr kötü bir düş, birinin hezeyanı, bir dedikodu değildir. Sevr altında mühürleri, imzaları bulunan, Batı'nın Osmanlı Türkleri için kararını açıklayan resmi bir belgedir. Denilebilir ki Batı'nın sadece üç devletin işidir. Örneğin, diğer büyük devletlerden ABD, Almanya yoktur. Bu doğrudur, ama bütün Batı kamuoyunun Sevr'in arkasında bulunduğu ileri sürülebilir diye düşünüyorum. ABD'nin Sevr'in ağırlığına bir iti-

razı olduğu söylenemez. ABD Cumhurbaşkanı Wilson da Sevr'in ağırlığına, 'bol kepçe' bir Ermenistan sınırı çizerek önemli katkıda bulunmuştur. Almanya'ya gelince, sanırım Almanya'nın 'havasını' en iyi ve en acı biçimde veren olay, dört yıl Almanya ile birlikte kan döken Osmanlı sadrazamı Talat Paşa'nın katilinin be-
raat ettirilmesi olmuştur. Dünyayı sarsan bir devrim yaptığı için Batı tarafından aforoz edilmiş ve yapa-
yalnız kalmış, devrimci Türkiye'den başka müttefiki olmayan Rusya bile ilk aşamada Doğu Anadolu'dan Ermenistan'a 'ikramda' bulunmaya kalkışmıştır."

(s.342-343)

İronik bir bakış açısı içinde, Sevr'in Türkleri hayata geri dön-
düren bir darbe olduğunu söyleyebiliriz. Bu darbe olmasaydı, Türk'ün devleti olduğu yerde çürüyerek yok olacaktı. Başta Lloyd George olmak üzere Sevr'in karşı taraf imzacıları arı kovanına
çomak soktuklarını bilebilselerdi; 10 Ağustos 1920'den 29 Ekim 1923'e giden süreci tahmin edebilselerdi antlaşmayı imzalamaz, kalemlerini kırarlardı.

Bu antlaşmanın ne denli onur kırıcı olduğunu, Türkleri Ana-
dolu'dan da sürüp çıkartmayı amaçladığını sadece bir avuç asker ve sivil aydın kavradı. Bu bir avuç özgürlükçü asker ve sivil aydın Türk'ü, özel tarihinde ilk kez yerinden yekindirdi. (Bunda Balkan bozgunlarından sonra Anadolu'ya göçen muhacirlerin büyük payı olmalı).

Sevr'in yarattığı şok olmasaydı, Batı, Osmanlı'yı olduğu gibi bıraksaydı, günümüz Türkiye'sinin Afganistan'dan farkı olmazdı.

Bunca olan bitenden sonra bile, tarihten ders çıkarmayı bece-
remeyen R.T.E., Osmanlı döneminde bütün toplumsal yapıları çü-
rüten medresenin yeni modeli İmam-Hatiple ülkeyi işgal etmeye kalkışır mıydı?

Sevr Antlaşması'na ve onun imzacısı Osmanlı Saltanatı'na karşı ayağa kalkan öncüler Kul'dan iyi kötü bilinçli bir Yurttaş yarattılar.

Ve 1920'lerde yaşıyor olsalardı içsavaşın karşı cephesinde yer alacak olanlar, 2012'de tıpkı bir Anzavur gibi Cumhuriyet'e karşı aşağılık içsavaşlarını sürdürüyorlar.

Bana Davetlini Söyle...

AKP, 4. Olağan Büyük Kongresi'ne katılmaları için aralarında ABD Başkanı Barack Obama, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, Almanya Başbakanı Angela Merkel'in de bulunduğu birçok lidere davetiye göndermiş(tir). Âdet böyledir. Ama bu türden davetler tehlikeli girişimdir: Davetlilerin kimisi bir bahane bulur daveti geri çevirir; bazıları önce kabul edip, sonradan kıvırtır. Ama davet edilenler arasında mutlaka birkaç gelen bulunur: Ne çıkarsa bahtına!

30.09.2012 tarihli *Hürriyet* gazetesinde Zeynep Gürcanlı imzalı abartılı haberin başlığı şöyle: "AK Parti Kongresi'nde ağır konuklar." Sanki Obama, Putin, Hollande, Merkel katılıyorlar.

Listede 35 konuk adı var. Kuzey Kıbrıs'tan katılanları ve "Eski" sıfatlıları bir tarafa bırakıp eleği şöyle bir çalkalayalım, bakalım kimler kalıyor: Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi, Kırgızistan Devlet Başkanı Almazbek Atambayev, Irak Meclis Başkanı, Kazakistan Meclis Başkanı Yardımcısı, Sudan Devlet Başkanı Yardımcısı, Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi, Irak Bölgesel Yönetim Başkanı Mesut Barzani, Irak'ın Başbakan Yardımcısı, Tunus Hareket Lideri Raşid Al-Ghannuşî, HAMAS Lideri Halit Meşal, Endonezya Prosperuos Justice Partiy (PJP) Genel Başkanı, Irak Ulusal Gelecek Topluluğu Genel Başkanı, Irak İslami Partisi Genel Başkanı, Irak Kürdistan İslam Partisi Genel Başkanı, Asya Parlamentolar Assamblesi KAPP Başkanı Chung Eui-Yong, Koso-va Türk Demokratik Partisi Başkanı, Libya Adalet ve İnşaat Partisi

Genel Başkanı, Lübnan Fature Movement Genel Başkanı Ahmed Hariri, Maldivler Adhaalath Partisi Genel Başkanı, Mısır Wasat ve Waft Partileri Genel Başkanları, Somali Daljir Partisi Genel Başkanı ve AB Parlamenterleri Jan Zahradil. Ama Avrupa Parlamentosu'ndan, Avrupa Birliği'nden kimse yok. Biraz daha elesen geriye 5-6 kişi bile kalmaz.

Bunlardan hangisinin uluslararası ve hangisinin bölgesel tartışılmaz ağırlığı var?

Başlangıçta gelmeye nazlanan ve gelince de bir milyar dolarlık kredi anlaşması imzalayan Mısır Devlet Başkanı Muhammed Mursi, Türkiye'ye her konuda kazık atan Mesut Barzani, Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi ve Filistin davasını torpilleyen HAMAS lideri Halit Meşal...

İşte bunlar R.T.E.'nin ve AKP'nin onur konukları. Hepsi İslamcı ve Sünni!

Konuklarının saygınlığı (itibarı) kadar saygınlığın (itibarı) vardır.

Avrupa'ya, demokrasiye, özgürlüğe sırtını dönmüş İslamcı bir horanta toplantısı! Davetli planlaması da bu İslamcı gösterisine göre yapılmış! El Kaide, Hizbullah ve Taliban eksik!

Gazetecilere göre hitabet sanatının bütün inceliklerini (!) kullanan Hamas Lideri Halid Meşal'in, Başbakan R.T.E.'ye "Siz bütün İslam âleminin de liderisiniz" yağlaması Türkiye'ye kaç patladı acaba?

Başbakan R.T.E., kelek (kabak) kongrede yaptığı konuşmada, "*Bizim yolumuz Gazi Mustafa Kemal'in, merhum Adnan Menderes'in, merhum Turgut Özal'ın, Merhum Necmettin Erbakan'ın yoludur*" diyesiymiş. Demiştir, demiştir! İslamcıların, çıkarları söz konusu olduğu zaman, göz boyamaları gerektiğinde ve sıkışınca, söylemeyecekleri yoktur.

R.T.E., 1920 ve 1930'larda olsaydı, Devrimin mahkemesi İstiklal Mahkemeleri'nde hesap verirdi. Aslında, 10 yıllık iktidar döneminde yaptıklarının hiçbirinin hesabını veremezdi.

R.T.E.'nin bu kafayla, Adnan Menderes'in herhangi bir kadrosunda yer alabileceğini sanmıyorum. Turgut Özal'ın da yanına pek yaklaşamazdı.

Merhum Necmettin Erbakan'a gelince, 2002'den vefatına kadarki dönemde, R.T.E. hakkında tek bir olumlu cümle kullandığını sanmıyorum.

Erbakan'ın izinden giden *Milli Gazete*, Başbakan'ın açıkladığı şecere listesine itiraz etti: "Erbakan, İslam Birliği'nin kurulması için çalıştı, 11 ayda 1 milyarlık nüfusuyla İslam Birliği'nin çekirdeği olan D-8'i kurdu. Siz ise, 10 yıllık iktidarınızda D-8'i by-pass edip, Müslümanlar için sözde çözümleri Batı'dan beklediniz; BM ve NATO'da çözüm aradınız. Erbakan'ın yolunda Batıcılık yoktur. 10 yıllık iktidarınız döneminde Erbakan Hoca'nın ömrünü adadığı ideal ve hedeflerine karşı savaş açtınız. Konu Erbakan ise orada bir durun! Erbakan, Çırağan'da 8 İslam ülkesiyle D-8'in kuruluş sözleşmesini imzalarken, siz Papa X. Innocenzo'nun heykelinin önünde Roma'da AB Anayasası'nı imzaladınız. Erbakan'ın yolunda gerçek ve tam bağımsızlık vardır! Erbakan lider ülke dedi, Siz BOP eşbaşkanı oldunuz" diye yazdı.

1 Ekim tarihli gazetelerin manşetlerinin en ilginçlerinden biri *Taraf*'ın "Türk-İslam Sentezi Manifestosu" idi. Bence Başbakan'ın konuşması bir sentezden çok alaşım (halita) idi. Zorlama ve gereksiz kaçan Türk ögesi epeyce sırtıyordu.

Gazetelerden öğrendiğime göre Başbakan, Sezai Karakoç'un "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine" adlı şiirini ağlayarak okumuş. Dinleyici hazırun da salya sümük ağlamış. AKP iktidarında çöken Türkiye'ye mi, yoksa geleceklerine mi ağladılar?

Sezai Karakoç'un şiiri bir aşk şiiri. Şiirinden yaklaşık bir anlam yakalamak bile olanaksız. "Bana ne Paris'ten, New York'tan, Moskova'dan, Pekin'den" dediğine göre, adını vermediği başkent Ankara mı, Kudüs mü, yoksa eski başkent İstanbul mu? Belli değil. Ama biz İstanbul diyelim. Ama belki de bir kadındır.

Şiirin metin dışı referansları, kesinlikle İslami değil! "Gönlümün celladı acı mezmur"a (Tevrat) ne demeli? Belki tersine çevrilebilir. Ama, "ayın ve yortular"a (Hristiyan); Salome ve Belkıs'a (Tevrat, Yahudi), "Kudüs ve Meryem'e (Hristiyan) ve Züleyha'ya (Tevrat, Tekvin, 39) ne demeli?

AKP'nin Yeni Çıkmazlar Haritası

Önce hemen söylemeliyim: İslamcı yazıcılardan, AKP Amasya mebusu ve hatta üniversite öğretim üyesi Naci Bostancı'nın kongreye katılmasına izin verilmeyen 7 gazeteyle (*Aydınlık, Birgün, Cumhuriyet, Evrensel, Özgür Gündem, Sözcü ve Yeni Çağ*) ilgili olarak söylediği (CNN, Tarafsız Bölge, 01.10.12): "*Basın özgürlüğünden yararlanmak için bu özgürlüğü hak etmek gerek*" zırvası midemi bulandırdı. Güya bu 7 gazete, bir zamanlar askeriye'nin bazı İslamcı gazetelere izin vermemesini desteklemiş. Utanmaz, yalanın daniskası!

Müflisler familyasından gazete yazarı Mehmet Ali Birand da Başbakan'ın kongre konuşmasıyla ilgili olarak şunları söylemiş: "*Avrupa Birliği dosyasının kapandığını görüyoruz. Hem salona baktığımızda, hem konuşmaya baktığımızda, daha çok Ortadoğu'ya, bölgemize dönük, İslam Dünyası'nı kucaklayan bir konuşma. Avrupa yok.*" (*Taraf*, 01.10.12)

Onun bu söylediklerini *Hürriyet* gazetesinde yıllar önce yazdığım zaman benimle dalga geçerdi. Bunlar böyledirler: AKP'nin Avrupa Birliği'ne mutlaka gireceğini yıllarca temcit pilavı gibi tekrarlarlar. Ulufelerini türlü şekilde alırlar, gerçekler ortaya çıkınca

hiç mi hiç utanmazlar. Ama ölümlerinden 24 saat geçmeden basın tarihinin çöplüğünde unutulacaklar!

AKP'nin kasaba düğününe benzeyen kongresinin yüzlerce goygoycusu, şakşakçısı var basında. Hilâl Kaplan adlı bir muharrire de elini tutamamış, yazıyor:

"Lâkin kanaatimce dile getirilecek ilk söz, Ak Parti'nin bir Türkiye partisi olmaktan çok bölgenin lider siyasi güçlerinden birisi olduğu gerçeğinin bir kez daha sarih biçimde ortaya çıkmasıdır. Başbakan Erdoğan, sadece Türkiye'nin değil, Ortadoğu'nun liderlerinden biridir."

Bizim Çukurova'da böylesine bir desteksiz atışa önce "Zort" çekilir, sonra gerekirse, "Cart kaba kâğıt!" denir.

Bre muharrire, senin Erdoğan'ın, Türkiye'de ve Ortadoğu'da ancak ABD'nin izin verdiği kadar liderdir. Türkiye, Arap âlemiyle mesafeli olduğu zaman bile bölgenin siyasal lideriydi. Ki o zaman Atatürk, Hatay sorununu çözmüş (1939); Ecevit, Kıbrıs sorununa engelleyici müdahalede bulunmuş (1974); gene Ecevit, Abdullah Öcalan'ı Suriye'nin elinden almıştı (2009). Lider ülke, lider politikacı en olumsuz koşullarda bile, gidişatı, herkese ve her şeye karşın kendi lehine çevirir.

Osmanlı bile gerçek ve evrensel bir "Ümmet-i Müslüman" oluşturamadı. Tükürükle yapıştırılmış sözde Müslüman ümmeti bir daha bir araya gelmemek üzere 1919 Paris Konferansı'nda param-parça olmuştur.

AKP'nin başbakanı, kasaba düğününe benzeyen kongrede, gelecekte kesinlikle umursamayacağı 63 maddelik bir güzergâh tasviri yaptı. Bunlardan birkaçının tozunu silkeleyelim:

Madde 7 ve 8: "Seçimlerle ilgili mevzuatın topyekûn gözden geçirilmesi. Temsilde adaletin sağlanması için tedbirler alınması."

-Demek ki kazandığın üç seçimde temsilde adalet yokmuş, itiraf ediyorsun. Neden açıkça ve harbisinden "Yüzde 10 barajını kaldıracacağım!" demiyorsun. Kaldır da halkın nabzını nasıl tuttuğunu anlayalım!

Madde 10: "Başkanlık, yarı başkanlık ve partili cumhurbaşkanı meselelerinin tartışılması."

-Başbakan Erdoğan, 1993 yılında, başkanlık sistemiyle ilgili olarak: *"Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin ortaya çıkışı ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için serbest piyasanın oluşması lazım"* (2. Cumhuriyet Tartışmaları, Başak Yayınları, s.431) diyordu. Başkanlık sistemiyle serbest piyasa ekonomisinin herhangi bir mantıklı ilişkisi bulunmadığını bir yana bırakalım. Demek ki 1993 yılında ABD emperyalizminin tavsiyelerine karşı olan Başbakan 2012 yılında bu tavsiyede hikmetler keşfetmiş.

Madde 21 ve 22: "Anadilde savunmanın sorun olmaktan çıkartılması. Anadilde kamu hizmetlerine erişim."

-Bütün üniter devletlerde, devlet ile vatandaş arasındaki iletişim, devletin resmi diliyle yapılır. Tıpkı AB üyesi devletlerde olduğu gibi. Türkçe bilmeyenler için, mahkemelerde tercüman bulundurulması zorunluluktur zaten. Anadili Türkçe olan biriyle evli ve 30 yıldır bu ülkede yaşadığı için Türkçe bilen Eskimo kökenli bir kadın mahkemede kendi anadiliyle ifade vermek isterse ne yaparsın? Kürtlerin mahkemelerde Kürtçe konuşmak istemelerinin nedeni dil kaprisi ya da züppeliği değildir: En azından federasyon ve gerçekte bağımsızlık talebidir. Bu nedenle 21 ve 22. maddeler Kürtçü Kürtleri kandıramaz. Hikâyesidir, bademşekeridir!

Madde 26: "Darbelerin dayanağı olan mevzuatın ayıklanması."

-İç Hizmet Kanunu başta olmak üzere, Silahlı Kuvvetler'le ilgili yasaların hiçbirini değiştiremezsin. Dünyanın bütün ülkelerinde, ordularıyla ilgili yasalarda, silahlı kuvvetlerin ülke bütünlüğünü

ve anayasayı iç ve dış düşmanlara karşı korumakla görevlendirildiği yazar.

Hazır yeni bir MYK kurduğuna göre, Özdemir İnce'nin 3 ve 4 Ekim 2012 tarihlerinde *Aydınlık* gazetesinde yayımlanan iki yazısını ezber ödevi olarak ver. Öğrensinler ki, darbe yapacak ordunun yasaya gereksinimi yoktur!

Madde 29: "Askeri okullardaki müfredatın yenilenmesi."

-Askerle birlikte İslami darbe yapmadan, askeri okulların müfredatını değiştiremezsin. Şimdilik sabret, önce askeri liseleri İmam-Hatipleştir, sonra imam ve hatiplerini harp okullarına sok. Acelen ne!?

Madde 60: "Avrupa Birliği hedefinden şaşmamak."

-Bu nedenle mi kasaba düğünü kongrene Avrupa Birliği'nden, Avrupa Parlamentosu'ndan bir yetkili davet etmedin? Elbette "olmayan" hedefinden şaşmayacaksın!

İnsan, ancak gıyabında konuşulanlar kadar saygındır!

Sözde Eleştiri Güya Muhalefet

AKP, üç dönemdir iktidarda. Abdullah Gül'ün kısa dönem (18.11.2002-11.03.2003) başbakanlığını bir yana bırakacak olursak, 14 Mart 2003 tarihinden bu yana sadece R.T. Erdoğan, 9 yıl, 8 ay, 10 gündür Türkiye Başbakanı!

AKP'nin, Milli Nizam ve Milli Selamet partilerinden, Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan iki partiden (Refah ve Fazilet) herhangi bir farkı var mı? Yok!

14 Ağustos 2001 tarihinde kurulan ve bu tarihten 14 ay sonra, 3 Kasım 2002 tarihinde seçim kazanan AKP, neden ve nasıl iktidara geldi ve neden 10 yıldır iktidarda?

İsterseniz etkenleri kabaca sıralayalım:

1. Seçim Kanunu ve yüzde 10 barajı
2. ABD ve AB'nin yaptığı ve hazırladığı program
3. İmam-Hatip ve İlahiyat mezunlarının, seçimi AKP lehine etkileyecek görevlere gelmeleri
4. Fethullahçı cemaatiyle, başta Nakşibendi olmak üzere tarikatların yoğun desteği
5. Ekonomik krizi kontrol ve disiplin altına alan üçlü koalisyonun tam zamanında düşürülmesi
6. MHP'nin bu operasyonda oynadığı etkili rol
7. CIA yönetimindeki yerli ve yabancı sivil toplum örgütlerinin ortak çabası
8. Tarihle ve geçmişle yüzleşme programı çerçevesinde 1923-1950 Tek Parti döneminin yoğun ve sürekli olarak kötülenmesi, CHP ve Cumhuriyet'in suçlanması
9. Ulusal devlet cumhuriyetinin sürekli suçlanması
10. Askeri vesayet iddialarının cumhuriyet ve CHP ile ilişkilendirilmesi
11. CHP ile TSK'nın AB'ye karşı oldukları propagandası
12. Daha fazla demokrasi, daha fazla insan hakları, daha fazla inanç ve düşünceyi açıklama özgürlüğü taleplerinin ancak AKP sayesinde gerçekleştirileceği safsataları
13. AKP'nin liberal ekonomi ve liberal politika hayranı olduğu propagandası
14. 1923 cumhuriyetine ortak düşmanlık
15. Neoliberaler ile müflis solcuların AKP propagandası hizmetine girmesi
16. Medyanın baştan çıkartılması ve satın alınması.

AKP'yi iktidara bu 16 madde getirmedi elbette. Biraz daha fazla kafa yoran kimse bir 16 madde daha bulur. AKP'nin ve atası olan partilerin iktidara hükümet etmek için değil rejim değiştirmek için gelmek istedikleri belliydi. AKP'nin hakkında açılan kapatma

davasından önce bazı denemeler oldu. Anayasa Mahkemesi tarafından 30 Temmuz 2008 tarihinde kamuoyuna yapılan açıklamada, partinin temelli kapatılmaması, fakat hazine yardımının belirli bir oranda kesilmesi kararına varılmıştı. 6 üye kapatılması, 5 üye kapatılmaması yönünde oy kullanmışken, hazine yardımının kesilmesi hakkındaki oylamada 11 üyenin 10'u kesilmesi yönünde oy kullanmıştı.

Bu tarihten sonra AKP, Cumhuriyet'e karşı barbarca bir meydan savaşı başlattı. Cumhuriyet'e karşı kazandığı muharebelerden, ondan kopardığı topraklardan sonra, bu alanlara demokrasinin "d"sini bile getirmedi. TBMM'sini sözsüz, kulaksız ve dilsiz hale getirdikten sonra türlü oyunlarla yargı erkini de denetimine aldı. Artık Türkiye'de kuvvetler ayrılığı değil, üç kuvvetin tek kişinin elinde toplandığı bir rejim söz konusu.

Yargı konusu olduğu ve yargının aşamalı süreçleri devam ettiği için Ergenekon ve Balyoz davalarından söz etmiyorum. Ama işlevsizleştirilen sendikalar gerçeği var; hapishanelerdeki gazeteciler var; susturulup ezilen ve ortaöğretime dönüştürülen üniversiteler var; biber gazına hedef olan öğrenciler, işçiler ve memurlar var; hapishaneleri dolduran muhalif ve gösterici öğrenciler var...

Var ama AKP'yle tutması liberal ve müflis solcu kalemler hâlâ tek parti döneminin CHP'sini, 1921-1950 döneminde yapılan işleri, devrimleri, tepeden inme işleri, jakobenlikleri eleştirmeye devam ediyorlar. AKP'ye sözüm yok! Benim sözüm utanmaz ve arlanmaz müflis solculara ve şaşkın liberallere: Tepeden inmecilerin, jakobenlerin en yenisi ve en azgını karşılarında duruyor ve onlar hâlâ onun rakipsizliğinden, alternatifsizliğinden söz ediyorlar. Gözleminin önünde AKP'nin gayrimeşru işleri tepe tepe yığılırken, onlar hâlâ CHP'yi, tek parti dönemini, İttihat ve Terakki, İstiklal Mahkemeleri, Kürt İsyanları, Takrir-i Sükûn Kanunu'nuyla eğleniyorlar.

AKP işçi düşmanı yasalarını geçirmek için Meclis'teki çoğunluğunun yanına polis şiddetini ekleyerek işçi sınıfını susturmak istiyor. Meclis'te görüşülen işçi haklarını budayan Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı'nı protesto eden DİSK ve Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) üyelerine AKP'nin polisi biber gazlı, coplu müdahalede bulunup tazyikli su sıkıyor. AKP hükümeti illeri, ilçeleri budayarak kendi yararına çıkarıp topluyor. Muhalefetin elindeki belediyeleri ele geçirmek için türlü fesatlar çeviriyor. İstemedikleri halde bazı kentleri büyükşehir statüsüne sokuyor. İllerin, ilçelerin sınırlarını değiştiriyor. Ama bazı ulufeci kalemler, hâlâ AKP'nin rakipsiz ve alternatifsiz olduğunu yazıyorlar!

Son zamanlara kadar AKP'yi koşulsuz savunan Ahmet Altan, şimdi, *"AKP'ye, demokrasiden, insan haklarından, eşitlikten, özgürlükten uzaklaştığı için karşı çıkıyorum"* (Taraf, 10.10.12) diye yazıyor. İyi de, AKP, bu erdemlere ne zaman sahip oldu ki?

"Tarihin doğallaşması süreci sancılı oluyor ama suni yapıların çözülmeye başladığı, tarihin doğal seyrine oturmaya başladığı bir dönemden geçiyoruz" diyen Davutoğlu, AKP'nin emperyalist saldırgan politikasını dünyaya ilan ediyor.

NOTA BENE:

Her çirkinliği *"Kemalist"* sıfatıyla, *"Kemalizm"* sözcüğüyle tanımlayan bir yığın budala var. Bunlara göre mevcut durumun tanımı: Kemalist Devlet ve İslamcı Hükümet! Devlet gerçekten mel'un ve örgütlü Kemalist olsaydı, İslamcı AKP iktidara gelebilir miydi, a budala?

Cumhuriyet mi, Demokrasi mi?

Halk yönetimi, halkın egemenliği bağlamında, cumhuriyet ile demokrasinin ayrı şeyler olduğunu sananlar var. Çağdaş devlette,

cumhuriyet ile demokrasi arasındaki tek fark, devlet başkanlığı konusundadır: Cumhuriyette devlet başkanı halkın ya da parlamentodaki vekillerinin oyuyla seçilir. Demokraside böyle bir koşul yoktur. Devlet başkanı halk ya da vekili marifetiyle seçildiği gibi bir hanedanın tekelinde de olabilir. İngiltere, İspanya, Hollanda, İsveç ve Danimarka'da olduğu gibi.

İkisinde de parlamento vardır ve parlamento halkın seçimlerde oy vermesiyle oluşur.

Cumhuriyet anlamına gelen ve Avrupa dillerinde kullanılan sözcüğün kökeni Latince'dir. Fransızca "Republique" sözcüğünün Latince'si "*Res publicae*", "*Kamusal Şey*" (Halk çıkarları; devlet işleri, hükümet işleri) anlamına gelir; devlet, hükümet ve siyaseti işaret eder. Bir başka tanıma göre "Halkın seçtiği temsilciler aracılığıyla yönetime katıldığı yönetim biçimi"dir. (*Felsefe Ansiklopedisi*, Remzi Kitabevi)

Demokrasi ise eski Yunancadan gelir. Yunanca "Demokratia", "Halkın egemenliği" anlamındadır ve "Dêmos" (Halk) + "Krátos" (egemenlik, iktidar) sözcüklerinden oluşmuştur. "Aralarında hiçbir ayrılık gözetmeksizin bütün vatandaşların katılacağı yönetim biçimi"dir. (*Felsefe Ansiklopedisi*, Remzi Kitabevi). Ancak, bütün vatandaşların yönetime katılacakları rejimi dile getiren demokrasinin, demokratik devletin başında bir kralın bulunması da tuhaf bir çelişkidir. Demokrasi de Cumhuriyet de Türkçede halkçılık anlamına gelir.

Tarihte, demokrasisiz cumhuriyetler olduğu gibi demokrasisiz demokrasiler de olmuştur. Günümüzde de vardır. Bu bakımdan cumhuriyet mi iyidir yoksa demokrasi mi iyidir tartışması gereksiz bir tartışmadır. Dünyada bu konuda bir tartışma hâlâ var mıdır bilmiyorum. Ama Türkiye'de var ve Cumhuriyet düşmanı İslamcı-

lar ve şeriatçılar ile Cumhuriyet kavgını müflis solcular bu tartışmanın cazgırlığını yaparlar.

1923-1946 dönemi Türkiye Cumhuriyeti'nin "cumhursuz" (halksız) bir cumhuriyet olduğunu iddia edenler, cumhuriyet kılıkli bazı diktatörlüklerin (İran, Libya, Kuzey Kore falan) adını anarak, Cumhuriyet/Demokrasi maçında 1-0 öne geçerler. Geçsinler. Konumuz Türkiye Cumhuriyeti! Elbette cumhuriyetin 1923-1950 dönemi demokratik değil. Peki, çok partili 1950-2012 dönemi Tek Partili demokrasiden ne kadar daha demokratik? Tek parti döneminde seçimlerin göstermelik olduğunu, milletvekillerini Atatürk ya da İnönü'nün seçtiğini söylerler. Peki, günümüzde yüzde 10 barajlı seçim göstermelik değil mi ve AKP milletvekillerini bizzat Recep Tayyip Erdoğan seçmiyor mu?

Tek parti dönemiyle günümüzü karşılaştıranlar, bu karşılaştırmadan galip çıkamazlar.

Bir başka soru: 1923-1945 dönemi Türkiye Cumhuriyeti'nin dünya demokratiklik sıralamasında kaçındı, 2012 yılında kaçındı?

Kötü ve olumsuz örnekleri bir yana bırakalım: Laik ve demokratik olmayan Cumhuriyet gerçek cumhuriyet değildir. Laik bir cumhuriyet olmayan demokrasi de (şeklen) kusurlu bir demokrasidir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin 1923-1938 ile 1938-1950 dönemlerinde demokratik olmadığını, diktatörlük olduğunu ileri sürenleri fazla üzmeceğim: O iki dönem demokratik değildi, tek partili bir rejimdi ama diktatörlük de değildi, otoriter bir rejim söz konusu idi. Ama unutulmasın ki dönemin Avrupa rejimleri de aşağı yukarı böyleydi: İtalya, İspanya, Portekiz, Almanya, Macaristan ve Polonya'daki rejimler daha iyi değildiler. Belki Fransa bile.

Ya bugün? Pilav pişirmek için her şey var ama ortada demokrasi pilavı yok.

Devrimler yapılmısaydı (harf ve kıyafet devrimi), hukuk ve okullar laikleştirilmeseydi, hele hele halifelik kaldırılmasaydı, tekke ve zaviyeler kapatılmasaydı İslamcıların, şeriatçıların Cumhuriyet'le hiçbir sorunları olmazdı. Osmanlı saltanatının kaldırılmasına, ailesinin sürgüne gönderilmesine ses çıkartmazlardı. Atatürk'ün padişah olmasını bile alkışlardı.

İslamcı ve şeriatçıların demokrasi aşklarının gerçekte uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Demokrasi onlar için Devrimci ve Laik Cumhuriyet'e düşmanlık etmek için bir fırsat. Eğer AKP toplumu İslamileştirme programlarını gerçekleştirebilirlerse cumhuriyeti de severler.

Hilafet adlı bir derginin 1417 Receb (Kasım 1996) sayısının baş yazısından birkaç cümle aktaracağım:

"Cumhuriyet, toplum ve devlet hayatında Allah'ın iradesini-hükümünü değil de halkın ya da çoğunluğun iradesini-hükümünü esas almaktır. Bu ise İslamın temel akidesine yani Kelime-i Tevhide tamamen terstir... Cumhuriyet bir küfür sistemidir ve madem ki özellikle Türkiye'de Cumhuriyet Bayramı'nın özel anlamı vardır. O da Allah'ın şeriatının ve onun tatbik metodu olan Hilâfet'in hayattan uzaklaştırılıp yerine küfür sistemi olan 'kâfirlerin kelimesi' olan Cumhuriyet'in ilanının bayramıdır."

AKP'ye oy veren taban kitlenin yukarıdaki cümlelerin peşinden giderek hilafeti geri getirmek isteyeceklerini sanmıyorum. Ancak bu taban kitle, Arap harflerini öğrenmek zahmetine katlanmak istemez ama Cumhuriyet devrimlerine kesinlikle karşıdır.

Bu da Türkiye'nin çok önemli bir gerçeği. Özetlemek gerekirse: 2012 yılında ve daha sonra "Cumhuriyet mi Demokrasi mi?" tartışması yapmak budalalıktan başka bir şey değil. "Tek Parti dönemi demokratik değildi" iddiası da öyle.

Bırakın bu yararsız gevezelikleri, geçmişle yüzleşmeyi de bırakın, günümüzle yüzleşin yüreğiniz varsa! AKP örnek bir demokratik rejim getirmediği halde hâlâ neden iktidardadır?

Kişiyi Özel (İsmlama) Demokrasi

Ayakkabının, giysilerin ismarlaması (kişiyi özeli) iyidir. Özellikle giysiler için "Haute couture" deyimini kullanılır. Bedelini ödemeye para yetmez. İş demokrasiye gelince, tam tersi olur. "Hazır giyim" (konfeksiyon) olanı iyidir. Bedeli, bedelleri yüzyıllardır ödendiği için her keseye uygundur. Zaten kişiyi özel giysi gibi, kişiyi özel demokrasi de halka göre değildir. Tuzlu oturur, pahalıya patlar!

Yıl 1993.

AKP'nin başbakanı demokrasi treninde birden fazla durak olduğunu sanır ve "teokratik dikta" durağında inmek ister. Ama demokrasi treninde demokrasi durağından başka ara duraklar yoktur. Treni herhangi bir yerde durdurmak için imdat kolu da yoktur, gerekli görülmemiştir.

2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitapta, "*Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider*" (s.419) diyordu.

Yani demokratik bir düzende demokratik bir anayasa bulunacağını, bu anayasanın başka bir düzenin seçimle gelmesine izin vermeyeceğini anlayamıyordu. Ama o, seçimle iktidara gelip anayasaya, Türkiye Cumhuriyeti'nin değiştirilemez maddelerine karşın teokratik bir düzen kurmayı hayal ediyordu. Bayanlar ve Baylar, laik düzene karşı olan kimse bir numaralı demokrasi düşmanıdır. 1993 yılının R.T. Erdoğan'ı kişiyi özel, laik olmayan bir demokrasi (!), yani teokrasi istiyordu ve bunu gizlemiyordu.

Yıl 2012.

17.12.2012 günü, "Konya Ekonomi Ödülleri 2012" toplantısında konuşan AKP başbakanı R.T. Erdoğan 10 yılı iktidar koltuğunda geçen 20 yıl içinde dirhem değişmediğini itiraf ediyor:

"Şehir hastaneleri projesi de yargı ve bürokratik oligarşi nedeniyle hayata geçirilemedi. Hâlâ bunu aşamadık, bitiremedik. Niye? Bürokratik oligarşi ve yargı bunlara takılıp kalıyor. Dışarıdan bakan '326 tane milletvekiliniz var, gene mi bahane' diyor, ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya o geliyor sizin önünüze bir engel olarak dikiliyor." (Milliyet, 18.12.12)

"Yetmez ama evetçiler"in demokrasi kahramanı R.T. Erdoğan işte bu düşüncelerle karşınızda! Bu cümleleri duydular ama gılgıları çıkmadı.

"Kuvvetler (Erkler) Ayrılığı"nı "olay" olarak tanımlayan AKP başbakanının devletin tüzel kişiliğinden haberi yok. Bu saptamayı yaptıktan sonra sözü konunun uzmanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç'in Beta Yayınevi tarafından yayımlanan ders kitabı *Anayasa Hukuku*'na bırakacağım:

"Devlet tüzel kişinin iradesini açıklayan, her biri belli görevleri yerine getiren değişik organları vardır. Devlet organlarının farklılığı, buna karşılık olarak, devlet fonksiyonlarının da farklılığını ortaya çıkarmaktadır... Devletin egemenliğine dayanan hukuki faaliyetleri üç grupta toplanır: YASAMA, YÜRÜTME, YARGILAMA... Yargılama erki ve mahkemelerin bağımsızlığı, klâsik demokrasinin temel ilkelerinden biridir. Günümüzde de, bağımsız yargı, çoğulcu demokrasinin onsuz olmaz koşullarından biridir." (s.366)

Demek ki, kuvvetler (erkler) ayrılığı, Başbakan'ın sandığı gibi bir olay değil, demokrasinin temel ilkesiymiş. Ama Başbakan, yargı erkini temsil eden mahkemeleri hükümete (kendisine) bağlı

devlet dairesi sanıyor. Oysa, çağdaş demokratik yönetimlerde yargı, yürütme organı hükümetten emir almaz, sadece anayasaya ve yasalara uyar. Bu, bu kadar basit bir gerçektir.

Yasama, Yürütme ve Yargı erklerinin kendi aralarındaki ilişkiye gelince:

Yasama Meclisi, yasa yapar ama onun yaptığı yasaları Yargı Erki'nin bir organı olan Anayasa Mahkemesi denetler. Denetleyerek, Yasama Meclisi'nin erkini sınırlar.

Demokratik ülkelerde Yürütme Erki'ne sahip hükümet parlamentoyu (yasama erkini temsil eden meclisi) feshedebilir ama bu Meclis tarafından da güvensizlik oyuyla düşürülebilir. Hükümetin işleri ve uygulamaları yargı erkini temsil eden Danıştay ve İdari Mahkeme tarafından denetlenir ve iktidarı sınırlandırılır.

Yargı Erki'ne (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, İdari Mahkeme ve mahkemeler) gelince: Ne Yasama Erki (TBMM) ve Yürütme Erki (AKP hükümeti) tarafından denetlenir; yetkisi sınırlandırılmaz. Ama AKP'nin başbakanı Yargı Erki'ni temsil eden organların yetkilerini sınırlandırmak, yok saymak istiyor. Ama Yargı Erki, Yasama ve Yürütme karşısında, hukuki açıdan, *primus inter pares*'tir; yani eşitler arasında birincidir.

Cumhuriyeti temsil eden yargı erkinin bağımsız organları, hükümetin işlerini ve uygulamalarını denetleme gücüne sahip oldukları için, hukuki açıdan hükümetin üzerindedir.

Hükümet, yasa çıkartarak herhangi bir mahkemeyi kaldırabilir ama onun vermiş olduğu kararları değiştiremez.

"Kişisel iktidarlarda, tüm yetkiler, gasp ya da zorbalıkla bir kişi tarafından ele geçirilmiş olabileceği gibi, bir hukuki metinle de öngörülmüş olabilir. Kişisel iktidar aslında diktatörlükle eş anlamlıdır. Devlet faaliyetlerinin yönlendirilmesi bir kişinin iradesine ya da kaprislerine bağlıdır."

(Anaya Hukuku, s.373)

AKP çoğunluğuna sahip Yasama Erki'ni (TBMM) mutlak denetimi altında tutan Başbakan, bağımsız yargının da hükümetin iktidarını sınırlandırmasını istemiyor. Belki farkında değil ama Erkler (Kuvvetler) Ayrılığı'na karşı çıkarak mevcut anayasayı tanımamış oluyor ve demokrasi treninin güzergâhı üzerinde benzersiz bir şey yapmak, "Teokrasi İstasyonu" açmak istiyor. Böyle bir girişim ve kalkışma ülkeyi dönüşü olmayan bir kaosa götürür.

Hiç belli olmaz, üyelerini kendiniz seçmiş olsanız da, bu ülkede hâlâ bir Anayasa Mahkemesi var!

Ne Vesayet Ne De Hacr

Bu yazının adını "Bilmediğini Bilmemek" koyacaktım ama "Ne Vesayet ne de Hacr" günün anlam ve önemine daha uygun bir başlık. Arapça "*Vesayet*" (Vasilik) sözcüğü, "Askeri Vesayet" ve "Askerin Vesayeti" kalıpları içinde yıllardır kullanılıyor. Anlamını bilen de bilmeyen de neyi ne kadar bildiğini bilmiyor.

Arapça "Hacr" sözcüğü ise ilk kez gündeme geliyor.

Vasi: Bir yetimin ya da akılca zayıf birinin malını, mülkünü yöneten kimse. Ölen birinin vasiyetini yerine getiren kimse.

Vasiyyet: Bir kimsenin öldükten sonra yapılmasını istediği şey.

Vesayet: Vasilik, vasilik yapma.

Buna göre ortada bir yetimlik ya da vasiyet durumu olmadan vesayet mümkün değil.

Hacr (Hacir): Kısıt, kısıtlılık, hacir altına almak.

Mahcur: Kısıtlanmış, kısıt altına alınmış, hacir (hacr) altına alınmış. Hacz olunmuş, haciz altına alınmış.

Kısıtlamak: Önceden verilmiş hakların kaldırılması; bir kimsenin haklarını, özgürlüğünü, mallarını kullanmasını yasal yolla yasaklamak.

Kuşkusuz kısıtlama yasal olmayan yollarla da yapılır, yapılıyor.

Buraya kadar vaktinizi bir manzaranın tasvirini yapabilmek için aldım. Şimdi, Başbakan R.T. Erdoğan'ın salı günkü yazımda ele aldığım cümlesini anımsayalım:

"Şehir hastaneleri projesi de yargı ve bürokratik oligarşi nedeniyle hayata geçirilemedi.(...) Bürokratik oligarşi ve yargı bunlara takılıp kalıyor. Dışarıdan bakan '326 tane milletvekiliniz var, gene mi bahane' diyor, ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya o geliyor sizin önünüze bir engel olarak dikiliyor." (Milliyet, 18.12.12)

Gerçek demokrasinin göstergesi olan "kuvvetler ayrılığı" ilkesine karşı olan, onu istemeyen bir başbakan. Kuvvetler ayrılığı yoksa, bu ayrılıktan yürütme organı olan hükümet rahatsız ise, artık ne yasamanın (TBMM) ne de yargının herhangi bir anlamı vardır. İktidar artık kişiselleşmiştir, diktatorya olmuştur. Artık kuvvetler birliği rejimi söz konusudur.

"Kuvvetler Birliği rejimleri, yasama ya da yürütme organlarının birinin devlet yetkilerine sahip olmasını ifade eder. Kuvvetler birliği yürütme lehine olabileceği gibi yasama lehine de olabilir. Kuvvetlerin yürütmede birleşmesi diktatörlük rejimlerine, yasamada birleşmesi de 'konvansiyonel' ya da 'meclis hükümeti' rejimine yol açmaktadır." (Erdoğan Teziç, Anayasa Hukuku, s.414)

Milli Mücadele'yi yapıp yönetenin Büyük Millet Meclisi Hükümeti olduğunu anımsayalım. Ancak, o olağanüstü dönemde bir kurtuluş savaşı yapılıyordu. Şimdi nasıl bir olağanüstü durum var ki yürütme (hükümet) lehine bir kuvvetler birliği isteniyor?

Böyle bir durumda, böyle bir yozlaşmaya, Yasama ve Yürütme erklerini denetlemek ve iktidarlarını sınırlandırmakla yasal görevli olan Yargı'nın hemen itiraz etmesi gerekmez mi? Yürütmenin başı Başbakan'ın ağzından Yargı hacir altına alınmıyor mu, kısıtlanmıyor mu? Kuvvetler ayrılığı rejimine karşı darbe yapılmıyor mu?

Aynı şey Yasama'ya karşı yapılmıyor mu? Yürütme (hükümet), yasamayı (TBMM) hacir altına almıyor mu?

Böyle bir durumda AKP'nin parti içinde ayağa kalkması, Başbakan hakkında soruşturma açması gerekmez mi? TBMM'nin, Başbakan'ın hükümetini diktatörlüğe özendiği için düşürmesi gerekmez mi?

Gerekir ama, Adalet Bakanı Sadullah Ergin gerçeği tevil yoluna gidiyor ve "Anayasamızın belirlediği şekilde idari yargının denetim sınırları hukukilik denetimidir. Ama zaman zaman yerindelik denetimi yapıldığına dair şikâyetler yapılmıştır. İdari yargının ve Danıştay'ın, idare mahkemelerinin hukuki denetimine dönük herhangi bir şey söyleme durumumuz yok. Ama öyle anlar geliyor ki yerindelik anlamına gelen kararları veriyorlar. Başbakanımızın da, zaman zaman bizlerin de itiraz ettiğimiz husus budur" diyor. (Milliyet, 18.12.12)

*"... ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay varya o geliyor sizin önünde bir engel olarak dikiliyor"*un tercümesi mi bu açıklama? Başbakan yargının zaman zaman yetkisini aşmasına (?) değil yargı yetkisinin özüne itiraz ediyor. Yargıyı hacir altına almak; yargıyı haciz altına almak; yargıyı kendisine memur yapmak istiyor.

Böyle bir durumda Adalet Bakanı'nın bakanlığı da tehdit altındadır. Ama o farkında bile değil. Çünkü milletvekili seçildiğinden bu yana hacir altında, biat etmiş durumda. Çünkü Başbakan ile kendisi arasındaki ilişki demokratik bir ilişki değil, şeyh ve mürit arasındaki biat bağımlılığı, biat tutsaklığı.

Peki, Sorbonne Üniversitesi'nde anayasa hukuku dalında çalışmalar yapan, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Hukuku Anabilim Dalı Başkanlığı makamına oturmuş, TBMM Anayasa Komisyonu Başkanı Prof. Dr. Burhan Kuzu'ya de demeli?

"Başbakan'ın kuvvetler ayrılığından rahatsızlığı yok, buna uyulmamasından rahatsızlığı var. Onu anlatmak istedi aslında"

diyerek Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını budala yerine koyuyor. Daha sonra, tevilini güçlendirmek için Marmaray yapımı sırasında ortaya çıkan iskeletlere saldırıyor. Başbakan da "Çanak-çömlek!" demişti.

Hadi, Adalet Bakanı Sadullah Ergin mazur görülsün. Peki, koskoca Anayasa Hukuku Profesörü Burhan Kuzu'ya ne demeli? Başta Erdoğan Teziç olmak üzere meslektaşlarının yüzüne nasıl bakacak?

Liberalciler ve müflis solcular Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan oldular. Askerin vesayetinden kurtulmak isterken yürütmenin hacir ve haczi altına girdiler. Asker, zart zurt edip kışlasına geri çekiliyordu. Ama Tanrı'yı, Peygamber'i ve İslamı hacir ve haciz altına alan AKP iktidarı, şimdi cumhuriyet ve demokrasiyi hacir ve haciz altına alıyor. Bakalım şimdi ne yapacaklar?

Vaiz ve Müşteki Başbakan

Türkiye Cumhuriyeti'nden çok AKP'nin başbakanı olan R.T. Erdoğan siyasete girmeden önce nelerden şikâyetçiydi, bunları ayrıntılarıyla bilmesek de tahmin edebiliriz. 3 Kasım 1839 tarihli Tanzimat Fermanı'ndan bu yana bütün İslamcılar nelerden şikâyet etmişse o da etmiştir: Tanzimat, II. Meşrutiyet, II. Abdülhamit'in tahttan indirilmesi, Osmanlının modernleşme çabaları, Hristiyan ve Musevilerin Müslümanlara eşit vatandaşlık haklarına sahip olmaları, modern okulların açılması, yasaların dünyevileştirilmesi, İttihat ve Terakki, 31 Mart Ayaklanması'nın bastırılması, Saltanat ve Hilafet'in kaldırılması, Harf Devrimi, tekke ve zaviyelerin kapatılması, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve mevcut anayasanın 174. maddesinin koruduğu bütün Devrim Yasaları; genel olarak, Cumhuriyet'in, dinin toplum ve birey üzerindeki vesayet, ipotek, hacir (hacr) ve haciz türünden baskı ve terörünü engelle-

me çabaları; devlet ve toplum kurum ve kuruluşlarının laikleştirilmesi çalışmaları... Başbakan, büyük bir olasılıkla, İmam-Hatip okulundan itibaren olması kesin ama büyük bir olasılıkla, "baba evi"nden itibaren bütün bunlardan şikâyet etmiş (müşteki olmuş) ve bunları bir gün değiştirmek için yemin etmiş, ant içmiş olmalı. Öyle ve böyle anlaşılıyor.

Ama şikâyetçi olduğunu tahmin ettiğimiz, zaman zaman kendi ağzından duyduğumuz her girişim ve olgu Cumhuriyet'in kurucu öğeleri ve içselleştirdiği değerler.

Başbakan'ın işi zor ve bu Başbakan'la da Türkiye'nin işi zor.

Siyasal partiler, bir devletin Anayasal kurulu düzeni içinde iktidara gelip ülkeyi kendi programlarına göre yönetmek amacındadır. Zorundadır! Başbakanlar da mensup oldukları siyasal partilerin programlarını uygulurlar. Bu programlar, dünyanın hiçbir demokratik ülkesinde o ülkenin kurucu ideolojisine ve anayasasına aykırı olamaz.

Oysa R.T. Erdoğan, daha 1993 yılında, Refah Partisi İstanbul İl Başkanı'yken *"Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey"* diyordu. (2. Cumhuriyet Tartışmaları, s.419)

Zamanın Refah Partisi İstanbul İl Başkanı R.T. Erdoğan'a göre halkın iradesi, seçimle Türkiye'nin laik ve demokratik rejimini değiştirebilir.

1993 yılında bilmediği ve asla öğrenmek istemediği bir şey var: Muhterem, halkın iradesini kendisine oy veren seçmenlerin iradesi sanıyor. Bir ülkenin halkının bir tek değil, birden fazla iradesi vardır. Sadece AKP seçmeni değil, CHP, MHP, BDP ve TBMM'de temsil edilmeyen öteki partilere oy veren seçmenler de halkın iradesini temsil ederler.

Bu nedenle demokrasilerde "milli irade", "halk iradesi" gibi totaliter değerler yer almaz.

Buna karşın Başbakan, aldığı yüzde 49 oyla Türkiye'nin devlet ve toplumsal düzenini değiştirmek istiyor; dahası anayasa ve yasalara karşın türlü yöntemler uygulayarak değiştiriyor.

Kendi kafasındaki programı uygularken, uygulamaya çalışırken halka vaaz veriyor, masallar anlatıyor.

CHP Meclis Başkan Vekili Muharrem İnce, Başbakan Erdoğan'ın 12 Eylül 1980'den önce Metris Cezaevi'nde işkence görmesinin gerçekdışı olduğunu, çünkü o tarihte Metris Cezaevi'nin olmadığını, cezaevinin 1981 yılında açıldığını söylüyor. Herhangi bir dedesinin şehit olmadığını da iddia ediyor. Anlaşılan Başbakan bir yerlerde dedesinin şehit olduğunu, kendisinin işkence kurbanı olduğunu söylemiş. Demek ki, Muharrem İnce'ye göre masal anlatmış.

Altan Öymen'in bir yazısından (*Radikal*, 19.12.12) öğrendiğimize göre, Başbakan Konya'da yaptığı bir konuşmada, kendi iktidarlarından önceki dönemlerde fabrika, atölye ve işyerlerini "Bismillah" diyerek açmanın, "Elhamdülillah" diyerek kapatmanın suç sayıldığını ileri sürmüştü.

Biz de Altan Öymen'le birlikte soruyoruz: Kimdi bu sözleri suç sayanlar? Kim yasaklamış, kim söylemiş, kim yazmış?

Başbakan'ın kendisinden önceki dönemleri, özellikle de 1950 öncesini, kanıtsız, belgesiz suçlama saplantısı var. En azından çocukluğunda duyduğu masal, tevatür, tezvirat ve yalanları, gerçekliklerini araştırmadan tekrarlıyor.

Bekârlara evlenip 2071 yılına kadar 1071 yılının neslini yetiştirmelerini tavsiye ediyor. 1071, Türklere Anadolu'nun kapılarını açan zaferinin tarihi. Tam anlamıyla içi boş bir hamaset! Anadolu'da Türkiye Cumhuriyeti kurulmuş, egemen bir devlet var. Genç-

lere Cumhuriyet'e karşı yeni bir 1071 meydan savaşı yapmalarını mı tavsiye ediyor?

Böyle bir soru sorulsa, tevilcileri hemen araya girerler ve Başbakan'ın sözlerinin yanlış anlaşıldığını söylerler.

Başbakan, Konya'da yaptığı konuşmada (*Milliyet*, 17.12.12) "*Türkiye 1071'in 1000. yıldönümünde Selçuklu'daki, Osmanlı'daki o ulaştığı dereceye yeniden ulaşacak*" demiş.

Başbakan'ın dileği inşallah gerçekleşmez. Gerçekleşirse, Cumhuriyet'in sonu da Selçuklu ve Osmanlı devletlerinin sonu gibi felaket olur. Bu iki devlet kendi dönemlerinin bir noktasında, askeri bakımdan, belki bir süre doruğa çıkmıştı. Ama Anadolu halkı sefalet içinde yaşıyordu. Ekonomileri, para değerleri yerlerde sürünüyordu ve devlet hazineleri bomboştu.

Bir devletin ihtişamı, vatandaşlarının refahı ve mutluluğuyla ölçülür. Selçuklu ve Osmanlı devletleri döneminde halk devlete karşı yüzlerce kez isyan etmiştir. Bunları öğrenmek için biraz toplumsal tarih ve ekonomi tarihi bilmek gerekiyor!

Dileriz ki Cumhuriyetimizin yazgısı bu iki devletin yazgısına benzemez!

Son Damlanın Hikmeti

Bir bardak suya mürekkep damlatın. Bana mısın demez. Mürekkebi yutar! Taaa son damlaya kadar. Ama o son damladır ki suyu mavileştirir, su mavileşir. Ama hikmet ne son damladadır ne de o son damlayı damlatanda. Gel gör ki son damlacılar, kibre kapılıp, hikmet, keramet ve marifeti kendinde ararlar. Bre nankörler, o ilk damla ve o ilk damlayı damlatan, sizden neden önemsiz olsun!?

Siyaset de böyledir, iktidarların akli da böyle çalışır. Fabrika'nın, barajın açılış töreninde kurdele kesen zevat, binanın temelini ilk kazmayı vuranın emeğini unuttur.

La Fontaine'in kurbağasının serüvenli öyküsünü anımsayalım: Bir varmış iki yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, deve tellal iken ben kendi beşiğimi tıngır mıngır salları iken öküz olmak isteyen bir kurbağa var imiş. Kurbağa gardaş bir yağmur sonrası çayırda bir hayvan görüp heybetine hayran kalmış. Kimdir bu zat diye sormuş soruşturmuş, mezkûr hayvanın özel adının Öküz olduğunu öğrenmiş.

La Fontaine efendinin kurbağasını bir aşağılık duygusudur almış. Kurbağaların padişahı olsan kaç para, öküzün dışkısının altında kalıp telef olursun. Kendisi de kurbağaların öküzü olacak, öküz-kurbağa, kurbağa-öküz. Öküze bakmış şişinmiş, öküze bakıp şişmiş, ıkınmış, sıkınmış, davul gibi gerilmiş.

"Bir bak bakalım öküz kadar oldum mu?" diye sormuş hanımına.

"Nerdeee?" diye hayıflanmış hanımı. İyice hırslanan kurbağa "Al öyleyse!" diyerek şişmiş, "Al öyleyse!" diyerek şişmiş. Şişe şişe, eşekten düşen karpuz gibi "Çat!" diye çatlamış.

La Fontaine'in kurbağa öyküsünün (ki ona aslında "Fable" denir) günümüzde kıssadan hisse olma olasılığı var mı? Yok! Çünkü özellikle günümüzün muktedirleri metafor, kıssadan hisse, mesel, parabol gibi edebi sanatlardan anlamıyorlar. Anlasalar anlasalar dinsel söylemin emirlerinden anlarlar. O da *Kur'an* Arapça değil Türkçe olursa: "Allah böbürlenene ve kendini beğenene sevmeyiz" (4:36), "Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü sen kesinlikle ne yeri yaratabilirsin ne de dağların yüksekliğine ulaşabilirsin" (17:37), "Şımarma çünkü Allah şımaranları sevmeyiz" (28:76), "Yeryüzünde kendini beğenerek yürüme!" (31:18), "İnsan kendine hiç kimsenin güc yetiremeyeceğini mi sanıyor?" (90:5)

İsteyene deneyebilir: Beş kişi oturun bir masanın başına, bir bardağa su doldurun, bir şişe mürekkep açın ve elinize birer dam-

lalık alın, şişesine daldırarak suya mürekkep damlatın. İlk damla ile son damlanın sahibinin aynı kişi olma olasılığı binde birdir en azından. En büyük onur, son damlayı damlatanın değil ilk damlayı damlatanındır. Bu gerçeği kabuletmeyene nankör, nankörlükte diretene de yalancı denir.

Yalana dolana, başkalarının işlerine sahip çıkmaya gerek yok. Sen kendi işine sahip çık, onu onurunla taşı. Bu kadarı yeter!

"Kim zerre ağırlığınca bir iyilik yapmışsa onun karşılığını görür. Kim zerre ağırlığınca bir kötülük yapmışsa onun da karşılığını görür!" (100:7-8)

Dikkat! Başbakan'ın Nevri Dönüyor!

Başvekil Hazretleri Recep Tayyip Erdoğan, 15 Mayıs 2012 tarihinde yapılan grup toplantısında Fenerbahçe-Galatasaray derbisi sonrası yaşanan olaylara değinirken, bu sezon tribünlerde boy gösteren kadın taraftarlara da bir hayli sert çıktı. Başbakan Erdoğan, sporda şiddetin ve tahammülsüzlüğün temelinin fanatizm olduğunu belirterek "Seyirciye kapalı, hanım ve çocuklara açık bir maçta bile kadınların nasıl küftettiklerini görünce şahsen nevrime dönüyor. Böyle bir şey olabilir mi, böyle bir şey kabullenilebilir mi?" dedi. (16.05.2012 tarihli gazeteler)

Başbakan "bu noktada" ülkemizin hanımlarına (yani kadınlarına) seslenirken hicap duyduğunu dile getiriyor. Başbakan'ın konuşmasında iki sözcük kullanımı öne çıkıyor: "Nevri dönmek" ve "hicap duymak". Bu iki deyimim sözlüksel anlamına bakalım.

Nevri Dönmek: "Belli etmemeye çalıştığı öfkesi, kızgınlığı yüzünden anlaşılacak, çok sinirlenmek" anlamında kullanılır. Ama düpedüz "Tepesi Atmak" anlamına gelir.

Hicap Duymak: Utanma, sıkılma.

Bir başbakan ülkesinin kadınlarının ya da vatandaşlarının yaptıkları ya da karıştıkları uygunsuz bir olay hakkında "Utandım, sıkıldım" diyebilir ama asla "Nevrim döndü, tepem attı" diyemez, dememeli. O zaman karşısındakinin de nevre döner. Karşınızdakinin nevre döndüğü zaman söyleyeceklerini başbakan kadronuza sığınıp mahkemeye götürürseniz, yaptığınıza delikanlılık denemez.

"Ananı al da git!" ne demek? Adam sana, "Asıl sen ananı al da git! Ağzını topla, cebini yokla!" derse, korumalar adamın üzerine çullandığı zaman ne yapacaksın?

Ayıptır, olmuyor! Aşağıdaki belgeyi bir internet blogundan aldım:

"Başbakan, Baykal ve Bahçeli'ye Tekirdağ türküsü ile seslendi; *'Derelerin çakılı nerden aldın bu aklı. Baykal bir yana Bahçeli bir yana. İkisinin resmini çıkarsınlar yan yana... Baykal'a 10 koyun teslim etseler kaybeder geri gelir.'*

R. Tayyip Erdoğan: 'Baykal'ın kılavuzu karga.' (Bu sözün gerisini biliyorsunuz)

R.T. Erdoğan, İsrail'le ilişkilerin bozulmayacağını şu sözlerle açıkladı: 'Biz eşşeği sağlam kazığa bağlıyoruz, merak etmeyin.'

Erdoğan, Kırklareli'de de muhalefetin hiçbir eser yapmadığını öne sürerek, *'Eşşek ölür kalır semeri, insan ölür kalır eseri. Eşşek bile bir semer bırakıyor, onunla anılıyor'* dedi."

Hürriyet gazetesi yazarı Mehmet Y. Yılmaz merak etmiş Başbakan R.T.E.'nin vecizelerinden bazılarını derlemiş... ("Mazeretim var asabiyim ben", *Hürriyet*, 31.01.11) Birkaç tanesini buraya aktaracağım:

"Aksırıncaya, tıksırıncaya kadar içiyorlar" sözünü, "O andaki gerilimim olarak alınsın. İnsanım, hatasız kul değilim ki" diye açıklamış.

(Bay Bařbakan, sizin gerilmeye, saęa sola laf yetiştirmeye hakkınız olmamalı diye dūřunuyorum! Çünkü siz BOP'un eşbaşkanı olan bir başbakansınız! CIPRAM diye bir hap var, sakınleştirici. Hürriyet'te yazarken kullanıyordum. şimdi bıraktım. Aydınlık'ta yazmanın sakınleştirici etkisi var. Ucuzdur! Ama siz gene de güven-diğiniz bir doktora danışın!)

"Köşe yazarları her istediğini yazamaz. Patron gerekirse kusura bakma sana burada yer yok demelidir. Herkes çizgisini bilsin. Köşe yazarlarını uyarmak zorundayım. Maaşını ödediğin yazara hâkim ol!"

(Köşe yazarı, kendisine küçücük bir saygısı varsa, yasaların denetiminde istediğini yazar. Patron eğer kendisine saygısı varsa bu yazıyı yayımlar. Başbakan, kendisine ve ülkesine saygısı varsa, bu yazıyı içine sindirir! Bakın Başbakan, Hürriyet'te yazmıyorum artık ama Aydınlık'ta yazıyorum!)

Bu ay, *Uzaktan Daha Uzak, Yakından Daha Yakın* (Kırmızı Yayınları) adlı yeni bir şiir kitabım yayımlandı. Size bu kitaptan bir şiir okumak istiyorum:

Dede Korkut okutmalı şu mağrur fâniye / balkon konuşmaları yapmadan biraz önce, / o da pir öğrensın artık veda etmeyi, / bir erkek gibi, o pek sevdiği sahne gösterişine. / Deli Dumrul'a bile kalmadı şu mis dünya, / "sürmeyecek böyle ne sevincin, ne de utkun" / Tepegöz olsan, Camoka olsan, ne yazar! / At ürker atar seni üzerinden, bu ne gaflet, / ayağın bir kıymığa takılır, tókezersin, / düşer koltuk altında sandığın o sırça dünya. / Çok feyizli bir meseldir, âkıbet kül ve tuz, / ne demektir iki gözüm, eşekten düşen karpuz?! (s.275)

NOTA BENE:

Sayın Başbakan milletin canı sıkılmasın, ağzı boş kalmasın diye "*Kürtaş*" ve "*Sezaryen doğum*" gibilerinden durmadan gün-

dem yaratıyor. Bu durumda kendilerine bir katkıda bulunmak istiyorum. Konu kıtlığı çektiği bir gün kullanabilir: "Latin alfabesiyle de olsa artık sağdan sola doğru yazalım. Sevaptır! Arap harflerini yeniden kabul edinceye kadar."

Nankörler Nesli

"Nesil" sözcüğünü bir yazıda ilk kez kullanıyorum. Kullanıyorum, çünkü "Nankör" sözcüğüyle her bakımdan uyum içinde. Birlikte çürümeyi, kokuşmuşluğu yansıtıyorlar. "Nesil" yerine "Kuşak"ı koymaya kıyamadım. Yazının adını "Nankörler Jenerasyonu" mu koysaydım acaba? Biliyorsunuz, bu sözcüğü futbolcular ve ikinci sayfa güzelleri çok sevmekte.

Başbakan Erdoğan'ın mezun olduğu İmam-Hatip okulunda önce tarih, sonra Cumhuriyet bilinci almadığı görülüyor. Bir okul, eğer öğrencisine bu bilinçleri veremiyorsa, at onu çöplüğe gitsin. Bilinç için önce bilgi sonra ilgi gerekir. Bilgiyi okul verir. İlgi ise muhafaza-i kârların sevdiği sözcükle, insanın "fıtrat"ında vardır. Demek ki Başbakan'ın fıtratında tarih bilgisi ve Cumhuriyet ilgisi yok. İlgi torbasında Cumhuriyet'e yer yok!

Başbakan Erdoğan, Kadıköy-Kartal Metro hattının açılış töreninde, *"Onuncu Yıl Marşı'nda geçer, demir ağlarla ördük falan, neyi ördün? Hiçbir şey örmüş falan değilsin. Ortada duranlar belliydi. Demir ağlarla Türkiye'yi şimdi biz örüyoruz"* demiş. Aldığı ve almadığı tahsil ve terbiyeye tam anlamıyla uygun bir cümle. Çünkü ya dipsiz bir bilgisizlikten kaynaklanıyor ya da dipsiz bir nankörlükten. Böylesine bir hezeyanın kaynağında bu iki illetten biri mutlaka vardır.

Böyle bir insanı başbakan yaptığın için sana yazıklar olsun Türkiye!

Gördüğü iyiliği unutan; tuz ve ekmek hakkını bilmeyen insana "nankör" denir!

Tarih bilincinden yoksun Başbakan'ın, İmam-Hatip tornasından geçtiği için belki İslami bilgisi ve bilinci vardır. Ama onlar da yok!

Elmalılı'nın *Kur'an* çevirisine şöyle bir baktım, "Nankörlük"le ilgili onlarca ayet var.

"Allah hiçbir hain ve nankörü sevmez" (Hac Sûresi, 38)

"Atın cehenneme her inatçı nankörü" (Kâf Sûresi, 24)

Kur'an'daki nankörlük, insanın Tanrı'ya karşı nankörlüğü. Benim için evrensel etik kuralları geçerlidir ama isteyen özel hayatında *Kur'an*'ı referans olarak kullanır. *Kur'an* etiği bağlamında nankörlük için söylenenler, insanın insanla, atalarıyla, devletiyle, toplumuyla ilişkisinde de geçerlidir.

Başbakan, kendi yaptıklarıyla Cumhuriyet'in ilk on yılında yaptıklarını karşılaştırıyor. Ne gereği var? Ama "Ne gereği var" durumunda, bir insan bile bile karşılaştırma yapıyorsa, işin içinde karanlık bir kompleks var demektir.

Her şeyi bir yana bırakalım: Günümüzün insanının, Başbakan'ın sözlerinin gerçek ve doğruyu yansıtmadığını anlaması için internete başvurması, birkaç kitap karıştırması yeterli olur.

Cumhuriyet, ne yaptıysa "sıfır"dan, "temel"den başlayarak kazma kürekle yaptı, borçsuz harçsız yaptı. Sen geldin üçüncü kattan işe başladın, övündüğün işleri yapmak için yedi düvele borçlandın. Senden sonra gelecek olanlar hiç de hayırla anmayacaklar seni!

Cumhuriyet, beğenmediği Osmanlı'ya nankörlük etmedi. Lausanne Barış Antlaşması'nda sahip çıktığı borçlarını taaa 1950'lere kadar ödedi.

Nankör olmayan bir Cumhuriyet vatandaşı, sinema yönetmeni Mustafa Altıoklar, "Türkiye 1938'de dünyada ilk 10'un içindeydi"

diyor ve ekliyor: "Türkiye'nin 80 yıllık birikimi çarçur ediliyor. Sonuçlar hiç de iç açıcı değil. Dünyanın en büyük 17. ekonomisi olmakla övünüyorlar." (Yurt, 19.08.2012)

Övünen kim? Başbakan Erdoğan ve partisi AKP!

Demek ki yutmayan birileri mutlaka çıkıyor! Mustafa Altıoklar, tahsili terbiyesi kuvvetli biri: TED Ankara Koleji, Hacettepe Tıp Fakültesi, Gazi Üniversitesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Yüksek Lisansı. Tahsil terbiyesi AKP iktidarının yüzde 99'undan iyi...

Dönemin hakem kalemi (!) Taha Akyol, "Başbakan 'demir ağlar' konusunda 'Onlar yapmadı ben yaptım' üslubu yerine, bu eseri Türkiye'nin başarısı olarak tanımlasaydı, daha şık olmaz mıydı?" diye soruyor. (Hürriyet, 20.08.2012)

Taha Akyol, içi boş gaz tenekesi "şık" sözcüğüyle eleştiri yaptığını sanıyor. "Şık" nerede, "nankörlük" nerede? "Gazete yazıcılığı" ile "tutmalık" ve "yanaşmalık" kadar birbirine uzak iki sözcük!

Başbakan'ın inkârından sonra basının kimi yazıcı personele hemen kaleme davrandı. Kimi "Cumhuriyet'in ilk on yılına laf söyletmem!" diye horozlandı. Sedat Ergin biraderimiz (Hürriyet, 21.08.2012) hemen dosyalarını açtı: 1937 yılında Devlet Demir Yolları'nın 6 bin 559 kilometre demiryolu işlettiğini yazıyor ve bunun 2 bin 722 kilometrelik bölümünün 1923-1937 yılları arasında döşenmiş olduğunu ekliyor.

Birkaç saatlik arşiv araştırması yapıp, 1923-1937 yılları ile AKP'nin iktidar dönemi karşılaştırılrsa, AKP döneminin bozgunuyla sonuçlanır. Biri sıfırdan başladı, ikincisi hazırda kondu. Birincisi, yabancılara ait olan demiryollarını, sanayi kuruluşlarını satın aldı; ikincisi Cumhuriyet'in maddi kazanımlarını yabancılara yok pahası peşkeş çekti, aldığı parayı göz boyamakta kullandı.

Yapılması gereken, Başbakan, "Cumhuriyet hiçbir şey yapmadı, her şeyi ben yaptım" dediği zaman telaşla arşivlere koşmak,

onun yanıldığını kanıtlamaya çalışmak değil. Yapılması gereken şu: Başbakan neden Cumhuriyet'in maddi kazanımlarını inkâr ediyor, neden Cumhuriyet'e karşı nankör? Başbakan ve partisi neden Cumhuriyet'e karşı yeminli? Yapılması gereken, bunların cevaplarını araştırıp bulmak!

Gerçekleri inkâr etmek, nankörlük yapmak, bir ruhsal ve zihinsel yıkımın ve çöküşün sonucudur. O halde, bu enkazının altına doğru "psikiyatrik" kazı yapma zorunluluğu var. Enkaz orada duruyor ve kazıyı yapacak babayiğitleri bekliyor.

NOTA BENE:

14.08.2010 tarihli *Hürriyet* gazetesinde "Nankörlük Sanatı" başlıklı bir yazı yayımlamışım...

Barış ve Huzur

Yumuşaması, sertlik yapmaması için Başbakan Erdoğan'a sık sık ricada bulunan, kimi zaman yalvaran bir yazıcı arkadaş, AKP başbakanına ABD Başkanı Obama'yı örnek almasını öğütledikten sonra, yazısını şöyle bitiriyor:

"Başbakan Türkiye'nin önüne 2023 hedefini koydu... Eğer yeni bir '*ilk hedefler beyannamesi*' yazacaksak, birinci maddeye '*barışma ve huzur*'u koymamız gerekmez mi... Çok mu zor? İmkânsız mı... Hayır... Bir el me-safesinde... Yumruğu açmak, şefkatli bir eli uzatmak... O el havada kalmaz..."

Bu satırlar beni hiç yazmak istemediğim bir yazıyı yazmak zorunda bırakıyor. Bu gazete yazıcısının yanıldığını göstermek için Başbakan'ı yazımın nesnesi yapmak zorunda kalacağım. Oysa ruh ve davranış, jest ve mimik çözümlemesi yapmadan böyle bir şey yapmak mümkün değil. Ama ilkin, yazıcıyı teşrih masasına

yatacağım: "Yumruğu açmak, şefkatli bir eli uzatmak... O el havada kalmaz..." cümlesinin anlamı ne? Hiçbir anlamı yok! Çünkü herhangi bir başbakanı bir yana bırakın hiçbir siyaset adamı elini yumruk yapmak hakkına sahip değil. Elini yumruk yaptığı anda "düşman" haline gelir, çünkü muhatabını düşman haline getirmiştir. Ancak mahalle kabadayıları elini yumruk yapar ya da yumruğunu açarlar. Bereket, "Sustalını kapat!" dememiş!

Siyasette kullanılmaması gereken sözcüklerden biri de "şefkat" sözcüğüdür. Tıpkı "empati", "tolerans" ve "hoşgörü" gibi berbat, uygunsuz ve yakışıksız bir sözcük. "Dinsel" ve "otoriter" ortamlara ait sözcükler bunlar. Demokrasilerde *yasalar* ve *haklar* vardır. Azınlıklara, emekçilere yasal hakları verilir. Yasa yoksa, yapılr! Yasal haklarını vermek için onlarla empati kurmak, onları sevmek ya da sevmemek, hoş görmek gerekmez. Bunlar eşitsizliğin göstergeleridir. Yasal hakları ne ise onu vermek zorundasın. Demokratik adalet budur!

Ancak bir despot, bir efendi, bir emir, bir müstebit yumruğunu açıp şefkatli elini uzatır. Ama şu var: Despot'un, Efendi'nin, Zorba'nın yumruğunu açıp uzattığı el sıkılmaz. O, ilkin elini yumruk yapmamayı, zorba efendilikten vazgeçip yasalara ve haklara saygılı bir insan olmayı öğrenecek.

Bu türden insanların bir şey daha öğrenmesi gerek: "Sevgi", bireysel ve öznel bir duygu ve olgudur. Sevmek eyleminde zorunluk yoktur. İnsani ve yasal açıdan zorunlu olan şey "saygı"dır. Örneğin bir ülkenin vatandaşları başbakanlarını, cumhurbaşkanlarını sevmek zorunda değil, ama onlara saygı göstermek zorundadır. Terside geçerli, bir ülkenin cumhurbaşkanı ve başbakanı vatandaşlarına saygı göstermek zorundadır ama sevse de iyi olur.

Barış ve huzur denen şeyler şefkat, sevgi, empati, hoşgörü gibi uçucu duygularla sağlanmaz. Barış ve huzur, haklara saygı ortamı içinde sağlanır. Bu cümlede "ortam" sözcüğü de çok önemli:

Bu ortamın din ve inançlardan arınmış laik ortam olması gerekir. Hakkı olana hakkı dinsel inançlardan dolayı değil, evrensel insan hakları ve yasalar dolayısıyla verilecek.

Tanrı ve peygamberler istedikleri için değil insanlık hali, toplumsal yaşamın koşulları öyle gerektiği için demokrat olursunuz. Tanrı ve peygamberler insanların demokrat olmalarını değil kendilerine itaat etmelerini isterler.

Dikkat ederseniz, Başbakan'ı doğrudan doğruya tanımlamasam bile, onun siyasete girdiğinden bu yana bulunduğu yeri, bulunduğu tarafı tanımladım.

Yakından tanıdığım bu yazıcı gerçekte ne budala ne de saf! Gündelik siyasetten iyi anladığını sanır. Sansın! Ancak ciddi bir tarih kültür ve bilgisinden, tarihsel söylemin mantığından yoksun olduğunu söylemek mümkün!

Tarihsel mantıktan yoksun olmasaydı Başbakan'ın bulunduğu adresi çok iyi görürdü. Başbakan, neden Başbakanlık Konutu'nda değil de Ankara'nın bir mahallesinde, kiralık bir evde oturuyor acaba? Alçakgönüllükten mi, uyumsuzluktan mı, yoksa utangaç olduğu için mi?

Başbakanlık Konutu'nda oturmuyor, çünkü bu konut "Cumhuriyet'e ait. Başbakanlık Konutu'nda oturursa Cumhuriyet'i benimsemiş, biçimsel de olsa kabul etmiş olacak. Ama oturduğu evin kirasını cebinden ödemiyor, Cumhuriyet'in devleti ödüyor. Senin konutunda oturmam ama kendi seçtiğim konutun kirasını sana ödetirim mantığı.

Emrinde kaç uçak, kaç otomobil var, sayısını bilmiyorum. Ama sanırım, çok, gerekli olduğundan çok fazla. Uçak ve otomobil konut değil "hareket halinde" bir araç. Mümkün olsa uçakların üzerinde yazan "Türkiye Cumhuriyeti" yazısını kaldırırđı.

Bu gazeteci arkadaş, belki farkında değil, ama Başbakan'a son derece benziyor. Bu nedenle Başbakan'la ilgili gerçekleri ve doğruları görmesi, anlaması, değerlendirmesi mümkün değil.

Bu arkadaş Başbakan R.T. Erdoğan'ın, CHP Genel Başkanı ile Barış ve Demokrasi Partisi'yle ve benzeri şeylerle kavgalı olduğunu sanıyor.

Recep Tayyip Erdoğan önce kendisiyle kavgalı, kendisini türlü nedenlerden dolayı beğenmiyor. Mutlu ve memnun değil. Başbakan'ın hindi gibi kabarmasına bakmayın, kendisinden hiç memnun değil! Sonra Tarih'le kavgalı! Cumhuriyet ve onun temsil ettiği her şeyle kavgalı.

Gerçekçi değil, bir hayal dünyasında yaşıyor. Vehimleri var ki giderilmeleri neredeyse olanaksız. Tutarlı değil ama kurnaz!

Örneğin, Endonezya'da düzenlenen 5. Bali Demokrasi Forum'unda "Oyunun kuralları değişti, demokrasiyi uyarlayalım" diyor. Birinin çıkıp, "Demokrasiyi ilkin sen kendi ülkende uyarla ve uygula!" demeyeceğinden emin. Aynı cümleyi Avrupa Parlamentosu'nda kuramaz, kurmaz.

Bu ülkeye barış ve huzurun gelmesi için Başbakan ve AKP'nin, Cumhuriyet'e saygılı olmaları, kurallarına uymaları gerek. Sevmeleri gerekmez. O zaman, şefkatli el uzatılmasa da olur!

İSLAMCI MİTOSLAR VE SOLCU DİNDARLIK

Said Nursi Safsatasına Dair

9 Nisan 2008 günü, Mustafa Yıldırım'ın *Meczip Yaratmak* (Ulus Dağı Yayınları) adlı kitabına dayanarak, "Mehdi Yaratma Sanatı ve Kullanım Kılavuzu" başlıklı bir yazı yayımlamıştım. Amacım, Said Nursi olayının gerisindeki hurafelere ve safsatalara dikkatleri çekmekti. Yazı, Nurcuları öfkelerendirip telaşlandırdı. Telaşlanmanın gereği yoktu aslında: Olan olmuş, bu safsatayı ("efsane" demiyorum) artık tersine çevirmek olanaksız.

Safsataya dayanak olarak, yazımda, birkaç örnek göstermiştim:

"İki düş görerek önemli görevler üstlenen Said Kürdi, kendi anlatımına göre ilk kerametini Bitlis yolunda gösterir: Elleri kelepçelidir. Abdest almak ister kelepçeler kendiliğinden açılır. (s.19)"

Said Nursi safsatasının mimarlarından Necmettin Şahiner'in *Hatıralarda Bediüzzaman* adlı göz boyama kitabını bulup okuyamadım. Kitapta, Said Nursi'nin elinde çay bardağıyla Barla'daki

evinin önündeki çınar ağacına ellerini kullanmadan çıktığı yazıyormuş.

Ama bir başka mehdi ya da meczup yaratma kitabını okudum yazarın: *Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi*. (Nesil Yayınları, 58. basım)

Kitapta yer alan safsatalardan örnekler:

- Kürdistan Devleti kurmayı kabul etmez. (s.221)
- 1921 yılında, "Ya rabbi senin askerin çoktur. Bu melunlara fırsat verme" diye yakarır. Bu yakarış üzerine bir maymun Yunan Kralı'nı ısırarak öldürür. (s.228)
- Gemici Mehmet keklik avlamak ister. Said Nursi engel olur. Bunun üzerine bir keklik sürüsü saatlerce başlarının üzerinden ayrılmaz. Şükran mahiyetinde! (s.279).
- Savcılar mahpushane damında olması gereken Bediüzzaman'ı çarşıda pazarda dolaşırken görürler. Ama o hem hapishanede yatmakta hem de çarşıda pazarda dolaşmaktadır. Aynı anda iki yerde birden olabilmektedir. (s.313, 336)
- "Eskişehir hapsinde tifo aşısı diye sol meme üzerinden zehir şırınga ediyorlar. Vücut zehri tecrit ediyor. Orası sertleşmiş kalmıştı. Zamanla zehir yavaş yavaş balmumu şeklini almış, bir defasında da kopmuştu. Parçasını ayırmış, saklamış. Bir gün ziyaretine gittiğimde 'Bak' dedi. O parçayı sol göğsünün üzerinde çukurluğa koyuyor. Tam oraya koyuyor. Zehirlediklerini ispat ediyor." (s.352)

Bu türden safsataların tanıkları nedense hep doktorlar, yüzbaşılar, albaylar, binbaşılar oluyor.

Said Nursi tam anlamıyla bir megaloman ve mitoman. Valileri, kaymakamları, devlet görevlilerini durmadan paylıyor. Örneğin Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'a "Bu sarık bu başla beraber çıkar!" (s.336) diye meydan okuyor. Ancak meydan okumalarının, mucize gösterilerinin kendisinden başka tanığı yoktur. Bütün

mucizeler ve kabadayılık gösterileri kendi sözlerine dayanır. Düşlerinde geleceği görür, düşlerinde Allah ve Peygamber'ile konuşur. İster inan ister inanma! Ben ne yazarsam yazayım, mürekkep yalamışlar, diplomalılar da aralarında olmak üzere ona birçok inanan var.

Anladığım kadarıyla "Hür Adam" filmi Cemal Kutay, Necmettin Şahiner, Rohat ve Şerif Mardin gibi safsata tüccarlarının kitaplarına dayanıyor.

Said Nursi'nin Matematik Dehası (!)

Oğuz Yılmaz adlı *Aydınlık* okuru 7 Ağustos 2012 tarihli yazımla ilgili olarak "Said Nursi'nin Matematik Dehası (!)" başlıklı bir ileti gönderdi. Bu değerli katkısından dolayı okurumuza teşekkür ederim.

Oğuz Yılmaz, Said Nursi'nin "Barla Lâhikası"ndan örnek olarak 7 satırlık bir paragraf alıyor ve Allame-i Cihan Said Nursi'nin bilgi dağarcığının ne denli fos olduğunu kanıtlıyor:

"Bütün enbiyanın usul-ü dinleri ve esas-ı şeriatları, hülâsa-i kitapları Kur'ân'da bulunduğuna, ehl-i tahkik ve ehl-i hakikat ittifak etmişler. Bu sırra binaen fetret-i mutlakanın zamanı ihraç edildikten sonra, rivayet-i meşhureyle zaman-ı Âdem'den tâ kıyâmete kadar, eyyam-ı şer'îye ile tâbir edilen yedi bin seneden, fetret-i mutlakanın zamanı tarh edildikten sonra altı bin altı yüz altmış altı sene kadar, din-i İslâmın sırrını neşreden hakikat-i Kur'âniye, küre-i arzda ayrı ayrı perdeler altında neşr-i envâr edeceğine, âyâtın adedi işaret ediyor demektir."

(Barla Lâhikası)

Birinci yanlış, insanlığın ömrünün 7000 yıl olduğu iddiası: Yapılan kazılarda on binlerce yıl önceye dayanan insanların yaptığı eşyalar bulunmuştur. Bunlardan bazıları: Lespogne Venüsü (Fildişi, 27.000 yaşında); Dolní Věstonice Venüsü (Seramik, 27.000 ila 31.000 yaşlarında); Willendorf Venüsü (Limestone, 24.000 ila 26.000 yaşlarında); Moravany Venüsü (Fildişi, 24.800 yaşında); Brassempouy Venüsü (Fildişi, 22.000 yaşında).

İkinci yanlış, *Kur'an*'ın ayetlerinin sayısının 6666 olduğu iddiası. Said Nursi bunu kesin bir bilgiymiş gibi verir. Bu sayıların doğruluğu onun için bir mucizenin işaretidir. Halbuki *Kur'an*'ın ayetleri konusunda İslam âlimleri arasında farklılıklar vardır. Bazı ayetleri iki cümle olarak okuyabilirsiniz. Ayet sayısı kişiye göre değişebilir, kesin bir ayet sayısı olamaz. Bulunan bütün ayet sayıları doğru olabilir, ama Said Nursi 6666 ayet sayısını mutlak doğru kabul ederek ve buradan da mucize çıkarmış olmasıdır (!). *Bu farklı sayımın bir sonucu olarak; İbn-i Abbas 6616; Nafi 6217; Şeybe 6214; Mısır âlimleri 6226; Zemahşeri, İbn-i Huzeyme, Şeyhulislam İbn-i Kemal ve Bediüzzaman Said Nursi ise 6666 ayet olduğunu söylerler.*

Üçüncü yanlış, en dramatik olan yanlıştır: 7000 yılından Hz. İsa ile Hz. Muhammet arasındaki geçen zamanı çıkararak güya *Kur'an* ayetlerinin toplam sayısı olan 6666'yı bulmuştur. Bu iki peygamber arasında geçen süre yaklaşık 600 yıldır. Ancak Said Nursi'ye göre 334 yıldır. Benim özellikle merak ettiğim, herkes tarafından genel kabul gören Hz. İsa ile Hz. Muhammet arası ortalama 600 yıl geçtiği bilgisi hakkında Said Nursi'nin yanındaki kimse onu uyarmamış mı? Bu iki peygamber arasında geçen sürenin 334 yıl değil yaklaşık 600 yıl olduğunu kimse söylememiş mi? İki peygamber arasında geçen döneme *Fetret Devri* denir. Eğer

başka peygamberlerin adı kullanılmamışsa İsa ile Muhammed arası dönemdir.

Gazetelerde okursunuz: Bir cami avlusunda Hazret-i Hızır olduğunu iddia eden bir uyanık aralarında doktor, savcı, avukat da bulunan birtakım saftiriği dolandırır. Dolandırıcılar kralı Sülün Osman (Osman Ziya Sülün, d. 1923-ö. 1984) da 1950 ve 1960'lı yıllardaki "işleriyle" ün kazanmıştı. Tramvay, Galata Kulesi, kent meydanlarındaki saatler, şehir hatları vapurları gibi kamu mallarını saf vatandaşlara 'satarak' ya da 'kiraya vererek' efsane haline geldi.

Bunların hepsi mümkün. Araştırma yapsanız çok ilginç dolandırıcılıklar bulursunuz. Ama bir sosyoloji profesörünün Said Nursi'nin ilim ve dehası konusunda kitap yazması çok ender rastlanacak bir garabettir. Bu işi mahalli içtimaiyat âlimlerimizden Şerif Mardin Beyefendi yapmış ve *Bediüzzaman Said Nursi* (İletişim Yayınları) adlı bir eser kaleme almıştır.

Aydınlık okurunun gönderdiği metindeki bilgileri kontrol ettim: Venüslerin yaşları okurun yazdıklarını aşağı yukarı doğrular nitelikte.

Afrika'da bulunan ve insanlığın anası sayılan Lucy Ana 3.2 milyon yaşında. Bilimadamlarına göre günümüz insanının özünün ortaya çıkması bundan 200 bin yıl kadar öncesine gidiyor.

Anladığım kadarıyla, Said Nursi insanlığın yaşını Tevrat'ı kaynak olarak hesaplamış. Tevrat'ta göre Tanrı'nın yeryüzü egemenliği tamı tamına 5751 yıllık idi. Tevrat'tan bu yana geçen zamanı bu sayının üzerine eklerseniz, 8 bin küsur yılı bulursunuz.

Nurcu taifesini incellerseniz, aralarında yükseköğrenim görmüş, kendi alanında "professeur" olmuş bir yığın insana rastlarsınız. Bu insanlar nasıl oluyor da bir zırcahilin yazdıklarına inanıyorlar? Musa Anter bile Kürtçülük kontenjanından över Said Nursi'yi. (Mustafa Yıldırım, *Meczip Yaratmak*, UDY, s.121)

Said Nursi, Barla'daki ağaca havada yürüyerek çıkıyor; jandarmanın eline taktığı kelepçe kendiliğinden açılıyor. Sanki illüzyonist (sihirbaz, gözbağıcı) Harry Houdini.

Adnan Menderes'e yağ çekmek için *"Hükümet Kore'ye asker gönderiyormuş, eğer bana izin verseler, 5.000 genç nur talebelerimle gönüllü olarak komünistlerle harbetmek için ben de giderim"* (M. Yıldırım, s.127) bile diyor.

Aynı şey Fethullah Gülen söz konusu olunca da ortaya çıkıyor. Hoca'nın ne zaman başı sıkışsa Hz. Peygamber rüyasına giriyor.

Bu iki insanın meczup oldukları kesin de, onlara inanan binlerce insanın durumu onlardan daha beter.

Hüseyin Çelik'in Eşsiz Tavsiyeleri

Van'da kendi adını taşıyan Hüseyin Çelik Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin mezuniyet törenine katılan Çelik, tek parti döneminde dindar insanların ötekileştirildiğini, mütedeyyin insanların adeta yabancı ve parya muamelesi gördüğünü vurgulamış.

Çocuklarının mezuniyet törenlerine katılan ailelere de seslenen Çelik, *"Çocuklarımızın bedenlerini doyururken, ruhlarını ve akıllarını aç bırakırsak onlar gerçek manada evlatlarımız olamaz"* demiş ve konuşmasına şöyle devam etmiş:

'Asrın sahibi büyük Üstad Bediüzzaman Hazretleri bu tehlikeyi görüyor ve asrın başında 'vicdanın ziyası, ulum-u diniyedir. Aklın nuru, fünun-u medeniyedir. İki-sinin birleşmesiyle hakikat tecelli eder. Birinin ayrılmasıyla taassup, diğərinin ayrılmasıyla hile ve şüphe doğar' diyor. Bu sebeple hem din hem de fen ilimlerini bir arada okutacak Van'da bir Medresetüzzehra kurulması için dönemin sultanları Abdülhamit ve Sultan Reşat nezdinde girişimlerde bulunmuştu."

(Star, 03.06.2012)

Asrın meczubu, Cumhuriyet ve devrim düşmanı Said Nursi'nin talebesi ve müridi Hüseyin Çelik doğruyu söylemiyor. Tek parti döneminde iktidar olan CHP'nin dindarı ötekileştirdiği, mütedeyyin insanlara yabancı ve parya muamelesi yaptığı iddiası kuyruklu bir yalandır. Din tacirleri, din bezirgânları halkı yeterince sömüremedikleri, dinsel terör yoluyla insanlara zulüm yapamadıkları için CHP iktidarından şikâyetçi olmuşlardır. Devrim Yasaları dindar insanlara karşı değil, dindar insanları baskı altında tutan, onları ezen mütegalibeye, din derebeyliklerine karşı çıkarılmıştır.

Peki, Hüseyin Çelik'in adım başı göklere çıkarıp örnek gösterdiği ve "Asrın sahibi büyük Üstad Bediüzzaman Hazretleri" olarak tanımladığı Said Nursi (Kürdi) kimdir?

Kim olduğunu Mustafa Yıldırım'ın *Bir Meczup Yaratmak* (Ulus Dağı Yayınları) adlı kitabından öğrenebilirsiniz ama ben birkaç özelliğini not edeceğim:

1. 31 Mart irtica hareketinin ileri gelenlerindendir.
2. 31 Mart'ın tetikçisi İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti'nin kurucu üyesidir. Dernek, İngilizler tarafından kurulmuştur. Adından belli. Bir Müslüman kendine "Muhammedi" der mi?
3. Ayrıılıkçı ve Kürt milliyetçisi Kürdistan Teali Cemiyeti'nin (Kürdistan Yükseltme Derneği) kurucu üyesidir.
4. Şeyh Sait Ayaklanması'nı desteklemiştir.
5. Atatürk'ü "Süfyan ve bir İslam Deccalı Mustafa Kemal" (age, s.94; *Şualar*, Redoks, s.417) diye aşağılamış, Kuvayı Milliye'ye ve Cumhuriyet'e hep karşı çıkmıştır.

Said Nursi, müritleri ve başta Şerif Mardin ve Necmettin Şahiner gibi yazarlar olmak üzere imal edilmiş, yaratılmış bir İslamcı mitostur. Örneğin Hüseyin Çelik, çok mümkünmüş gibi, Said Nursi'nin hayal ettiği din ve fen bilimlerinin bir arada okutulacağı bir medreseden söz etmektedir. Böyle bir şeyin olamayacağını, din ve fen bilimlerinin birlikte öğretilmeyeceğini düşünmüyor bile. Belki

de 4+4+4 ve İmam-Hatip fesatlarıyla Medresetüzzehra'yı gerçekleştirmeyi hayal etmektedirler.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, Mardin Artuklu Üniversitesi'nin düzenlediği sempozyumda (06.06.2012) da şöyle konuşuyor:

"Eğer asrın başında Bediüzzaman dinlenseydi, bugün boğuştuğumuz birçok dertle muzdarip olmayacaktık. O reçeteleri ortaya koymuştu. (...) Bugün hâlâ bütün tahriklere rağmen biz yine Türk-Kürt kardeşliğini muhafaza ediyorsak, aynı camide saf tutup namaz kılp aynı üniversitede beraber çalışıp ve sosyal hayatta, ticarette birlikteliğimizi sürdürüyorsak, bütün gayretlere rağmen kardeşliğimiz devam ediyorsa işte bu manevi bağın devam etmesinden dolayıdır. Bediüzzaman Said Nursi hazretleri bütün ömrü boyunca buna hizmet etmeye çalışmıştır."

Hüseyin Çelik, Cumhuriyet'in yerine bir İslami devlet kurulsaydı, demek istiyor.

Hüseyin Çelik, "Doç. Dr." akademisyen unvanıyla ilk basımı (1995) Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, ikinci baskısı (2011) Nesil Yayınları tarafından yapılan *Temizlik Doğudan Gelir* adlı bir tuhaf kitapçık yayımlamış. Tahminime göre, doçentlik dosyasında yer alan bir kitap olmalı. 108 sayfalık kitabın 10 sayfası bibliyografya ve dizinden oluşuyor. Kitabın 10 sayfası künye ve önsöz. Geriye kaldı 88 sayfa. 88 sayfanın 27 sayfası İngiliz gezgin David Urquhart'ın kitabından alıntı ve yazarın yaşamöyküsü. Geri kalan 60 sayfasında da İngiliz ve Avrupalıların geçmişte nasıl pis insanlar olduklarını anlatıyor. Müslümanlar cimadan (cinsel ilişkiden), hayz (aybaşı olma) ve nifastan (lohusalık hali) sonra yıkanışları

için pek temiz imişler. Kızlarını da suyla yıkıyorlarmış. Bir fırsatını bulup Necip Fazıl (s.86) ve Said Nursi'nin (s.95) adını anıyor.

Kitabın en anlamlı cümlesi: "Nasıl ki Batı dinini terk ettikçe kalkındı ve biz terk ettikçe geriledik ise bu orantı temizlik konusunda da aynı sonucu verir." (s.94)

Ben bu cümleden şunu anlıyorum: "Cumhuriyet'ten önce Batı'dan daha kalkınmış idik!"

Sıkı ve yaman bir bilimadamıdır AKP'nin Hüseyin Çelik'i...

Bir Grup Evrimci ve Adnan Oktar

Geçenlerde hiç yapmadığım bir şey yaptım ve internette benimle ilgili "şeyler"e bakmaya başladım. Beni şaşırtan birçok şeyle karşılaştım. Ama en çok şaşırdığım, Adnan Oktar'ın bir televizyonda ya da televizyonlarda benimle ilgili yaptığı özel programlar oldu. Ne zaman "Evrim"le ilgili bir yazı yazsam ya da bir yazımda Darwin adı geçse, birkaç kişi bir araya gelmişler, hakkımda ver-yansın ediyorlar. "Özdemir Dede", "Özdemir Amca" gibi deyişlerle beni andıkları için, hiçbirine ciddi olarak bakmadım. Sadece baş kısımlarına birkaç saniye göz attım. Sonunda, bu insanların tamamının başkalarının düşüncelerine tahammülsüz ve saygısız kimseler olduklarını fark ettim.

Bu yazı dolayısıyla internete bir kez daha baktım: "Sn. Adnan Oktar'dan Özdemir İnce'ye cevaplar" yazdığınız zaman karşınıza onlarca kayıt çıkıyor. Kimi "Harun Yahya TV'de; kimi You Tube'de (www.youtube.com/watch?v).

Adnan Oktar ve ekibinin evrim karşıtı olacak kadar tahsil ve terbiyeleri var mı, onu da bilmiyorum. Eylül ayı ortalarında "Bir Grup Evrimci"den aşağıda okuyacağınız iletiyi aldım. Meğer Adnan Oktar özgür düşünceye katlanmazlığıyla, açtığı sindirme kampanyalarıyla milleti canından bezdirmiş. Bunun üzerine ka-

rar verdim, sizlere duyurmak amacıyla, söz konusu iletiyi bilgi ve ilginize sunuyorum:

"Bu email'i geçmişte bu projeyle ilgili olarak yazıştığımız hemen hemen herkese gönderiyorum.

Uzun süredir yürüttüğümüz bu çalışmayı nihayet sonucuna ulaştırdık ve internette bir araya gelmiş 'Bir Grup Evrimci' olarak Adnan Oktar'a dava açtık.

İlk dilekçelerimiz bugün itibariyle savcılığa sunulmuştur. Önümüzdeki günlerde grubumuzun üyesi olan farklı kişilerin şikâyet dilekçeleri de savcılığa verilecektir.

Bu email'i ulaştırdığımız herkes, ya geçtiğimiz yıl içinde bu projeye aktif olarak katılmış ya da kendilerine bu projeden bahsedilmiş kişilerdir.

Şu an itibariyle, biz 'Bir Grup Evrimci' olarak basınla temaslarımıza başlıyor ve bu davayı basında ve internette mümkün olduğu kadar duyurmaya çalışıyoruz.

Bu maksatla pek çoğumuzun kullanacağı duyuru metni şu olacaktır:

Adnan Oktar Suç İşliyor

Şimdiye kadar wordpress domain'ini, ünlü biyolog Richard Dawkins'in web sayfasını, ateizm.org'u, yüzlerce başka blog ve web sayfalarını kapattıran, Richard Dawkins'in kendisini, kitabının yayıncısını, Ekşi Sözlük yazarlarını, karikatürist Baha'dır Baruter'i, Allah'ın Kızları adlı romanı sebebiyle yazar Nedim Gürsel'i, Tanrının Doğum Günü, Bin Yıllık Kur'an Tefsiri: Levhi Mahfuz ve Peygamber Çocuklar kitapları sebebiyle yazar Burak Özdemir'i, Ajanda 2010 İllallah'ın editörlerini ve Metis Yayınevini, reformist islamcı yazar Edip Yüksel'i, Ateizm.org sayfasını ve daha nicelerini 'halkın bir kesiminin dini duygularını incitmek'ten dava eden Adnan Oktar ve ekibi, kendilerine ait kitap

ve web sayfalarında evrimcilere, materyalistlere, dinsizlere, ateistlere ve Yahudilere ağıza alınmayacak hakaretler etmektedir. Eleştiri ve ifade özgürlüğü sınırları içinde kalan pek çok yazarı ve web sayfasını ne derece hukuki olduğu meçhul olan şaibeli yollarla dava eden Adnan Oktar ve ekibi, fikirlerini beğenmedikleri ve katılmadıkları toplum içindeki pek çok kesimin dünya görüşünü, felsefi düşüncesi ve dini inancını kendi dava ettikleri ifadelerden kat kat ağır ifadeler kullanarak aşağılamakta ve sözkonusu toplum kesimlerine sürekli hakaret etmektedir.

Bu durumu açıkça gözlemlemekte olan bir grup evrimci olarak, bu kişilerin kitap ve web sayfalarında bulduğumuz ve suç unsuru teşkil ettiğini düşündüğümüz pek çok ifadeyi şu blog sayfasında toplamış bulunmaktayız: <http://adnanhocasucisliyor.blogspot.com/> Ayrıca, avukatımız yoluyla hukuki girişimde bulunarak sözkonusu kişiyi dava etmiş bulunmaktayız.

Bu davada maksadımız başkalarının ifade özgürlüğüne saldırarak değil, ortadaki bir çifte standardı gözler önüne sermektir. Bu noktanın altını çizmek istiyoruz.

Türk adaletinin bu kişinin hak ettiği cezai yükümlülüğü tescil edeceğini umuyoruz.

Bir Grup Evrimci / Bizimle bağlantı kurmak için:

bilimseldusunce2001@yahoo.com • drekinci@yahoo.com • dilaverkom@hotmail.com

Lütfen bu davadan basında, internette, çevrenizde, bahsedebileceğiniz her yerde bahsediniz.

Şu anda halka açık olan blog sayfamızı (<http://adnanhocasucisliyor.blogspot.com/>) incelemelerini ise lütfen herkese salık veriniz.

'Bir Grup Evrimci' adına Gökhan Gülser"

Bilgisayarı daktilo niyetine kullanıyorum. İnternetle ilişkim ise çok alt düzeylerde. Blog ve web sayfaları nasıl kapattırılır bilmiyorum. Ancak, bu türden ifade kanallarının, küfür ve hakaret

olmadıkça, şiddet ve savaş destekçiliği yapmadıkça, her türlü düşünce için ifade ortamı olması gerektiğini düşünüyorum. Peki, o halde, Adnan Oktar nasıl oluyor da şimdiye kadar biyolog Richard Dawkins'in web sayfasını, ateizm.org'u, yüzlerce başka blog ve web sayfalarını kapattırabiliyor ve yazarlara, yayınevlerine karşı yazdıkları ve yayımladıkları kitaplar yüzünden "halkın bir kesiminin dini duygularını incitmek" iddiasıyla dava açabiliyor?

Beni kesip-biçtikleri televizyon programlarını hukukçular izlese, Adnan Oktar (Harun Yahya) aleyhine kim bilir kaç dava konusu çıkar? Ama benim özgürlük anlayışım yasalardan daha özgürlükçü...

Ayrıca halkın bir kesiminin dini duygularını incitmek demokratik ve laik bir ülkede ne anlama geliyor? Bu sorulara cevap alacağımızı umarak, "Bir Grup Evrimci"nin "Adnan Oktar" hakkında açtığı davanın sonuçlarını merakla bekliyorum.

Yeni Bir Dünya

Sizce kim kahraman: Bilmem kaç gün yeraltında kalan Şilili madenciler mi yoksa bu madencileri ölümden kurtaranlar mı? Ya da tam tersi: Zonguldak madenlerinde ve öteki madenlerde ölen madenciler mi suçlu, yoksa o madenlerin göçmesine neden olanlar ve madencileri göçük altından kurtaramayanlar mı?

Bence kahraman(lar) Şilili madencileri kurtaranlar; gerçek kahraman onlar. Kutlanması, saygı gösterilmesi, ödüllendirilmesi gerekenler onlar. Ama o adamlar ortalıkta yok. Ölümün ağzından aldıkları madenciler, kutsal aylarda cerre çıkmış hocalar gibi dünyayı dolaşır, Allah ne verdiyle parayı topluyorlar.

İşte bu madencilerden ikisi üçü Kıbrıs'a geçmişler, Nazım el-Kıbrısı Hazretleri'nin dergâhını ziyaret ediyorlar. Başlarına Taliban sarığına benzer bir bez dolamışlar. Sebeb-i ziyaretlerine ge-

lince: Oğlunu halife ilan eden Şeyh Nazım el-Kıbrısı Hazretleri'ne şükranlarını sunmaya gelmişler. Güya Şeyh Nazım el-Kıbrısı kendileri için dua etmişmiş. Bu sayede kurtulmuşlarmış. Kendilerini kurtaran Şilili mühendislere, teknik elemanlara, işçilere değil de Kıbrıslı Şeyh'e teşekkür ediyorlar. Çüşüşüş bre!

Şeyh Kıbrıslı Nazım da güzelim Kıbrıslı şivesinin içine tükürek, "Elbetta, ulmuştur benim düalarım sayesinde" diyor. Şeyhin iddiasına göre, madenciler onun kuvvetli ve kudretli nefesi sayesinde kurtulmuşlar. Zaten göçük madene giderek yerin 700 metro altında, madencilerin yanında etmiştir dua.

İyi de Şeyh Hazretleri, elin madencilerini kurtarıyorsun ama sıra kalp ameliyatı geçiren Kıbrıs Cumhurbaşkanı'na gelince "İman-ı kuvvetliyse kurtulur!" diyorsun. Peki, Şilili madenciler imanları kuvvetli olduğu için mi kurtuldular? Ve peki, kime iman ediyordu bu madenciler, Hazreti İsa'ya mı yoksa Hazreti Muhammet'e mi; Hıristiyanların Tanrısı'na mı yoksa Müslümanların Allahı'na mı?

Mademki öyle: Bir eski zaman padişahı gibi çağıracaksın herifi karşına. Kötürüm gibi oturduğuna bakmayın, Padişah'ın adını duyar duymaz zırp diye ayağa fırlayıp, tazı gibi huzura seğirtecektir.

"Bre sen Şilili madencilere dua edip kurtarmışsın! Sen ne biçim Kıbrıslısın, tez şu Kıbrıs davasını hallet, yoksa kellen gider!"

Şeyh Nazım el Kıbrısı hık mık edecektir, yedi dereden su getirecektir. "Aralarında bir cunup-cenabet varsa bizim dualar güme gider!" diyecektir.

O zaman emir verip, Kıbrıs'ın Türk ve Rum görüşmeci liderlerini, görüşme heyetlerini hamama göndermek, hamam göbeğine yatırmak, tellaklara keseletmek, şehriye gibi kirlerini çıkarmak ve Hıristiyan Rumlara da gusül abdesti aldırarak. Ama iş sağlam olsun diye Kıbrıslı şeyhi tellaklığa geçici olarak tayin etmek.

Beceremezse kellesi gider. Becerirse sırayla İsrail-Arap düğümünü, Irak davasını, Afganistan tuzağını, bizim Türban işini, Kürtlerin

muhtariyet hasretlerini, İmam-Hatip saltanatını Şeyh Nazım el-Kıbrısı'ye emanet etmek. Ha aklıma geldi, şu Nazım el-Kıbrısı denen şeyh bizim madenciler için neden dua etmiyor acaba?

Komedide Yeni Bir Boyut

Geçen yıl Beyrutlu dostlarla dünyanın hal ve gidişi üzerine yaptığımız uzun sohbetlerden birinde, Müslüman Arap dünyasında din ve dünya işlerinin ayrılması gerektiğine inanan bir mühendis, "Müslümanlara göre Tanrı'nın son peygamberi Hz. Muhammet ve gönderdiği son kitap *Kur'an'ı Kerim*'dir. Buna göre Tanrı son sözlerini *Kur'an*'da söylemiş ve buyruklarını da son peygamberi aracılığıyla Müslümanlara iletmıştır" demiş ve sonra eklemiştir: "Bu görüşe Müslümanlar dışında katılan var mıdır, bilemem. Ancak, Müslümanların en büyük çıkmazı ve bunalım kaynağı burada: Allah kendilerine son peygamberini ve son kitabını göndermiş ama yeryüzünde hiçbir ağırlıkları yok, saygınlıkları yok. Japonya'nın, Hindistan'ın, Çin'in ve Hristiyan dünyasının ürettiği ürünlerin bilinçsiz müşterisi. Petrol bittiği zaman ne olacak? Müslüman dünyası bu nedenle alıngan ve saldırgan. Yönetimler ABD'ye biat etmiş durumda ama halkların büyük bir çoğunluğu ABD düşmanı. Selefilerin ve İhvan'ın gücü bu ikilem ve çelişkiden kaynaklanıyor."

Bunun üzerine, ben lafa karıştım: "Arap dünyasının Türkiye gibi bir başka sorunu daha var: Arap dünyası, yönetimi ve halkı ile kendisinin içinde debelendiği sorunların çoğunu aşmayı başaran devrimci ve laik cumhuriyetin ve Atatürk'ün düşmanı oldu daima. Şimdi, bu dünya, tıpkı kendisi gibi İslamın her şeyin son aşaması olduğu 'illusion'una (kuruntusuna) inanan R.T. Erdoğan'a büyük hayranlık duyuyor. Araplar arasında bu çıkmazdan kurtulmak isteyen varsa, Türkiye Cumhuriyeti'nin 1923-1946 arasında yaşadığı deneyimleri örnek almalıdır."

Bir internet sitesinde *Kur'an*'la ilgili şu bilgi verilmekte: "Yüce ALLAH tarafından Cebrail (a.s.) aracılığıyla 610 yılında Hira Mağarası'nda 40 yaşında olan peygamberimize inmiştir. İndirildiğı andan itibaren yazılarak ve ezberlenerek bize kadar ulaşmıştır. Bu sebeble indiğı gibi bize ulaşmıştır. Kıyamete kadar da tek harfi bile değişmeden aslını muhafaza edecektir. Çünkü ALLAH'ü teala onu koruyacağını şu ayetle haber vermektedir: '*Kur'an*'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız.' (Hicr Suresi-9. ayet)."

Bir kutsal kitabın elbette tek harfinin değişmemesi gerekir. Ancak bu metni, 2000 yılında, 1000 yıl önce yapılan yoruma göre okumak uygarlığın gelişip ilerlemesini ve bilgi birikimini reddetmek anlamına gelmez mi? Olmadığı iddia edilen ama fiilen var olan Sünni ruhban sınıfında herkesin kabul edebileceğı çağının çağdaşı bir yorum yapmak da mümkün değil. Bunalım bu durumdan kaynaklanıyor olamaz mı?

Müslümanlar, *Kur'an*'ın bütün zamanları kapsadığına inandığına göre, kimse kitabın 633 yılından sonrasının bilgilerini kapsamadığını söyleyemez. Günaha girer! Müminler, bu varsayımdan yola çıkarak gelecekte yapılacak bilimsel keşiflerin şifrelerinin de Kutsal Kitap'ta bulunduğunu iddia edebiliyorlar. "Her bilgi ve bulgunun kaynağı *Kur'an*'dır!" diyorlar. Bu iddiaya karşı, özellikle son 300 yılda yapılan bilimsel keşiflerin neden Müslüman olmayan bilimadamları tarafından yapıldığı sorulabilir ve "Nobel bilim ödüllerini neden hep Müslüman olmayanlar alıyor?" sorusu eklenebilir.

Gerçekten de, Müslüman âleminin geri kalmasının nedenlerini ciddi olarak araştırmak yerine, Araplar bu düşüşü Hülagû Han'ın 13 Şubat 1258 tarihinde Bağdat'ı ele geçirip yakıp yıkmalarına bağlarlar ve Arap uygarlığının bu tarihten çok önce düşüşe geçmiş olduğu gerçeğini unuturlar.

Adonis bu durumu, *Le Regard d'Orphée* (Ed.Fayard) adlı kitapta irdeler ve Doğu'nun uygarlık ve düşüncesinin Batı'yı yarattığı varsayımına değinir:

"Kendimizi teselli etmek için böyle konuşmaya alıştık. Batı'ya verdiğimiz malzemeyi bile reddediyoruz. İbn Rüşd, Arap ülkelerinden çok Batı'da yaşıyor." (s.180)

"Araplarda metafizik boyutun bulunmaması belirleyici bir rol oynamıştır. Örneğin, *Kur'an* metninde geçmiş ya da gelecek yoktur. *Kur'an*'ın işaret ettiği gelecek, geriye dönüşten başka bir şey değildir... İslami zaman çevrimsel (devri) bir zamandır. Kesin ve eksiksiz gelişim Vahiy'le tamamlanmıştır. Öyleyse başka gerçeklerin varlığını ileri süremezsin ya da Vahiy'in belirlediği gerçekten daha önemli bir gerçeklik düşünemezsin, ileri süremezsin. Ancak din ile devletin ayrılmış olduğu bir durumda yapabilirsin bunu ve bu türden sorunları özgürce dile getirebilirsin." (s.181)

Adonis, düşüncenin ancak laik bir toplumda özgürce gelişebileceğini söylüyor. Ama Türkiye örneğinde olduğu gibi, nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan laik toplumda bile Batı uygarlığı düzeyinde bir düşünce özgürlüğü bulunmadığı gerçeği de var.

Bunun, komediye yeni bir boyut da ekleyen bir örneğini, İslami bisiklet yapmak isteyen İslamcı bilimadamlarımızda görüyoruz. Bunlara göre, teknoloji insanın asli yapısını, fıtratını değiştirmeye başlamış. Böyle bir teknoloji ve onun ürünleri İslami olamazmış. Alparslan Açıkgenç adlı profesör doktor söylüyor bunu. Kendisini tutan yok. Önce İslami olmadığı için Batı teknolojisinin ürünlerini almasınlar, sonra da Araplara söyleyip petrol üretimini durdursunlar. Bunu yapacaklarına besmele çeken bardak reklamı yapıyorlar.

NOTA BENE:

Hatırlarsınız: Balyoz davası yargıçları; sanıkları, kaçma olasılığını bahane ederek tutuklamışlardı. Tutuksuz yargılanırken mahkûm olup haklarında yakalama kararı çıkarılan askerler "göremli bir şekilde" teslim oluyorlar. Şaşırtıcı bir durum yok! Ancak, mahkeme heyeti şaşırmış mıdır acaba?

Sorunsuz Müslümanların Küçük Bir Sorunu

Haziran ayında yazıp bazı güncel nedenlerle yayımlamayı erlediğim bir yazıyı, yazma işkencesinden kurtulmak için artık yayımlıyorum:

Dikkatli *Birgün* gazetesi, 1 Haziran 2012 tarihli *Milli Gazete*'de Mevlüt Özcan imzasıyla yayımlanan bir yazıyı hepimizin yararlanması için alıntılarını. *Birgün* gazetesi "Küresel krizin hayatın her alanında kendini hissettirdiği bir dönemde *Milli Gazete*'de çıkan 'Neden rızık darlığı çekeriz' başlıklı yazıda Kapital'e taş çıkartacak değerlendirmeler bulunuyor" diyor. *Birgün* gazetesinin ironik bir havayla sunduğu yazıyı birçok bakımdan ciddiye alıyorum. İzin verirsiniz bu önemli yazıyı sakatlamadan aktarmak istiyorum:

"Muhterem Müslümanlar

Çoğumuz rızık darlığı çekeriz. Rızık darlığı çekmeyenlerimiz de, çevremizde bu darlıktan dolayı çok sıkıntı çeken insanları müşahade ederiz. Eğer hassasiyet sahibi bir mü'min isek onların sıkıntılarını omuzlarımızda daima taşırız. Bundan dolayı da, yardımcı olabileceklerimize elimizden geldiği kadar yüklerini hafifletiriz. Rızık darlığının çeşitli sebepleri vardır. Bu konuda şu hadis-i şerif çok dikkat çekicidir. Peygamberimiz buyurmuştur ki:

- 'Kaderi ancak dua geri çevirir.'
- Ömürde iyilik ziyadeliğe sebep olur.
- Kişi muhakkak işlediği günah sebebiyle rızıktan mahrum olur. Şunu anlıyoruz: Günah işlemek rızıktan mahrum olmanın

sebebidir. • Yalan söyleyen fakirlikten kurtulmaz. • Çok uyumak fakirlik getirir • Çıplak idrar yapmak, • Cünüpken yemek, içmek, • Soğan-sarımsak kabuklarını yakmak, • Anne - babayı üzme, • Namaz için gevşeklik etmek, • Dilencinin parasını bozmak veya bozuk parasını alıp bütünlemek, • Yiyecek içeceklerin üstünü açık bırakmak, • Kırık tarakla taranmak, • Belden aşağı giyilen elbiseleri ayakta giymek, • Anne babaya dua etmemek, • Cimrilik yapmak, • İsraf etmek, • Dini vazifeleri yaparken gevşek davranmak... • Sabah uykusu diye uyumak... bunlar rızık darlığı sebepleridir. Muhterem Müslümanlar! Rızıkı daraltan şeylerden bazılarını sizlerle paylaştım. Tecrübelerimle sabittir ki, bu hususlar fakirlik (geçim darlığı) sebeplerindendir. Daha çok sebepler var. Bizatihi onları müşahede etmediğimden sizlerle bu kadarını paylaştım."

Değerli okurlar! *Kur'an*'dan istediğiniz ayeti okuyun, bizim memleketin Müslümanları ayetleri akıllarında tutamazlar ama Mevlüt Özcan'ın tavsiyelerinin tamamını akıllarında tutarlar ve bunlara inanırlar. Mevlüt Özcan'ın tavsiyelerinin büyük bir bölümü ahlaki açıdan doğru görünüyor ama benim aklımın almadığı birkaç tavsiye de var:

- "Yalan söyleyen fakirlikten kurtulamaz": Ama zenginlerin yüzde 99.99'u sabahtan akşama yalan söyleyerek zenginliklerine zenginlik katıyorlar.

- "Çıplak idrar yapmak": Erkekler için çömelerek işemenin tavsiye edildiğini biliyordum ama şu çıplaklık işini bilmiyordum.

- "Cünüpken yemek, içmek": Gençlerimizin epeycesini "cünüb"ün ne anlama geldiğini bilmez. Cünüplük cinsel ilişkiden ya da şeytan aldatmasından sonraki durumdur, ki mutlaka yıkanmak ve gusül abdesti almak gerekir. Bence de cenabet olduktan sonra yıkanmak insanı rahatlatır ama zenginlerin büyük bir çoğunluğu cünüp gezip zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Bu nasıl iş?

Ya öteki tavsiyeler: Dilencinin parasını bozmak ya da bütünlemek; kırık tarakla taranmak; belden aşağı giyilen elbiseleri ayakta giymek?

Bunlar tavsiyelerin ciddiyetini zedeliyor.

Bu türden hurafelere giren epeyce seçkin hurafeler de var: Bunlardan birini Uğur Dündar Sözcü (15.06.2012) gazetesinde aktarıyor. Yıl 1993... Cumhurbaşkanı Özal, Anıtmezar'ına defnedilmiş... Cenaze töreninden yaklaşık 3-4 ay sonra Ahmet Özal, (kendince) çok önemli bir haber için Uğur Dündar'ı arıyor. Meslektaş kardeşimiz, Ahmet Özal'ı şaşkınlık içinde dinliyor:

"Anıt Mezar'ın o kısa süre içinde törene yetiştirilmesi adeta imkânsızdı. Ancak birdenbire çalışan işçilerin arasında ak saçlı, sakallı, nur yüzlü biri belirdi! Onu hiç kimse tanıımıyordu. Sanki ışınlanmış gibiydi! İşçilere nasıl çalışmaları gerektiğini söylüyor, hatta bazı güç işleri, yaşından beklenmedik bir çeviklikle yapıyordu. Onun inanılmaz çabalarıyla 'Anıt Mezar' törene yetişti. Ama nur yüzlü, ak sakallı yaşlı, geldiği gibi aniden ortadan kayboldu! Işınlanıp gidiyordu."

Uğur Dündar, Ahmet Özal'ın anlattıklarını, ne diyeceğini şaşırarak dinledikten sonra "Peki, elinizde belgesel çekimlerde bu nur yüzlü ihtiyarın görüntüleri var mı?" diye soruyor.

Ahmet Özal, "Aradık taradık, bulamadık. Herkes var, bir tek o yok! Demek ki kameralar onun görüntüsünü kaydedememiş!" diye cevap vermiş.

Uğur Dündar, o günden bu yana, "ermiş"in, yani Hızır Aleyhisselâm'ın görüntüsünü bekliyor.

Necip Fazıl Kısakürek, mutsuz ve kederler içinde, 1934 yılında bir gün vapurla Asya'dan Avrupa tarafına geçiyor. Karşısında oturan ve Ahmet Özal'ın ermişine benzer bir pir-i fâni, "Üstad" a Şeyh Abdülhâkim Arvasi'yi (1860-1943) ziyaret etmesini söylüyor. Ardından sanki kuş olup uçuyor. N.F. Kısakürek, "Hızır"ın tavsi-

yesini yerine getiriyor. Gerisini biliyorsunuz: Şeyh Abdülhâkim Arvasi'nin (1860-1943) müridi olup kumar illetinden ve sefahattan kurtulup başta Abdullah Gül ve R.T. Erdoğan olmak üzere AKP iktidarının mürşidi oluyor.

Soru: Artık herhangi bir şey sormak saçmalık olmaz mı?

Sivas'ta İşlenen İnsanlık Suçu

Sivas katliamı konusunda çok yazı yazdım. Bunlardan ilki, önce *Tarih Bağışlamaz*, sonra *Yazmasam Olmazdı*, adlı kitaplarımda yer alan "Sivas'tan Sonra" başlıklı yazımdır. 9 Temmuz 1993 tarihli *Aydınlık* gazetesinde yayımlanmıştı. Yazı şöyle başlıyordu:

"Devlet, hakem olması gerekirken yan tutarsa suç işlemiştir; 'devlet' devletliğini kanıtlamak gerektiğinde bunu yapmıyorsa suç işlemiştir; 'devlet' suç işlemişse devlet olma niteliğini yitirmiştir ve bir kez daha suç işlemiştir, çünkü devletin devlet olma niteliğini yitirmesi onun işleyebileceği en büyük suçlardan biridir. Böyle bir durumda bu 'devlet' yargılanır."

Devletin yerine getirmediği görevlerin sorumluluğu hükümetlere aittir.

Sivas davasında davacı durumunda olanlar ve sivil toplum örgütleri son günlerde yayımladıkları "Kamuoyuna..." başlıklı bildiride, "Sivas dışından gelen ve örgütlü bir biçimde eylem için orada bulunan kişi ve grupların kaçmalarına izin verildiği için bugüne kadar yalnızca 160 sanık yargı önüne çıkartılabildi" denildikten sonra, kanıt olarak sanıklardan Cafer Erçakmak, İhsan Çakmak ve Vahit Kaynar'ın durumları örnek verilerek Emniyet makamlarının görevlerini yerine getirmedikleri ileri sürülüyor. Ayrıca, davanın 7 firari sanığıyla ilgili davanın zamanaşımı dolayısıyla düşeceği,

bu nedenle davanın "İnsanlığa Karşı İşlenen Suçlar" (Türk Ceza Kanunu Madde 77) bağlamına alınması isteniyor.

Ceza Hukuku'nda uzman bir bilimadamına danıştım. Şöyle konuştu: *"Zamanaşımı süresinin dolması bakımından TBMM'nin yapabileceği bir şey yok. Burada temel sorun, yargılamanın zamanında tamamlanmaması, sanıkların "bulunamaması", yurtdışında kaçak olduğu saptanan sanıkların iadelerinin zamanında istenememesi gibi gecikme ya da geciktirmelerden kaynaklanıyor. Kemal Türkler davası gibi birçok dava bu şekilde zamanaşımına uğradı. Örneğin, kolluk görevlilerinin karıştığı olaylarda, çalıştıkları birimler belli de olsa bunların bulunamadığı, duruşmaya getirilemediği birçok dava var. En son Hizbullah davasında, on yıllık tutuklama süresinin dolması nedeniyle tutuklu sanıkların serbest bırakılması tepki çekti. Halbuki, bu süre dolunca serbest bırakılmaları hukuka uygun. Burada sorun, on yılda yargılamanın tamamlanamaması."*

İfade o kadar açık ki, bilimadamına "Devlet, suçluların yanında taraf mı tutuyor?" diye saçma bir soru sormadım. Ancak kimi hukukçulara göre de Mahkeme tarihsel örneklerin sürekliliğini göz önünde tutarak davayı yorumlayıp değerlendirebilir. Bu hususta karar verebilecek durumda değilim. Ancak kafam ve gönlüm davanın İnsanlığa Karşı İşlenen Suçlar'dan sayılmasından yana.

Toplumsal Bellek Platformu ile yakınlarını faili meçhul cınayetlerde yitirmiş olanların konuyla ilgili girişimleri, TBMM Genel Kurulu tarafından 14 kez reddedilmiş. Ama aynı TBMM'nin, Sivas davası firarilerinin zamanaşımı ayrıcalığından yararlanmasını önlemek için de yasa çıkarması istendiği zaman, hukukçular, "Bazı fiilleri geçmişe etkili biçimde zamanaşımına tabi olmaktan çıkarması hukuken mümkün olmayan TBMM'nin, 'Şike Davası'na müdahale izlenimi yaratan, 'kişiye özel' kuşku doğuran bir karar değişikliği yapması, kamu vicdanının kaldıramayacağı bir

durumdur" diyorlar. Bir TBMM düşünün ki konu "futbolda şike" olduğu zaman hukuk dinlemeden yasa çıkartıyor; konu Sivas Davası olunca, elinden bir şey gelmediğini söylüyor. Fakat son yıllarda onlarca davanın düşmesine yol açan lagarlık ve sorumsuzluğu önleyecek hiçbir şey yapmıyor.

Bir televizyon programında, "Dalga geçer gibi" Sivas katliamı kurbanları "Cayır cayır yanmadılar, dumandan boğuldular. Vicdanım rahattır" diyen, Madımak katliamı sırasında Sivas Belediye Başkanı olan Temel Karamollaoğlu yakında karşı dava açarsa hiç şaşırmam.

"Nürnberg" mahkemelerinde devletler de yargılanır. Anayasa-ya göre "Bir Hukuk Devleti" olan Türkiye Cumhuriyeti devleti bu duruma düşmemelidir.

Kur'an'ın Solcu Ayetleri

• Gördün mü o, dini yalan sayanı? / İşte odur yetimi itip kakan; / Yoksulu doyurmayı özendirmez o. / Vay haline o namaz kılanların/dua edenlerin ki, / Namazlarından/dualarından gaflet içinedir onlar! / Riyaya sapandır onlar, kamu hakkına/yardıma/zekâta/ iyiliğe angel olurlar (Mâûn, 17).

• Ey iman sahipleri! Şu bir gerçektir ki, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu uydurma yollarla tıkabasa yerler ve Allah'ın yolundan geri çevirirler. Altını ve gümüşü depolayıp da onları Allah yolunda harcamayanlara korkunç bir azap muştula! (Tevbe, 54).

(Her kim ki altını ve gümüşü biriktirir ve ihtiyacı olanlara pay etmez, onları korkunç bir azap beklemektedir. "Hahamlar" ve "rahipler" simgedir. "Her kim ki" iktidar sahiplerini, siyasetçileri de içermektedir.)

• Gün olur, cehennem ateşinde onların üzerine lav dökülür de bunlarla onların alınları, böğürleri, sırtları dağlanır. "İşte egolarınız için yığdıklarınız. Hadi tadın biriktirmiş olduklarınızı." (Tevbe, 55).

• Sana sarp yokuşun ne olduğunu bildiren nedir? / Özgürlüğü zincirlenenin bağıını çözmektir o. / Yahut da açlık ve perişanlık gününde doyurmaktır o, / Yakındaki bir yetimi, / Yahut ezilmiş-boynu bükük bir yoksulu (Beled, 12-18).

• Sana neyi infak edip vereceğini soruyorlar. De ki "İnfak ettiğiniz mal ve nimet; ana-baba, yakınlar, yetimler, yoksul ve çaresizlerle yolda kalan için olmalıdır" (Bakara, 215).

(İnfak: Paylaşma, imkânlarından başkalarına pay çıkarma.)

• Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanı verin (Bakara, 219).

• Ey iman sahipleri! Kazandıklarınızın ve yerden sizin için çıkarmış olduklarınızın temiz ve güzelinden infak edin (Bakara, 267).

• Ey iman edenler! Alışverişin, dostluğun, şefaatin olmadığı o gün gelmeden önce size verdiğimiz rızıktan infak edip dağıtın. Küfre sapanlar zalimlerin ta kendisidir (Bakara, 254).

• Mallarını; gece ve gündüz, gizli ve açık infak edenler var ya, işte onlar için Rableri katında kendilerine özgü ödüller vardır (Bakara, 274).

• Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor? (Nahl, 71).

• O ki, temizlenip arınsın diye malını verir (Leyl, 18).

• Bu böyle düzenlenmiştir ki, o mal ve nimetler sizden yalnız zengin olanlar arasında dönüp duran bir kudret aracı olmasın (Haşr, 7).

• Ve biz istiyoruz ki, yeryüzünde ezilip horlananlara bağışta bulunalım, onları önderler yapalım, onları mirasçılar haline getirelim. Ve yeryüzünde onlara imkân ve kudret verelim (Kasas, 5-6).

Ayetler, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün *Kur'an* çevirisinden aktarılmıştır. Alıntısını yaptığım ayetlerin her biri için kitaplar yazılabilir. Nitekim Prof. Dr. Öztürk, Mâûn Suresi için koskoca bir

kitap yazmıştır. Şu kesin: *Kur'an*, toplumcu, solcu, paylaşımcı ve antikapitalist bir metindir. *Kur'an*, halk için inmiştir, ruhbanın aracılığına, yorumuna ihtiyaç yoktur!

Eski bir televizyon kurucusu olarak yeni meslektaşlarıma bir sorum var: Bir hatun çıkıyor, erkeklerin çokeşliliğine ruhsat veriyor, hepiniz üzerine odaklanıyorsunuz. Tartış babam tartış.

Bir kez olsun yukarıdaki ayetleri tartıştırmayı düşünmez misiniz?

Abu'l Ala Al-Ma'arri Diyor ki

Abu'l Ala Al-Ma'arri'nin (Ebûlal El Maarri) *Luzûmiyyât* adlı kitabından bir şiiri ben fakirin çalakalem tercümesiyle birlikte okuyalım:

Çok sürdü bu âlemde konukluk, / Tam zamanı artık mutlak bir kucaklaşmada / Bedenimin çölü bu beldeye egemen olmalı. / Midedi bulandırdı bu dünyada yaşamak. / Öyle bir milletle birlikteyim ki / Kötü yönetmekte hükümdarları. / Bit gibi ezmektedir zavallı kullarını, / Aldatmaktalar saf insancıkları / Saygı duymaksızın hak ve çıkarlarına. / Ama gel gör ki koyun benzeri bu insanlar / Kulluk etmekte zalim hükümdarlara.

973 yılında Halep dolaylarında doğup 1057 yılında ölen filozof şaire, Magrip'ten Maşrık'a Arap dünyası sadece "Abu'l Ala" derler. 84 yaşında ölen şairi böylesine içselleştirmişlerdir. Et ve tırnak gibidirler. Yazı konum, Abu'l Ala değil. Merak edenler internette araştırırsın. Ancak Türkçe yayımlanmış küçük bir kitap var: *Peygamberliğe Reddiye*. Bilim ve Ütopya Kitaplığı tarafından yayımlandı. Ancak kısa bir saptama yapacağım: Filozof şair, yaşadığı sürece İslamın dogmalarını eleştirmekten geri kalmamıştır. Yukarıdaki şiirden de anlaşılacağı üzere, zalim hükümdarlara boyun eğen halkı da hor görmektedir. Halkın (tabanın) hükümdarın kulu

sayıldığı bir dönemde, 21. yüzyıla yakışan bir tepkili davranış. Abu'l Ala şiirinde hükümdardan çok halkı eleştirmektedir: Zalime boyun eğmeyeceksin!

Halk olmadan hiçbir şey olmaz. Şairler bunu bilir ve halka çok değer verirler ama onun değerlerini sorgularlar ve değiştirmek isterler. Çünkü halkın değerleri denen şeyler aslında çoğu kez rasyonel değildir, mantıkdışıdır, hurafedir, safsatadır. Zaten değerler zamana ve mekâna bağımlı olarak değişmiyorsa, o değerlerin artık dogmalaştığı söylenebilir. Sözde liberal demokratlar "Değişmeyen tek şey değişimdir" derler ama sıra halkın cahilce saplantılarına gelince geçit vermezler.

AKP iktidarında halkın değerliğini ileri sürüyorlar ama halkın değer referanslarının tamamı sabit, yerinde duruyor. Bu nasıl iş?

Töre cinayetleri halkın değerleri olarak devam ediyor. Halkın değişmez değerlerinin bekçisi bir hoca, şike konusunda kendine başvuran bir futbolcuya olumlu fetva veriyor, para için şike yapabileceğini söylüyor. *Zaman* gazetesinin (17.01.11) hocasına, bankadan emekli bir kadınla evlenmek isteyen bir dul erkek soruyor: Bankadan emekli bir hanımla evlenmek caiz midir, emekli maaşında haramlık söz konusu mudur? El cevap:

"Kadının kazancı içinde haram varsa, erkeğe helal kısmı düşer!"

Rasyonel akıl ve vicdanla uyuşmayan "halkın değerleri"ne ne diyeceğiz? Onları körü körüne baştacı mı edeceğiz?

"Halk her zaman haklıdır diyen demagoglar çoğu zaman bu ilkeyi demokratik kurumları çökertmek için kullanır." (Max Horkheimer) Aslında onlar halkı değil, halkın kendilerini iktidara getiren oylarını severler. Şairler halkı severler ama onun cahil oyunu sevmezler!

"İslam Sosyalizmi"

İslam sosyalizmi olur mu? Sosyalizmin İslamisi olur mu? Olu-yormuş ki kitabı yazılmış, dilimize tercüme edilmiş: *İslam Sosya-lizmi*. Yazar: Prof. Dr. Mustafa Sibai. Çeviren: Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk. Yayınevi: Yeni Boyut.

Bir süre önce (29.06.11) "*Kur'an'daki Solcu Ayetler*" başlığıyla bir yazı yazmıştım. Kimileri, İslamı sosyalizme referans yaptığı-mı sandılar. O yazım, İslamdaki solcu ayetleri görmeyen, görmek istemeyen ve gizleyen sözde Müslümanları muhatap almaktaydı. Laik sosyalistlere rehberlik etmek gibi bir amacı yoktu.

Bir insan, yer ile göğün, din ile devletin birbirinden ayrıldığı bir laik düzende ve bu laik düzeni kabul ederek İslamda sosyaliz-mi bulursa, kim ne diyebilir ona?

İnsanın insanı sömürmesine göz yummak, eşitsizliği ve ada-letsizliği savunmak bir zulüm ise, biri bu zulme karşı çıkmak için saf (bozulmamış) dini referans alabilir. Bir başkası karşı çıkışını insan haklarına, dünyevi vicdana dayandırabilir. İkisinin arasın-da büyük bir fark yoktur. Çünkü bu iki insan da bu yeryüzü zul-müne son vermeyi amaçlamaktadır. Biri ötekine "Zulmü ortadan kaldırmak için İslamı referans al" dememeli, diyemez. Öteki de ona "Zulmü ortadan kaldırmak için İslamı referans almaktan vaz-geç" dememeli, diyemez.

"Zulme son vermek!" ideali ilkin kafada, ruhta ve vicdan-da karşılığını bulmalıdır. Sömürü, ayete göre günah ise, gerçek Müslümanın muhatabı ayeti statükoya göre saptıran sözde Müs-lümandır. Laik sosyalistin muhatabı ise kapitalist altyapının bekçileridir.

Böyle bir durumda, biri yeryüzünde eşitliği, kardeşliği, özgürlü-ğü ve demokrasiyi kurma uğraşı verirken beş vakit namazını kılar. Öteki de aynı şeyi yaparken akşamları rakısını içebilir. Kime ne?!

Gazeteler yazdı: CHP Genel Başkanı, CHP yöneticilerine ve milletvekillerine Ramazan ayında imamlara ve hocalara nezaket ziyaretinde bulunmalarını buyurmuş. Kılıçdaroğlu, bu ziyaretlerin, partisine karşı olan olumsuz duygu ve düşünceleri değiştireceğini sanıyor. Yanlış!

Çünkü imamlar ve hocalar, Sünni İslam statükosunun bekçileridir, *Kur'an*'daki sol düşünce ve vicdanı reddeden kişilerdir. Bu dini bürokrasi gerçek *Kur'an*'ın neferi olmadan, yani Sünni bürokrasiye karşı çıkacak düzeye (zihinsel ve ruhsal) gelmeden Cami ile CHP arasındaki mesafe kapan(a)maz.

Camilerde imamlar, kurslarda hocalar, sıradan Müslümanlara, Mâûn Suresi'nin gerçek anlamını anlatmadan, *Kur'an*'daki solcu ayetlerin gerçek anlamını yedire yedire açıklamadan CHP ile cahil dindar arasındaki mesafe kapan(a)maz. Ben yıllardır, boşu boşuna, "İmam-Hatipler'de aslına yönelik reform yapılmalıdır" demiyorum.

CHP yönetiminde kaç kişi bu ülkedeki ve dünyadaki "sol ilahiyat" çalışmalarını biliyor? "İslamın sol aşısı tutar mı? Ben bunun dışarıdan bir aşı olamayacağını, içerideki uyuyan unsurların bir uyarıcıyla harekete geçirileceğini, onun için tutacağı görüşündeyim. Eğer İslamın içerisinde böyle bir şey olmasaydı senin dışarıdan yapacağın aşı da tutmazdı." (R. İhsan Eliaçık, *Kur'an'a Giriş*, İnşa Yayınları, s.238) diyen ilahiyatçı mutlaka keşfedilmelidir. Hem CHP hem de Cami tarafından! Vicdanlı Müslümanların *Kapital*'deki sola inanmalarına gerek yok, onlar *Kur'an*'dakini bulsunlar, o yeter!

Halkın Afyonu

Karl Marx şu ünlü "Din halkın afyonudur" sonuç cümlesini *Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisine Katkı* (1843-1844) adlı ki-

tabının giriş bölümünde yayımlamıştı. Aradan 169-170 yıl geçmiş. "Din halkın afyonu"dur, Marx'ın en önemli ve en çok anılan cümlelerinden biridir ve Avrupa'da değil ama Türkiye de aralarında olmak üzere İslam ülkelerinde din düşmanlığının belgesi olarak gösterilir. Marx, dinin olumsuz toplumsal işlevini acımasızca eleştirmiştir, ama bu eleştiriyi "Din düşmanı" kefenine sarmak haksızlık olur.

Karl Marx, din eleştirisinin her türlü eleştiri eyleminin ön koşulu olduğu düşüncesindedir. Marx'ın eleştirel temeli (sadeleştirilmiş özetle) şu görüşe dayanır:

Din insanı yaratmamıştır, aksine *dini insan icat etmiştir*. Din, henüz kendi gerçek varlığını keşfedememiş ya da kendini çoktan yitirmiş insanın kendi varlığını algılama biçimidir. Ama *insan* dünyanın dışında bir yerde yaşayan soyut bir varlık değildir. İnsan, bir devlet aygıtında ve bir toplumda yaşar. Bu devlet ve toplum, dünyayı tersine bilinçle yorumlayan dini üretirler. Din, bu dünyanın, bu dünyayla ilgili bilgilerin, dünyanın sıradan mantığının, manevi onurunun, coşkusunun (vecdinin), evrensel teselli ve kanıtlanışının genel kuramıdır. Din, insan varlığının *gerçekdışı gerçekleşmesidir*, çünkü dinin tasavvur ettiği insan varlığı hakiki gerçekliğe sahip değildir. Demek ki dine karşı mücadele etmek, dolaylı olarak, manevi *aroması* din olan bu dünyaya karşı mücadele etmek anlamına gelir.

Karl Marx, bu düşüncesini şöyle bağlar: "*Dinsel sıkıntı bir bakıma gerçek sıkıntının ifade tarzıdır; bir bakıma da gerçek sıkıntıya karşı bir itirazdır. Din ezilmiş (zulme uğramış, mazlum, susturulmuş) insanın iç çekmesi (yanık türküsü, içli ezgisi), ruhun dışlandığı toplumsal koşulların ruhu olduğu gibi kalpsiz bir dünyanın da ruhudur. Din, halkın afyonu'dur.*"

Aslına bakarsanız, son paragraf dinin eleştirisinden çok, onun övgüsü gibi bir şey. Dinin, mazlum insanın yanık türküsü, kalpsiz

ve ruhsuz dünyanın ruhu olduğunu söylemek övgüden başka nedir? Ama din, ezilmiş insana verdiği teselliyle onu tıpkı afyon gibi uyuşturuyor. Onu tepkisiz bırakıyor, ona boyun eğdiriyor. Ne var ki insanın gereksinimi tesellinin verdiği uyuşma değil, tam tersine kendini ezene karşı direnme bilinci ve hakkını alma eylemidir.

Din adamlarına sorarsanız, din, teselli verdiği kadar direnme bilinci de vermektedir. Dinler ve mezhepler arası ideolojik çatışmalar vardır, ama dinsel dürtülü toplumsal hak arama hareketleri pek görülmez.

Dört beş yaşında ya vardım ya yoktum; bir gün sokakta öğrendiğim hurafe ve safsatalardan birinin doğru olup olmadığını halamın kızına, "Abla, öteki dünyada zenginler fakir, fakirler zengin olacakmış, doğru mu?" diye sormuştum. Feriha ablamın verdiği cevabın hiçbir önemi yok. Öteki dünyada zengin (mutlu) olunacaksa, bu dünyada yoksul (mutsuz) olmanın ne önemi vardı, ne anlama geliyordu? Sorun bakalım, insanların kaçta kaç bu dünyada varsıl, öteki dünyada yoksul olmayı seçer?

Bu teselli müdahalesi, dinin, devletin ve egemen sınıfın ideolojik aracı olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıyor mu? Afyon, hükümetin ve egemen sınıfın elinde, onu dilediği zaman ve yerde dilediği gibi uyuşturucu olarak kullanır.

Din, teselli ve miskinlik aracı olarak kullanılmaz ise afyon etkisi göstermez. Zuladaki afyon gibi yerinde durur. Dini, toplumsal eşitsizlik ve zulüm karşıtı olarak da kullanmak mümkündür ama kim kullanacak, iktidardan yoksun ezilenler mi? Dinin tarafsız olduğunu kabul etsek bile, dinin örgütü (tapınak) ve örgütün görevlileri (din adamları) iktidar adına afyon dükkânını işletirler.

Karl Marx, örneklerini hep Hıristiyanlıktan vermiştir ama çoktanrılı ve tektanrılı dinlerde, tapınaklarda ve ruhban sınıfında durum değişmez, afyon dükkânı işler.

Rönesans, reform ve aydınlanma çağından sonra, Hıristiyan âleminde afyon dükkânları yavaş yavaş kapanmaya başladı. Afyon çekme törenleri kitlesellikten bireyselliğe dönüştü; bireysellik de zaman içinde seyrekleşmeye başladı.

Hıristiyanlığın ve Kilise'nin afyon etkisini yaşamış olan Batı, kimi zaman yasalarla, kimi zaman toplumsal anlaşmalarla afyon olarak kullanılan dini siyasal arenanın dışına çıkardılar. Adının önünde "Hıristiyan" sıfatı bulunan partiler bile siyasal mücadelenin laik ortamlarla sınırlanmasını kabul etmiş durumdalar.

Ama Türkiye örneğinde de görüldüğü gibi, Müslüman halkların yaşadığı ülkelerde İslam dininin afyon olarak kullanılması sürdürülüyor.

Anayasa Mahkemesi'nde kapatılmaktan son anda tuhaf bir şekilde kurtulan AKP'nin on yıllık iktidar döneminde yaptığı işler, Karl Marx'ın "*Din halkın afyonudur sözünü*" yadsınmaz bir biçimde doğrulamakta ve kanıtlamaktadır. AKP, yürürlükteki anayasaya karşın ama siyasal partiler ve seçim yasaları sayesinde, İslamı afyon olarak kullanmayı sürdürmekte ve Cumhuriyeti kuran ve laik CHP'yi halkın değerlerine karşı olmakla suçlamaktadır. Bu ne biçim utanmaz yasa tanımazlıktır?

"İmam Hatipler bizim arka bahçemizdir" diyen Necmettin Erbakan, Milli Görüş partilerine, afyon dükkânlarının hizmetkârlarının yetiştirileceği adresi göstermiştir. İlk, orta ve yükseköğrenimi afyonhaneye dönüştüren AKP, son zamanlarda, Cumhuriyet'in yasa ile kapattığı medreseleri büyük keşhaneler olarak tekrar açmak için piyasa araştırması yapmaktadır.

İşin tuhaf ve utançlı yanı şu ki, kimileri, AKP'nin yaptıklarını demokratik açılım olarak adlandırmaktadır.

Dindar Solcu Değil Solcu Dindar

Ayrıntı Yayınevi *Kurtuluş Teolojisi* adlı bir kitap yayımlamış. "İslami Kurtuluş Teolojisi" bölümünün yetersizliğine karşın ge-

rekli ve yararlı bir kitap. İster Hristiyan ister İslami olsun "*kurtuluş*", yoksulluktan kurtuluş anlamına geliyor. Kimi akhevvel bunu şöyle anlıyor ya da şöyle sanıyor: Yoksullar dindarlaşıp yoksulluktan kurtulabilirler. Oysa yoksullar istedikleri kadar dindarlaşsınlar, o oranda yoksulluk bataklığına gömülürler.

Kökü Dominiken rahip Bartolemeo de las Casas'a (1474-1566) dayanan Hristiyan Kurtuluş Teolojisi, yoksulları daha çok dindarlaştırmaya çalışmaz, tam tersine yoksulluktan kurtulmaları için onları örgütler ve yoksulluktan kurtuluş için Kilise'yi görevlendirir. Yoksulluğun nasıl oluştuğunu, yoksulluğun kaynağının İncil olmadığını anlatır. Tam tersine, Matta İncili'nde şöyle yazar: "Zenginin cennete girmesi, devenin iğne deliğinden geçmesinden daha zordur" (19:23-24).

Bu anlayışın öncüleri ve savunucuları, Güney Amerika Katolik Kilisesi'ne mensup rahipler ve piskoposlardır. Bu yüzden faşist devletler, zenginler ve ağalar tarafından acımasızca öldürülmüşler ya da Roma'daki Papa tarafından aforoz edilmişlerdir. Günümüzün Papası XVI. Benedictus (eski Kardinal Joseph Alois Ratzinger), Roma Kilisesi'nin otoritesini sarstığı için bu akımın can düşmanıdır.

Ancak, Latin Amerika Kilisesi'nin yoksullar konusundaki tutumunun, dünyanın geri kalan kiliseleri tarafından benimsendiğini söylemek de mümkün değil. Hristiyanlıkta olur da yoksulları savunan Kurtuluş Teolojisi İslamda olmaz mı? Bu soruyu sorduğunuz zaman, hocalar, din adamları ya da gazetelerin dinsel Güzin Abi'leri, hiç duraksamadan, "Olmaz mı, *Kur'an*'da yeri var!" derler ve ayetleri saymaya başlarlar. Yahu kardeşim, hangi din kitabı yoksulluğun Tanrı ya da Allah buyruğu olduğunu söyler? Tam tersine bütün din kitapları yoksulları korur, zenginleri suçlar. Önemli olan, bir cami hocasının, bir tarikat şeyhinin, bir

gazetenin din âlimi Güzin Abi'sinin, sosyal adaletten, bireysel ve ulusal gelirin adilce paylaşılmasından söz etmesidir. İslami Kurtuluş Teolojisi'nde görev, Cami'ye, hocalara, imamlara, Müslüman aydınlara düşüyor.

"Müslüman Sol" iddiaları yüzünden İslamcı kesim kaynıyor, birbirine girmiş durumda. Statükocu İslamcılar, solcu İslamcıları *Kur'an'a* ihanetle ve sapkınlıkla suçluyor.

AKP'nin görkemli başarılarından söz ederken, sonunda laf seçmenden iktidar oyu alamayan CHP'ye ve halka inemeyen (!), halkla ilişki kuramayan (!) sola gelir. Karar: Başarılı olmak için bu hödüklerin dindarlaşmaları gerekir.

Hayır, gerekmez! Hedef ve amaç yoksulluktan kurtuluş için mücadele ise, yoksullar ile solcuların dindarlaşması gerekmez. Yüzyıllardır sosyal adalet ve insan hakları için mücadele eden sol ve solcu neden dini (İslamı) referans alsın, solcu olarak (sosyal adalet, insan hakları, eşitlik ve kardeşlik konularında) zaten doğru yolda. Ama dindar kimse, bu türden sivil erdemlere sahip olmadığı için, onun solcullaşması gerekir. Nasıl solcullaşacak? Müslüman din adamları, Müslüman aydınlar, *Kur'an'daki* sosyal adalet anlayışını CHP ve Sol'a değil, Müslüman dindarlara anlatacaklar, dindarın körleştirilmiş gözlerini açacaklar. Ama bunu yapacaklarına, Batı kapitalizminin teknoloji ürünlerini pazarlıyorlar, emperyalist kapitalizme hizmet eden zorba teokratik rejimleri savunuyorlar!

**"SİYASAL İSLAM ÖLDÜ
YAŞASIN İSLAMCILIK"**

Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılar'a İslamcılık

Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılar'a İslamcılık bir kitabın adı. Yazarı Selin Çağlayan. Kitabı yayımlayan yayınevi: İmge Kitabevi.

Selin Çağlayan, 1960 yılında İzmir'de doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. 1980'de *Yankı* dergisinde başladığı gazeteciliği 2003 yılına dek sürdürdü. Çeşitli gazetelerde, radyo ve televizyon kanallarında (*Yeni Asır*, *Milliyet*, Anadolu Ajansı, *Turkish Daily News*, *Hürriyet*, *Yeni Yüzyıl*, NTV, CNN Türk, BBC Türkçe Servisi, DW Türkçe Servisi) diplomasi muhabiri ve uluslararası muhabir sıfatıyla Ankara, Atina, Brüksel, Tel-Aviv merkezli olarak görev yaptı. Emekli olduktan sonra Ortadoğu'ya ilişkin kitaplar yazmaya başladı. *Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılar'a İslamcılık*, tasarladığı

Ortadoğu dizisinin ikinci kitabıdır. İlk kitap: *İsrail Sözlüğü* (İletişim Yayınları, 2004). Yazar aynı zamanda belgesel sinemayla da ilgilenmektedir.

Yazarın adı Céline Tchaglaian olsaydı, İzmir'de değil de Nea Smirni'de doğup New York'a göçmüş olsaydı, biyografisi göz kamaştırırdı. Daha kitabın kapağı saygı ve huşu içinde açılırken "Helal olsun hatuna!" denilirdi. Ben kitabı okurken ve bitirirken "Helal olsun bizim kıza!" dedim.

Daha geçen hafta, Beyrut'ta başta "İslamcılık" olmak üzere bu işleri konuşuyordum. Bu kitabı ben yazıp imzalamak isterdim. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, İslamcılığı eleştirenleri İslam ve Müslüman düşmanı ilan ediyor zibidiler.

Kitabın adına bakmayın siz, öykü taaa İbn-i Teymiyye'den başlıyor. Daha sonra Vahhabilik ve Selefi akıma sıra geliyor. Bunlar bilinmeden günümüz İslamcılığını anlamak olanaksız.

Esrarengiz Cemaleddin Afgani'den efsanevi Hasan el-Benna'ya müthiş bir öykü. Gerçek İslamı ararken Şeytân-ı Lâin ile aynı yatakta yatanların öyküsü.

Ve bizimkilerin hocası Seyyid Kutub!

Bir bölüm adı: "Siyasal İslam öldü, yaşasın İslamcılık ya da Ulus Devlet öldü, yaşasın globizasyon!"

"Çağlayan, bu süreçte küresel güçlerin oynadığı rol konusundaki iddialara da yer vererek, İslamcılığın Batılı kökenleri gibi Türkiye'de üzerinde çok durulmayan bir konuyu açıyor. 'Küreselleşme nedir? Batılı köklere sahip İslamcılık, küresel güçler arasındaki mücadelede her iki tarafça da gerektikçe kullanılan bir piyon mudur? Öyleyse bu güçler kimdir ve aralarındaki kavganın niteliği nedir?' gibi sorulara cevap ararken, bir yandan önermelerde bulunup onlara kanıt arama yoluna gidiyor." (Arka kapak yazısından aktarma)

Ben pek az kitaba "Mutlaka okunmalı" notunu veririm. Bu kitap, başta *Radikal* gazetesinin "Solda derin yarılma" soruştur-

masını yanıtlayan zevat (kendilerini yakında yazılarıma konuk edeceğim) olmak üzere, "Bu Halk"ın sola neden oy vermediğini merak eden herkesin mutlaka okuması gereken bir kitap.

İnsanın beyni, "Bu halk sola neden oy vermiyor?" sorusunu yanıtlayabilecek bir salgı bezi değildir. Dövünmeyi bırakıp en azından okumak gerekir!

İslam Demokrasisi

İki sözcük yan yana çok hoş duruyor değil mi? Kimileri öyle sanabilir. Demokrasi İslama referans ve gösterge olabilir, olmalıdır ama İslamcılar böyle bir ilişkiyi kesinlikle istemezler. Sadece kendileri için demokrasi isterler, başkalarının canı cehenneme.

İslamın demokrasiye referans ve gösterge olmasına gelince, hiçbir din demokrasiye referans ve gösterge olamaz. Hıristiyan demokrat partiler mi? "Hıristiyan demokrat" sadece partinin adı, ama partinin referansı ve göstergesi değil. Kesinlikle!

Durup dururken kuru deriden bal mı çıkartmak istiyorum. Hayır, çünkü kuru deriden bal çıkmaz. Ama geçen hafta yaşadığımız, tanık olduğumuz birkaç olay, İslamcı zihniyetin neden demokrasiyle başının hoş olmadığını iyice kanıtladı:

- Said Nursi'yle ilgili "Hür Adam" adlı film. Bu filmle ilgili herhangi bir şey yazmayacağım. Ancak şunu söylemeyeceğim: Cumhuriyetçi laik kitle filme karşı herhangi bir şiddet tepkisi göstermedi. Laik-Cumhuriyetçi açıdan yapılacak bir Said Nursi filmine Nurcular ve İslamcılar aynı olgunlukla katlanabilir mi? Yoksa filmi gösteren sinemayı ve televizyonu taşlarlar mı? Bence yürüyüşlü gösteri yaparlar, taşlarlar ve gösterimin yasaklanmasını isterler.

- "Muhteşem Yüzyıl". Dizi filmle ilgili düşüncelerimi 11 Ocak Salı günü yazımda yayımladım. I. "Muhteşem" Süleyman, tarihsel gerçeğin Süleyman'ı değilmiş. "Hür Adam" Said Nursi'nin

de tarihteki Said'le herhangi bir ilişkisi yok. Filmde bir mehdiye dönüştürülen Said, gerçekte tam anlamıyla bir meczup. "Muhteşem Yüzyıl"ın Süleyman'ını beğenmeyenlerin yapacakları epeyce şey var: Örneğin filmi yapıp üreten firmayla iş yapmamak, filmi gösteren televizyona reklam vermemek ve onu seyretmemek. En doğrusu ise filmin İslamcı-Milliyetçi versiyonunu yapmak. Ama kesinlikle kıyama kalkışmak, düşüncelerini özgürce ifade eden bir kadroyu tehdit etmek değil.

- Büyük sanatçı Mehmet Aksoy'un Kars'a yaptığı "İnsanlık Anıtı" adlı anıtheykel: Mehmet Aksoy, bir şair, bir romancı, bir besteci, bir oyun yazarı gibi, kendine özgü bir malzeme kullanarak bir estetik düşünceyi dile getiriyor. Bu anıtheykel hakkında sadece öteki heykeltıraşlar, sanat eleştirmenleri söz söylemek hakkına sahiptir. Rodin'in "Düşünen Adam"ının bir estetik mesaj iletmesi gibi Kars'taki anıt da bir düşünceyi dile getiriyor. Mehmet Aksoy bu mesajın barış, dostluk ve kardeşlik olduğunu söylüyor. Bakılsın bakalım, sanatçı meramını iyi anlatabilmiş mi? Elbette bunu dağdaki çobana (!) soracak değiliz.

- "Biz pişman olmayız": Hizbullah'ın tahliye piyangosunu kazanan askeri kanat sorumlusu Hacı İnan, bir soruyu yanıtlarken, "Neden pişman olacağız ki? Biz Müslümanız, İslamda pişman olunmaz ki!" demiş. Demek ki, Hacı İnan'ın İslamı hırsızlara, katillere, müfterilere, ırz düşmanlarına pişman olma hakkı tanımıyor(muş). Müminlerini "pişmanlık" hak ve erdeminden yoksun bırakan dine din mi yoksa safsata mı denir?

- "45 cm mesafe": Mersin'de bir lise müdürü kız öğrenciler ile erkek öğrencilerin birbirlerine 45 cm.den daha fazla yaklaşmalarını yasaklamış ve bunu İslam dini adına yapmış. İslam, zinayı kanıtlamak için, dört tanığı ve bir metre ipi zorunlu kılıyor. 45 cm mesafeden nasıl zina oluyor? Bunlar sadece bir başlangıç! Laiklik geriledikçe Türkiye cehenneme dönecektir. Biline!

Tersi ve Yüzü

Yeni Şafak gazetesi yazarı Hayrettin Karaman dikkatle izlediğim bir İslamcı yazardır. Takiyeye asla başvurmaz, harbi ve dobra-dır. 07.08.2011 tarihinde "Tahammül mü Hoşgörmek mi?" başlıklı bir yazı yayımladı, yer yerinden oynadı. Oysa hep bu türden yazılar yazar. Bizim tek kafalı yazıcıların yeni haberi oldu. Örneğin 17, 18, 20, 24 ve 25 Şubat günlerinde "İslamcılık" çevriminde yazılar yayımladı: "Türkiye örneği siyasi İslam ve İslamcılık", "İslamcılar değişti, İslamcılık bitti mi?", "İslamcılar ve siyaset", "İslamcılarının hedefi", "İslamcılar ve Demokrasi".

Dünya Müslümanlarının bir türlü içinden çıkamadığı sorular ve sorunlar. Benim de üzerine yazılar yazdığım, zaman zaman Prof. Karaman'la tartıştığımız önemli konular. Okuyacağınız bu yazıyı Mart ayında yazmıştım. Yazı programı değişti, kısmet bugüne imiş.

Yukarıda adını verdiğim bu beş yazıdan üç cümle seçeceğim bugün:

H. Karaman: "Türkiye'de laik demokratik Cumhuriyet'e geçiş Müslüman halkın hür iradesiyle olmadı. Dayatma ile oldu, radikal bir laiklik uygulanıyordu, dünya ve ülke şartları elverince halk, bu sistemi getiren ve devam ettiren partiyi iktidardan uzaklaştırdı ve gerek ferdin ve gerekse toplumun hayatında -mevcut ülke ve dünya şartlarında olabilecek kadar- dine yer verdi, veren kadroları iktidara getirdi. Türkiye'de bu süreç bitmiş değildir ve halkın çoğunluğu daha fazla din hürriyeti istemektedir."
(17.02.2011)

Ö. İnce: Laik demokratik Cumhuriyet'e geçiş için halk oylaması yapılmadı ama buna TBMM'de milletvekilleri karar verdi. H. Karaman, "İş Müslüman halka kalsaydı laik demokratik Cumhuri-

yeti tercih etmezdi" demeye getiriyor. Ben de "O zaman, hali öteki Müslüman milletlerden bin beter olurdu" diyorum. H. Karaman'a göre, halkın çoğunluğu daha fazla din hürriyeti istemekteymiş. Laik toplumda dinsel çoğunluk olamaz, çokluk olur!

H. Karaman: "İslamcılık, öteki dinler ve ideolojilere karşı İslamı koyma, savunma, yaşama, koruma ve yayma davasıdır" (20.01.2011)

Ö. İnce: Demek ki laik ve demokratik bir toplumda İslamcılığın barış içinde birlikte yaşaması, başka dinlere eşit özgürlük tanınması mümkün değildir. İslamcılık totaliterdir, mutlakiyetçidir, demokrasi ile bağdaşamaz!

H. Karaman: "Şüphe yok ki liberal demokrasilerdekine nispetle (hak ve hürriyetler) daha sınırlı olacak, İslam nüfusunun büyük bir çoğunluğu veya hakimiyetini temsil ettiği bir devlette umumi ahlak anlayışı farklı olacağı ve bunun da kamu düzeni ile ilgili bulunduğu göz önüne alınırsa -en azından- İslam ahlakına aykırı davranışların kamuya açık alanlarda icrasına kısıtlama gelecektir."

Ö. İnce: Hayrettin Karaman, İslami demokrasilerde hak ve hürriyetlerin, çağdaş demokrasilerle uzlaşması olanaksız sınırlarını çiziyor. Oysa, demokratik ve çoğulcu bir toplumda her din kendi yoğunluk ve çoğunluğunu unutmak zorundadır. Dini hep birlikte (kolektif) yaşama zihniyeti dinlerin ortaçağlarına özgü bir tutkudur. Dinler bireyselleşmeden, kendileri ve dindarlar demokratikleşemezler ve demokrasiyi anlayamazlar. Dolayısıyla, İslam kamusal alandan camiye çekilmeden, Müslümanların çokluk olduğu bir ülke demokratikleşemez, özgürleşemez. Bu gerçek ve doğruları itiraf ettiği için Hayrettin Karaman'a teşekkür etmeliyiz.

Herkes Kendi Cebinden

Tümsekleri düzelten, çukurları dolduran greyder meşrepli âdemler ve yazıcılar (erkek ve dişi olarak) vardır: "Ah şu kökten-

dinciler ve kökten laikçiler olmasa demokrasi rayına oturacak!" derler. Bunlara göre, demokrasiyi engelleyen, köktendinciler ve kökten laikçilerdir; yoksa "vasat" kendi arasında kuzu sarması gibi geçinip gidecektir. Sevmediklerim yarışmasında bu "tip" açık ara birinci olur.

Muhteremlerin bilmediği ya da bilmezden geldiği iki temel gerçek vardır:

1. Köktendinci falan olur da kökten ve saptan laik olmaz. Mevcut Anayasa'ya ve yapılacak sivil (!) anayasaya göre laikler meşrudur. Köktendinciler de anayasal laik düzene saygılı oldukları sürece gayrimeşru (illegal) değildir. Ama var olan tatsızlık, köktendincilerin gizli (illegal) niyetlerini artık uygulamaya koymalarından kaynaklanıyor.

2. Demokratik ve laik Cumhuriyet düzeninde, Prof. Dr. Hayrettin Karaman'ın köktendincileri ile Cumhuriyet'in laikleri yan yana ve iç içe yaşayabilirler. Ama her şey, Hayrettin Karaman'ın köktendincilerine bağlıdır. Laik düzeni kabul etmelerine yani. Kabul etmezlerse illegal olurlar. Oysa laiklerin hatta laikçilerin illegal olmaları olanaksızdır. Laikler ve laikçiler ancak teokratik devlette illegal olurlar. Zaten onların böyle bir devlet düzeninde yaşama hakları yoktur. Türlü biçimde telef ve yok olurlar.

İslamın, din olarak kimseyi zorlamadığı, aslında tartışmalıdır. *Kur'an*'da da zorlama vardır ama biz şimdi onu tartışmayalım. İslamın, devlet olarak, gaza amaçlı fetihlerine bakalım: Suriye, İran, Horasan, Türkmenistan nasıl İslamlaştırıldı? Mısır ve Mağrip (Kuzey Afrika), İberik yarımadası hangi amaçla fethedildi? Endülüs Emevileri İspanya'ya 700 yıl nasıl egemen oldu? Ya Anadolu ve Balkanlar? Hurma ve adalet dağıtarak mı?

Kendi ceplerinden değil de başkalarının cebinden harcamayı şiar edinenler, bu gerçeği hiçbir zaman anlamamışlardır. Çokbilmişçesine "Ah şu kökten laikçiler!" derler. Onlara göre, cumhuri-

yetin laik düzen kurma çabaları, dindarlara karşı yürütülen bir zulüm politikasıdır.

Sevmem bu adamları! Hep başkalarının cebinden harcayarak düzene hakem dururlar ve kendi çıkarlarına şike yaparlar. Köktendincilerin doğal müttefikleridir bunlar. "Bunlar" dediğim, emperyal kapitalizmin kiralık askerleri liberal aydınlar.

"Catch" denen pankreas güreşini yani Amerikan güreşini mutlaka televizyonda görmüşsünüzdür. Gerçek bir güreş değildir bu. Gergedan gibi iki adam ringe çıkar, birbirlerini (güya) öldüresiye döverler: Birbirlerini ringin dışına atarlar; kulak ısıırılar, birbirlerinin ayak ya da kollarını kırarcasına büklerler; karın boşluklarını tekmelerler. Tam işi bitti dersin, bu kez yerdeki adam bir bel hareketiyle havaya fırlar, az önce kendini öldüresiye pataklayan ayıyı bu kez kendisi dövmeye başlar. Attıkları yumruklar, tekmeler kaş göz patlatmaz, burunlar kanamaz, dişler dökülmez.

Bizim basın el cebinden harcayan kiralık askerleri tıpkı bu pankreas güreşçilerine benzerler. Birbirleriyle tartışır gibi yaparlar, herkese akıl verirler ama gerçek hedeflerinde kökten laikçiler (!) vardır. Aslında kökten İslamcı, kökten laikçi eleştirisi de düzmecedir. Onların hedefleri laik Cumhuriyet'tir. Bunlar, askeri darbelerin kırıma uğrattığı "sol"dan firar etmiş, artık parayı verene hizmet eden başıbozuklardır. Bunlara "paralı asker" diyorlar ama yanlış, doğrusu "kiralık asker" ya da "ücretli asker"dir.

Yaşar Nuri Öztürk

Katı bir Cumhuriyetçi ve laik düzene bağlı bir vatandaş olduğum için dinlerin dünyaya yansımalarıyla kaçınılmaz olarak ilgileniyorum, dini özel çıkarları için kullananlarla zorunlu olarak karşı karşıya geliyorum. Ne Tanrı'yla ne de başta İslam ve Hz. Muhammet olmak üzere dinlerle, peygamberlerle herhangi bir soru-

num var. Ama bu duruşumdan tedirgin olan İslam mafyası, beni Allah, İslam, Müslüman ve dindar karşıtı olarak göstermek için birbirleriyle yarışmaktalar. Yıllarca hedef gösterildim, yüzlerce ölüm tehdidi aldım ama zamane yanaşmaları gibi ağlaşmadım.

Benim konum ve durumumu en iyi anlayan insan, büyük dinler bilgini ve İslam ilahiyatçısı Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'tür. Kendisine büyük bir sevgi ve saygı duyuyorum. Elbette başta İmam-Hatipler ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu olmak üzere sapkın din adamları ve İslamcılar hakkında yazdıklarını iyi anladığı için değil, kendi yaptıkları, yazdıkları için. Öğretici yazılar yazdığı için. Mahalli İlahiyatçı olmadığı için. Evet, gerçekten dünya çapında ve düzeyinde olmak çok önemlidir.

Türkçe yazan İslam ilahiyatçılarının işi çok zor, çünkü dünya İslam ilahiyatçıları arasında Türkçe bilen belki hiç yoktur, varsa da pek azdır. Arapça yazanların önü açık. Bu nedenle dünya dillerine kolayca çevrilirler. Dil engeline karşın Yaşar Nuri Öztürk'ün kitapları dünyanın en önemli kültür dillerine çevrildi. Türkçede 50'den fazla kitabı var.

O, bir "öğretici"dir demiştim: 9 Ağustos 2012 günü *Yurt* gazetesinin "Ramazan Sohbetleri" sayfasında müthiş bir kuyruklu yalanı bozuyor. Bilim ve yazı dünyasında, "Yalan Bozmak" benim hayran olduğum en önemli özelliktir.

Derler ki, Atatürk *Kur'an* tercümesini Mehmet Akif'e ısmarladı. Şair bu işi yapmayı önce kabul etti ama bu işteki kötü niyetleri fark etti ve yaptığı tercümeyi Kahire'de yaktı ya da yaktırdı. Ben bu tevatüre hiç inanmadım ama bir dayanağım yoktu. Şimdi var. Y. N. Öztürk yazıyor:

"Akif ilahiyatçı değildi. Din ilimlerini bilen bir bilgin değildi. Birkaç ayeti çok güzel yapabilirdi ama bütün *Kur'an*'ı tercüme ve tefsir Akif'in işi değildi. Tercüme

ve tefsiri yapmak üzere *Kur'an*'ın içine girince bu işi yapamayacağını anladı. Yapsaydı ismini lekelerdi, büyük hata olurdu. Çünkü ilmi ve birikimi bu işe yetmezdi. Akif, haysiyetli bir mümin sıfatıyla bunu gördü ve yaptığı bir kısım tercümeleri de işte bu yüzden imha etti."

Ve bu açıklama sayesinde bir büyük yalan bozulmuş oldu.

17, 19 ve 22 Temmuz 2012 tarihlerinde Deizm konusunda üç devrimci yazı yazdı: "Tek çare, deizm olacak gibi", "İnsanlık deizme sığınmak zorunda kalacaktır" ve "*Kur'an* deizme niçin ve nasıl kapı aralıyor".

Y. N. Öztürk deizmi şöyle tanımlıyor: *"Allah'a imanını korumak ama dinciliğin insan haysiyetiyle bağdaşmayan dayatmalarını yaşamak istemeyen insanlar, Yaratıcı'ya imanlarını tehlikeye atmamak için bir çıkış yolu aramamışlar ve deizmi bulmuşlardır. Deizm, Allah'a imanda samimi olan ve bu samimiyeti tahrip ettiği için dincilik zihniyetine savaş açan insanların yoludur. Deizm, dinci riyakârlığa karşı bir sığınaktır. Eğer Allah'a imanda samimiyete bir anlam veriyor ve o anlamı korumak istiyorsak, gelecek zamanların da en güvenli ve mutlu inanç kurumu deizm olacaktır.*

Kilise ve papaz dayatmalarından bunalanlar tarafından ilk olarak 16. yüzyılda İngiltere'de kullanılan deizm tabir ve kavramı, meşhur olan tanımıyla, 'Allah'a iman eden ama dinlere inanmayan' bir felsefi mekteptir. 'Cenabı hakkın vücut ve vahdetine iman itikadı' olarak da tanımlanır (Orhan Hançerlioğlu, Felsefe Sözlüğü).

Ancak, bu tanımlar, deist felsefenin nüanslarını tam olarak ifade etmiyor. Deist felsefenin temsilcileri içinde Allah ile peygamberlere inananlar da vardır.

Bu felsefenin dışlamak istediği olumsuzluk bellidir: İnsanlığın tepesine bir zorba balyozuyla dikilen ve hayatı cehenneme çeviren

sahte din ve onun karanlık temsilcileri. Deist felsefenin bir kurtuluş yolu olarak öne çıkmasına yol açan işte bunlardır."

16. yüzyılda İngiltere'de ortaya çıkan bir felsefi görüşü Yaşar Nuri Öztürk durup dururken gündeme neden getirsin? Demek ki, ülkemizde de 16. yüzyıl İngiltere'sine benzer bir durum söz konusu. Deizmin ortaya çıkmasına neden olan "şeyler", bütün Avrupa'da ortaçağda mevcuttu; bunun sonucunda Luther ve Calvin'in din reformları oldu. Demek ki bu da yetmemiş ki insanlar deizme sığınmışlar. İçi ve kafası aydınlanmışların gereksinim duyduğu bir felsefe.

Türkiye'de de deizmin bir sığınak olacağı günlerin geldiğini, gelmiş olacağını sezinleten Prof. Dr. Öztürk şöyle yazıyor: *"Deizm, ateizme ve en tehlikeli dinsizlik türü olan dinli dinsizliğe karşı çıkanların yoludur. Dinci dinsizliği insanlığa, deistlerden önce Mâûn suresi tanıtmıştır. Onun içindir ki, biz, deistlerin metafizik dayanaklarının başına Mâûn suresinin yazılması gerektiğine inanmaktayız. Demek oluyor ki, deizmi bize ilham edip tanıtan Kur'an'dır."*

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, "Deizm" konusunda bir kitap hazırlamakta olduğunu haber veriyor. Demek ki İslam mafyasının zulmünden, ikiyüzlülüğünden, yiyiciliğinden bunalan Müslümanlar için deizmin bir kurtuluş kapısı olabileceğini düşünüyor.

AKP iktidarı ve Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından programlı bir şekilde yürütülen Sünni zorbalık sadece deizme değil aynı zamanda ateizme, İslamdan dönmelere de yol açacaktır. Bunun zaten somut örnekleri var.

"Dindar Aydın" Diye Bir Tür

"Türkiye dindar aydınını yetiştirememiştir. (...) Türkiye din alanında topluma istikâmet verecek, fikir üretecek

'dindar aydın'ı yetiştiremediğinden, gelenek dinle özdeş olarak algılanmış, problem çözmek için var olan 'din', bizatihi problem olmaya başlamıştır."

Özgür kalabilmek için, bu cümlelerin yer aldığı kitabın ve yazarının adını vermeyeceğim. Çünkü, dinci ve İslamcı çevrelerin ortak düşüncesini ifade ediyor. Bir ilahiyat profesörünün yazdığı bir kitaptan aldığım bu cümlelerin neresini düzelteyim ben? Demek istiyor ki, bir gelenek olarak yaşanan gündelik din, aslında din falan değildir; hurafedir, çağıyla çatışma halindedir; bu "hurafe-din"e ancak dindar aydın engel olabilir, onu da biz yetiştiremedik ama yetiştirmek zorundaydık, zorundayız.

Atalarımızın tuhaf insanlar olduğunu itiraf etmeliyiz: "Hama-ma giren terler" diye bir atasözü bulmuşlar, ama değerli atamız, mason ve Nakşibendi Şeyhülislam Musa Kâzım Efendi (1858-1920) hem hamama girmek hem terlememek istiyor:

"Biz Avrupa'nın yalnız ilim ve sanayisini almaya ve kabul etmeye mecburuz. Zira hikmet bizim kaybettiğimiz malımız olduğu için onu bulduğumuz yerde elbette alırız. 'Hikmet müminin yitik malıdır. Onu nerede bulursa alır'. Fakat onların bütün adet ve ahlakını, geçim yollarını ve hayat tarzını kabul edemeyiz. Zira sonra zarar görürüz."

Vallahi haklıdır Musa Kâzım Efendi! Haklı olmasaydı, şu anda iktidarda olan AKP kabilesi aynı düşüncüyü savunur muydu?

Ancak Musa Kâzım Efendi ve "ekürisi"nden özür dileyerek bir münafıklık yapacağım:

1. Avrupa'nın sadece ilim ve sanayisini almaya ve kabul etmeye neden mecbur olarsınız? Bizim ilim ve sanayimiz kendimize yetmiyor muydu?

2. Bulduğunuz hikmetin yitirdiğiniz hikmet olduğunu nereden biliyorsunuz? Akıllı olan sahip olduğu hikmeti yitirir mi?

3. "Hikmet müminin yitik malıdır. Onu nerede bulursa alır." Yani elin gâvurunun, yabanın, gomonistinin, cenabete batmış münkirin ürettiği hikmeti, patentine bakmadan, telif haklarını dinlemeden "bu benimdir!" diye almak serbest. Amma velakin, bu hikmeti üretenlerin "Bütün âdet ve ahlakını, geçim yollarını ve hayat tarzını kabul edemeyiz!"

Musa Kâzım Efendi haklıdır! Ama o hikmeti yaratan kavmin akıl, kültür ve duygusuyla gene o kavmin âdet ve ahlakını, hayat tarzı ve geçim şeklini oluşturan akıl, kültür ve duygu aynı değil midir? Zaar değilmiş (!) ki bizimkiler hamama girip terlemek istemiyorlar.

Bu yazıya esin kaynağı olan ilahiyat profesörü de az değil hani! O da şenliğe katkıda bulunuyor:

"Darda kalmış toplumların varlıklarını sürdürebilmek için geçmişi idealize etmesi tarihin her döneminde dikkat çeken bir husustur. Ancak İslamcıların bile görmezden gelemeyeceği bir gerçek vardır: Avrupa'nın gücü bilim ve teknikten gelmektedir. 'İslam âleminin derdinin çaresi, kendinde bulunmayan ve geriliğine sebep olan ilim ve ferileri hiç vakit geçirmeden elde etmesidir. Bu ilimler ve feriler bugün Avrupa'dadır. O halde bizim için yapılacak şey açıktır: Bu ilim ve ferileri Avrupa'dan öğrenmek... Evet! Gerek unutmuş bulunduğumuz tecrübe metodunu ve gerek hiç bilmediğimiz yeni bilgileri öğrenmek! Böyle yapmakla aynı zamanda İlim öğrenmek için icabında Çin'e gitmek zorunda olduğumuzu bizlere tebliğ buyuran Peygamberimizin emrini de yerine getirmiş oluruz. Yalnız şunu iyice anlamamız lazımdır ki,

Avrupalılardan alacağımız, yalnız bu bilgilerden ibaret olmalıdır. Çünkü Müslümanların geriliğine çare olacak şeyin, sadece maddi ilimlerden ibaret olduğu söz götürmez bir hakikattir."

İlahiyatçı profesör, Osmanlı İslamcılarını en çok rahatsız eden fikirlerin başında "dinin terakkiye manî" olduğu şeklindeki iddiaların olduğunu yazıyor. Allah'a şükür günümüz İslamcılarının böyle bir sorunu yok. Bütün bilimleri İslamileştirerek soruna çare bulmayı düşünüyorlar. Yakında kök hücre çalışmalarının İslama dayandığını iddia ederlerse şaşırmam. Evet, bunların İslamı terakkiye manidir! Kusura bakılmasın!

Hz. Peygamber'in "*İlim öğrenmek için icabında Çin'e gitmek gerektiği*"ni söylediğini tekrarlamaya bayılır muhafazakâr tayfası. İlim artık sadece Avrupa'da değil, Çin'de, Japonya'da, Hindistan'da. Ne olacak şimdi? Ya bu kavimlerin dinlerinden, örf ve âdetlerinden etkilenirsek? Bu yetmiyormuş gibi 72 milletin bilimadamları, kadınlı erkekli olmak üzere aynı laboratuvarında aynı amaç doğrultusunda çalışmakta...

Ey ahali! Çin'e, Maçin'e gitmeye gerek yok! Laik Türkiye Cumhuriyeti sizin büyük sorun saydığınız her şeyin çaresini bulmuş. Nasıl bulmuş, karşıdevrimcilerin karşı olduğu Devrim Yasaları sayesinde. Aydın her hangi bir dine inananı olur, deisti ve ateisti olur, agnostiği olur ama dindarı olmaz. Aydın her şeyi sorguladığı gibi Tanrı'yı, Peygamberi ve Kutsal Kitap'ı da sorgular. Dindar aydın nasıl yapacak bu işi?

Hep aynı laf! "Avrupa'nın ilmini alalım!", "İlim Çin'de de olsa gidip alalım". Neden gidip alıyorsun, yapılması gerekeni kendin yap! Cumhuriyet, hiçbir yere gidip bir şey almamıza gerek kalmadan o bilgiyi kendimizin üretebilir konuma ve düzeye gelmemiz için "laik, akılcı ve bilimsel" bir eğitim modeli kurdu. Ama "dindar ve kindar" nesil üretmek isteyen AKP'ciler bu modelle kanlı

bıçaklı! Bre aymazlar, laik Cumhuriyet'in saatini bozmayın! Dindar nesil yetiştirmek için laik okulları medreseye dönüştürmeyin. "Öğrenci"yi "suhte" yani "softa", "medrese" talebesi haline getirmeyin. Uyarması benden: Yaptığınız işler Yüce Divan'lıktır!

İslamcılıklar Üzerine

Türkiye'de yayımlanan gazetelerde, en azından bir adet din işlerinden sorumlu kadrolu yazıcı bulunur. Ramazan aylarında bunlara yazıcı takviyesi yapılır. Bir de, şu anda tamamı yandaş ve besleme olan laiklik karşıtı gazeteler vardır ki, buralarda yazan yazıcıların yüzde 90'ı her gün din işleri konusunda yazarlar. Birkaçı dışında çok sıkıcı insan ve yazıcılardır.

Bir süredir keyifleri pek yerinde, "İslamcılık" sorununu neşe içinde tartışıyorlar kendi aralarında. Hemen hemen tamamı, İslamcılığı yirminci yüzyılda ortaya çıkmış olan Siyasal İslamdan ayırma çabasında.

Aralarında Descartes'la çarpışanlar, Voltaire, Renan, Kierkegaard, Bergson ve Nietzsche'nin adlarını anarak felsefi "lügat" paralaayan malumatfuruşlar bile var. İslamcılık meğer "bir tefekkür yolculuğu" imiş... Modernizm, paganlaşma ve etnik barbarlığın kaynağı imiş... "Akıl", düşüncüyü öldüren aygıt imiş... Gene, her zaman olduğu gibi, en harbi yazan Hayrettin Karaman, "İslamcılığın kökü İslamdadır ve İslamcılık bitmez" (*Yeni Şafak*, 24.08.2012) diyor. "Bize göre İslam hayatın her alanını kaplıyor, her alanı ile ilgili irşatları, emirleri, tavsiyeleri, yasakları... var"da diyor ki, bu cümlelerin tercümesi, İslami ve İslamcı devlet ve toplum anlamına gelir.

Ne halleri varsa görsünler, kozlarını paylaşsınlar, ama kesinlikle Laik Cumhuriyet'in cebinden harcamasınlar! Ama harcıyorlar! İslamcılık, Batı uygarlığı ve modernite karşıtlığı olarak ortaya çıktı-ğı için, sonunda, Laik Cumhuriyet'e bulaşmaması mümkün değil.

Kendini "İslamcı" olarak tanımlayan bir insan laik bir toplumda yaşamak, laik bir devletin vatandaşı olmak istemez. Bunu asla unutmamalıyız. Günümüz Türkiye İslamcılarının hal ve tavrı, zenginleştikten sonra kendisine soylu bir geçmiş ayarlayan çulsuzunkine benziyor. Hilâl Kaplan da 24.08.2012 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde, "*H. Muhammet (s.a.v.) İslamcı mıydı?*" diye soruyor. H. Muhammet belki günümüz İslamcılarına bakarak, Karl Marx'ın "Hayır, ben Marksist değilim" dediği gibi, "Hayır ben İslamcı değilim derdi" demeye getiriyor.

Bizim İslamcılar istedikleri kadar kılık değiştirsinler, makyaj yapsınlar, kibarlık dersi alsınlar; duruşlarının gerisindeki devindirici gücü gizleyemezler:

1. İslamcılık, bir düşünsel akım değil siyasal akımdır.
2. İslamın, Batı uygarlığına karşı gösterdiği çatışmacı tepkiden doğmuştur.
3. Düşünce kaynağında, Vahhabilik ile Selefilik'in şefi Muhammed ibn abd el-Vahhab (1703-1792) ile Müslüman Kardeşler'in şefi Hasan el-Banna (1906-1949) bulunmaktadır.
4. Seyyid Kutub (1906-1966) ile dövüşkenlik kazanmıştır; Batı modernitesini mutlaka yok etmek istemektedir; laik düşünce ve düzene, Batı demokrasisine karşıdır ve İslam ülkelerinde mutlaka İslami ve İslamcı bir devlet kurmak istemektedir; panislamist bir ideoloji ve siyaset izlemektedir; Suudi Arabistan ve İran gibi ülkeler tarafından desteklenmektedir; Taliban, El Kaide ve Hamas gibi vurucu silahlı güçleri vardır; Türkiye'de, Tanzimat ve Meşrutiyet reformlarından başlayarak bütün yenilikçi hareketlerin, 1923 yılında kurulan Laik Cumhuriyet'in yeminli düşmanıdır.

Haçlı Seferleri'nden itibaren pusulası bozulan, Selçuklu Veziri Nizamülmülk'ten itibaren devlet güçlendikçe düşünsel erozyona uğrayan İslam dünyası, Sanayi Devrimi ve modernite karşısında şaşkına dönmüş ve dipsiz bir aşağılık duygusuna kapılmıştır. Bu

tepkinin sonucunda "Ben neden geri kaldım, Hıristiyan âlemiy-le neden baş edemiyorum?" sorusunu sorduğu zaman, kendisine kaynaklara dönmeyi tavsiye eden Selefilik ve Panişlamizm bataklığına gömülmüştür. Bizimkiler bu nedenle II. Abdülhamit'i pek severler ve ona "Ulu Hakan" derler.

Beni en çok şaşırtan, günümüz İslamcılarının çoğunluğunun Yusuf Akçura'nın "Üç Tarz-ı Siyaset" döneminde kalmış olmalarıdır. (9, 10, 11, 12 ve 13 Temmuz 2012 günlerinde yayımlanan yazılarımı mümkünse tekrar okumanızı tavsiye ederim.)

1910'ların başlarında zamanın İslamcıları öylesine bir acz içindedirler ki, suyuna tirid bir Said Halim Paşa'yı üstat ve mürşit bellemişlerdir. Neden böyle bellemişlerdir, bunu Hilâl Kaplan açıklamaktadır (*Yeni Şafak*, 24.08.12):

"Benzer bir karşı çıkışa İslamın siyasi, içtimai, iktisadi ve hukuki açılardan bir bütün olarak tecrübe edilmesini Said Halim Paşa'nın Buhranlarımız adlı eserinde rastlayabiliriz. Zaten Said Halim Paşa'yı bugün hayırla yad etmemizin en önemli sebeplerinden biri de İslamın ve Müslümanın ontolojisinin parçalarına ayrılmaz olduğunu sarih bir biçimde savunmasıdır."

Bu cümle, 1923 yılında kurulan Laik Cumhuriyeti ve devrimini A'dan Z'ye kadar reddetmektedir. Hilâl Kaplan ve arkadaşları, Said Halim Paşa'ya bu nedenle hayran. Paşa'nın temel düşüncesi ni birlikte okuyalım:

"Bizim için İslamlaşmak demek, İslamiyetin inanç, ahlak, yaşayış ve siyasete ait esaslarının tam olarak tatbik edilmesi demektir."

(*Buhranlarımız*, s.183-184)

Şeyhülislam Musa Kâzım Efendi (1858-1920) de Said Halim Paşa'nın izinden gidiyor:

"Biz Avrupa'nın yalnız ilim ve sanayisini almaya ve kabul etmeye mecburuz. Zira hikmet bizim kaybettiğimiz malımız olduğu için onu bulduğumuz yerde elbette alırız. 'Hikmet müminin yitik malıdır. Onu nerede bulursa alır'. Fakat onların bütün adet ve ahlakını, geçim yollarını ve hayat tarzını kabul edemeyiz. Zira sonra zarar görürüz."

(Külliyat, Dini ve İctimai Makaleler, s.336)

AKP iktidarının Cumhuriyet karşıtlığının kaynağı işte buradadır. Bu karşıtlık, Cumhuriyet'in aydınlık ülkesini her geçen gün cehenneme dönüştürmektedir.

Bir İslamcı yazar, bir yandaş gazetede, akıl almaz bir özgüven ve benmerkezcilikle, "'İslam hayatın tüm alanlarını kuşatır' cümlesi bazılarını neden rahatsız eder?" diye soruyor. Bu cümle son derece rahatsız etmekle kalmıyor, aynı zamanda alabildiğine tehdit ediyor. Çünkü, başkalarının inanç ve düşüncelerine saygı duymayan ilkel bir kabile İslamcılığının kılıcını sallıyor. Zaten İslam hayatın bütün alanlarını kuşatmasın diye laiklik var.

Çünkü, laik ve demokratik bir cumhuriyet düzeninde, İslam, bireylerin özel bireysel alanları dışında, hiçbir alanı kuşatamaz. Neden? Çünkü, laik ve demokratik cumhuriyet düzeninde başta anayasa olmak üzere yasaların tamamı herhangi bir dini referans olarak almaz.

Öte yandan, günümüz Türkiye'sinde, bir Müslüman'ın bireysel inanç özgürlüğü alanı sadece yasalar tarafından değil aynı zamanda başkalarının inanç (inançsızlık) alanıyla da sınırlandırılır. Böyle bir düzende, "cumhuriyet", "demokrasi" ve "laiklik", İslamın hayatın bütün alanlarını kuşatmasına izin vermez.

Bir süredir "İslamcılık" başlığı altında tartışan İslamcı yazarlar, Türkiye'de yaşadıklarını unutup, soyut bir alanın boşluğunda

fikir üretiyorlar. Ama, kendileri gibi düşünmeyenlerin cebinden harcıyorlar ve tartışmalarının kendileri gibi düşünmeyenler için bir "tehdit" oluşturacağını farkında bile değiller. Bu durumu umursamadan ve ukalaca, "'İslam hayatın tüm alanlarını kuşatır' cümlesi bazılarını neden rahatsız eder?" diye soruyorlar.

İslamcıların kendi aralarında yaptıkları tartışmalar, ağızlarından kaçırdıkları itiraflar, bu insanların kesinlikle demokrat olmadıklarının ve olamayacaklarının kanıtı. Tartışmaya katılan bir kadının yazıcı, sorunlarının Cumhuriyet düzeniyle olduğunu, dolaylı bir dille ama açıkça yazıyor:

"Çünkü artık o tek tip hayat tarzının mutlaklığı, biricikliği inancı eskisi kadar kabul görmüyor. Buna karşılık dinin sadece özel alanla sınırlı olamayacağı gerçeği daha aşikâr hale geliyor" diyor ve ekliyor: "Türkiye toplumunun dikkati her zaman Misak-ı Milli'yi aşıyor. Bu açıdan bakacak olursak, İslamcılığın metaforik olarak sınırları aşma ve yeniden belirleme hareketi olduğunu da söyleyebiliriz."

Cumhuriyet düzeni, bu insanların ayağında dar bir ayakkabı gibi, üzerlerinde dar bir elbise gibi. Laik Cumhuriyet düzeninde bir İslami düzende yaşarmış gibi yaşamak istiyorlar. Bu mümkün değil. AKP iktidarı, Cumhuriyet düzenini İslami bir düzene dönüştürürken içleri rahat değil. Çünkü, laik ve demokratik bir düzende, dinin sadece özel alanla sınırlı olduğunu kabul edemiyorlar ve buna "zulüm" diyorlar. Bunun sonucu, dinsel tahrikli bir içsavaşır. İslamcıların bu savaşı göze almış olduklarını hissediyoruz.

Türkiye toplumunun dikkatinin Misak-ı Milli'yi aştığı iddiası da son derece tehlikeli ve tehdit dolu. Yazıcı, Sait Halim Paşa'nın *Buhranlarımız* adlı kitabından söz ettiği için, II. Abdülhamit türü bir panislamizm özlemi çektiğini de düşünebiliriz.

Bunlardan filozofluğa özenen biri, "Müslüman toplumların, hem İslamla hem dünyayla hem de Batı'yla kurdukları ilişkiler nasıl bir nitelik arz ediyor?" acaba diye sorduktan sonra, sorusunu kendisi yanıtlıyor: "Kısaca söylemek gerekirse, son derece çarpık, 'sahte' ve sığ bir nitelik arz ediyor, maalesef."

Söyledikleri arasında bizi sadece "Müslüman toplumlar" nitelemesi ilgilendiriyor. Açık söylemek gerekirse, bu tartışmalarda bizi sadece Türkiye ilgilendiriyor. Müslüman Arap toplumlarının, Arap olmayan Müslüman toplumların hal ve gidişleri kendilerini ilgilendirir. Cumhuriyet'in ödün vermeyeceği bir gerçek var: Türkiye, 1923'ten bu yana artık bir "Müslüman toplumu" değil, Müslümanların çoğunlukta olduğu ve laik demokratik bir düzende yaşadığı bir toplum. Ve bu toplumda Müslümanların çoğunluk olması, onlara herhangi bir ayrıcalık (imtiyaz) sağlamaz. Ayrıca Müslümanlar da tekil değil çoğul... Bu Müslümanlardan Sünni olanları ve kendini Sünni hisseden hükümet, laik ve demokratik bir düzende Alevilerin inanç özgürlüklerine saygı duymamakta.

Çünkü, filozofluğa özenen yazıcının itiraf ettiği gibi, "Müslüman toplumların İslamla, dünyayla, Batı'yla kurdukları ilişkiler son derece çarpık ve sığ". Ve Müslüman toplumlar İslamlaşarak değil, tam tersine laik düzende yaşamayı seçerek zihinsel ve ruhsal sağlıklarına kavuşabilirler.

Adını anmak istemediğim yazıcı felsefeye devam ediyor: "İslamcılığın dışında hiçbir söylem, İslamı da dünyayı da Batı'yı da çarpıtmadan, neyse o olarak idrak etmeyi mümkün kılabilecek bir dil, bir 'yer', bir perspektif sunmuyor bize. Çünkü İslamcılığın dışındaki bütün mevcut söylemler *-liberalizm, sosyalizm, ulusçuluk*, vs.- zaten hâkim seküler Batı uygarlığının ürünü."

Peki, İslam ne durumda? Yazıcının bu soruya da bir yanıtı var:

"Bir İslam dünyasının varlığından iyi kötü söz ediyor olsak da bu dünyanın İslamın her bakımdan var oldu-

ğu ve var ettiği, yaşıadığı ve yaşıattığı bir dünya olduğunu maalesef söyleyebilecek durumda değiliz."

Kurtuluşun ne olduğunu da söylüyor:

"İslamcılık öncelikle İslamın olmaktan çıkan İslam dünyasını, yeniden 'İslamın dünyası haline getirebilecek zihin ve ufuk açıcı bir idrak ve hayat, hakikat ve varoluş sunuyor bize."

İslamcılar, çağdaş dünya karşısında kendini savunamayan bir din ile bu dünyanın altında ezilen zavallı Müslümanın tasvirini yapıyorlar. Aslında, her fırsatta ortaya çıkan İslami saldırganlığın kaynağını işaret ediyorlar.

Çocuklar Sirk Maymunu Değildir

İslamcı kesimin "harbi" yazıcılarından Hayrettin Kahraman'ın 2 Eylül 2012 tarihli *Yeni Şafak*'ta yayımlanan yazısından öğrendim:

İzmir'in Bergama ilçesine bağlı Göçbeyli beldesinde, 40 gün boyunca 200 vakit namazı camide cemaatle kılan öğrencilere hediyeler verilmiş. Merkez Camii İmam Hatibi Fatih Aktaş, "Haydi Çocuklar Namaza" sloganıyla çocukları camiye alıştırarak için bir proje başlatmış. Katılan öğrencilerde aranan şart ise 40 gün boyunca 200 vakit namazı camide kılmak imiş. Ödül olarak dizüstü bilgisayar, bisiklet, çeyrek altın ve çeşitli hediyeler var imiş. Proje katılan 51 öğrenciden 12'si, 200 rekat namazı camide kılmış ve büyük ödül olan dizüstü bilgisayarını almaya hak kazanmış. Bütün öğrencilere çeşitli hediyeler, camide en çok namaz kılanlara da bisiklet ve çeyrek altın verilmiş...

Sanki çocuklar sirk hayvanı!

Hayrettin Karaman 1934 doğumlu, benden iki yaş büyük. Allah uzun ömür versin. Büyük bir ailesi var: Evlenmiş, çocukları

olmuş; çocukları evlenmiş torunları olmuş; büyük torununun da Mustafa adlı bir çocuğu varmış. Allah bağışlasın! Yani Hayrettin Karaman Hoca'nın torununun çocuğu var. Ne mutlu!

Evet, Karaman Hoca da küçük torunu Mustafa'yla "büyük dede-torun mücamelesi" (Mücamele: Güzel geçinme, iyi ilişki) içinde bir anlaşma yapmış: Bazen kaçırsa da namaz kılan Mustafa'ya "Bir yıl hiç geçirmeden namazını kıalarsan sana ne istersen alacağım" demiş. Mustafa, büyük dedesinin önerisini kabul edip yerine getirmiş ve Karaman Hoca'dan ödül olarak "ayped" denilen aletten istemiş... Hoca da verdiği sözü yerine getirmiş. Ne mutlu! İkisini de kutlarım!

Hayrettin Karaman Hoca anlaşmanın sağlamasını yapıyor: "O zaten kendine, yaşına ve başına uygun idraki, şuuru, sevgisiyle namazını kılmakta idi, bu bir yıllık ödüllü uygulama ise alışkanlığını pekiştirmeyi sağlayacaktı. (...) Haberde okuduğumuz olay bana göre örnek bir olay. Buna başka açıdan ve olumsuz yaklaşımlar da olabilir. Unutmayalım ki, biz çoğulcu bir toplum içinde yaşıyoruz, kocaman adamlar ibadetleri terk ediyorlar, ayıp ve günah şeyleri açıkça yapıyorlar..."

Burada duralım: Torununa kendince doğruları öğretme hakkı olan Hayrettin Karaman'ın böyle bir karşılaştırma yapmaya hakkı olamaz. Galiba içi rahat değil! Neden?

Çünkü işin içinde "ödül" var! "Ödül" yüzünden tedirgin. "Ödül"ün karşısı "Ceza"dır. Mustafa'sı büyük dedesinin önerisini kabul etmese, Karaman Hoca ne yapacaktı? Küçük Mustafa'ya ceza mı verecekti? Sanmam! Ama, İslamcı kesimde ceza verecek milyonlarca dede, baba, amca, dayı var.

Ancak ve her şeye karşın, bir ailenin çocuğuna dinsel telkinde bulunması çok doğal ve meşru bir durum. İşin içine hükümet tarafından yönlendirilip güdülen devlet kurumları girince gayrimeşru bir durumdur; İslami terminolojiyle, "İstibdat" ve "Zulüm"dür.

Laik devlet bağlamında ise Cumhuriyet'in anayasasına, yasalarına, eğitim ve öğretimle ilgili bütün yönetmeliklerine aykırıdır ve büyük suçtur. Bu türden bir girişim, hükümetten kaynaklanıyor ise, hesabı Mahşer Günü değil, bir gün, Yüce Divan'da verilir. Bu bakımdan, Hayrettin Karaman Hoca, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 14. maddesini hatırlamalıdır:

"1. Taraf Devletler, çocuğun düşünce, vicdan ve din özgürlükleri hakkına saygı gösterirler.

2. Taraf Devletler, ana babanın ve gerekiyorsa yasal vasilerin; çocuğun yeteneklerinin gelişmesiyle bağdaşır biçimde haklarının kullanılmasında çocuğa yol gösterme konusundaki hak ve ödevlerine saygı gösterirler.

3. Bir kimsenin dinini ve inançlarını açıklama özgürlüğü kanunla öngörülmek ve gerekli olmak kaydıyla yalnızca kamu güvenliği, düzeni, sağlık ya da ahlaki ya da başkalarının temel hakları ve özgürlüklerini korumak gibi amaçlarla sınırlandırılabilir."

İşbu sözleşme maddesinin 2. fıkrasına göre Karaman Hoca ile küçük torunu arasındaki ilişki meşrudur, ama İzmir'in Bergama ilçesine bağlı Göçbeyli beldesi Merkez Camii imam hatibi Fatih Aktaş'ın yaptığı iş gayri meşrudur; yasadışıdır. Dolayısıyla, hiç kimse, 18 yaş altı çocuklara bir din görevlisinin sirk maymunu muamelesi yapmasına göz yumamaz, bu durumu övemez. Hiç kimse merak etmesin, bu devran böyle devam etmeyecek; çocuklara sirk maymunu muamelesi yapan hükümet, kuruluşlar ve bireyler bir gün mutlaka yasa önünde hesap vereceklerdir.

1923-1950 yılları arasında, dindar halkın müstebit bir rejimin zulmü altında inim inim inlediği iddiaları kuyruklu bir yalandır. Çünkü aileler çocuklarını kendi dinsel anlayışları doğrultusunda diledikleri gibi yetiştirmişler; ancak devlet, günümüzde tanık olduğumuz soytarırlıkları yapmadığı gibi, yapılmasına da izin vermemiştir. Laik ve demokratik bir devlette bu türden rezillikler ol(a)maz.

Rezillikten bir örnek: Denizli Merkez Ortaokulu binasına Denizli İmam Hatip Ortaokulu tabelası asılmış; bina, bahçe ve girişi ortak olan okul kapısına İmam Hatip Müdürü tarafından iki öğretmen/zaptiye dikilmiş; okula kayıt için gelen velileri İmam Hatibe yönlendirmek için baskı yapılmıyordu. (Aydınlık, 12.09.12) Bu türden istibdat ve zulüm şu anda bütün Türkiye'de yaşanmaktadır. Sorumlular Mahşer Günü'ne kalmadan, Laik ve Demokratik Cumhuriyet'e bir gün mutlaka hesap vermek zorunda kalacaktır.

Davutoğlu'yla Hesaplaşma Zamanı

Hürriyet gazetesi (17.09.12) Cansu Çamlıbel'in Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'yla yaptığı söyleşiyi yayımladı. Bay Davutoğlu, gazetede ki fotoğraflardan birinde Atatürk'ün *Söylev*'inin özgün halini elinde tutuyor. Hiçbir anlamı ve simgesel değeri olmayan bir fotoğraf. Çünkü Bay Davutoğlu, iç ve dış siyaset anlayışıyla, 1923 Cumhuriyeti'nin karşısında duran bir insan. "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" ilkesini yok sayan ve ülkeyi büyük bir olasılıkla savaş sokacak bir siyasetçi.

Bay Davutoğlu'na göre, 60'lı, 70'li yılların üniversite gençliğinin zihninde ortak bir algı varmış: *"Kimseye muhtaç olmayan, bağımsız, vakur bir ülke. Solcusu da sağcısı da İslamcısı da... Kimisi buna büyük Doğu diyor, kimisi tam bağımsız Türkiye diyor, kimisi Büyük Türkiye diye kavramsallaştırmıştır. Kim ne derse desin biz bu rüyayı terk etmedik, terk etmeyeceğiz"* diyor.

Bay Davutoğlu, gerçeği tersyüz ediyor: *"Kimseye muhtaç olmayan, tam bağımsız, vakur bir Türkiye"* sadece solun şiarı ve rüyası idi. Sol rüyasının peşinde koşarken, Bay Davutoğlu'nun Büyük Doğucularının, Akıncılarının, Ülkücülerinin solcuları tepelemekten başka düşleri yoktu.

Bay Davutoğlu tipik bir sağcı ve İslamcı. Bunlar sözcüklerin büyüğüne iman ederler; bunlar için gerçekler yoktur, sözcükler vardır. Gerçekleri inkâr ederseniz, gerçekler yok olur.

Bu, bunların ilk belirgin özelliğidir. İkinci özellikleri de habbe-yi kubbe yapmalarıdır. Hele "habbe" kendi habbeleriye. (Habbe: Buğday, arpa, susam gibi küçük şeyler.)

"Solcu", bunların tam tersidir, kubbeyi habbe yapar. Sözcüklere değil gerçeklere inanır ve sözcükleri şairlere bırakır.

Bay Davutoğlu'nun söyleşide ağzından çıkanlar bu iddiamızı doğruluyor ve kendi Yeni Türkiye'sinin 6 özelliğini sıralıyor:

1. Toplumsal özgüven (yani gerçeklere değil sözcüklere dayanan hindi özgüveni).

2. İnsan haklarına dayalı özgürlükçü bir anayasal çerçeve (yani Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kararları altında ezilen; anayasa ve yasa tanımayan bir çerçeve).

3. Doğu'nun erdemini Batı'nın rasyonalitesiyle birleştiren bir kültürel Rönesans (Batı'nın rasyonalitesi bir gerçek ama Doğu'nun erdemli olduğu bir varsayım, bir ham hayal, bir laf...).

4. Farklılıkları içselleştirici ve harmanlayıcı bir siyasal kültür ve düzen (yani "Sünni" zorbalık düzeni).

5. Verimliliği sosyal adalet anlayışıyla sentez eden sürdürülebilir bir ekonomik kalkınma (yani yandaşı zenginleştiren, yoksula "sadaka" veren sosyal adaletsizlik düzeni).

6. Bütün bunlara dayalı uluslararası alanda etkin ve sözü geçen bir küresel güç (Bay Davutoğlu insanları güldürdüğünün farkında bile değil. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde, Suriye konusunda boş sandalyelere konuştuğunu unutmuş; ağalara meydançılık yapmayı, getir götür işlerinde kullanılmayı; taşeronluk yapmayı küresel güç olmak sanıyor. Sansın, ama bir Dışişleri Bakanı'nın "sanma" hakkı yoktur. Bay Davutoğlu, "Bir Türk olarak, Orta Asya'da o kadar çabadan sonra bir Türk Konseyi'nin kurulma-

miş olmasının eksikliğini duyuyor"muş... Elini tutan mı var, haydi kur da görelim. Bunlar, dünyayı "köpeksiz köy" sanırlar. Sen, Türk Konseyi'ni şimdilik ertele biraz, birlikte konsey kurmayı hayal ettiğin devletlerin Kuzey Kıbrıs Türk Devleti'ni tanımalarını sağla. Bunlar, Halep hakkında atıp tutarken arşını evde unuturlar).

Gene bir çeviri hatası: "Etat-nation"u, kim "ulus devlet" olarak Türkçeye çevirmiş ise halt etmiş. Doğru çeviri, "Ulusal devlet"tir. Ve buradaki "Ulusal"ın ırkla, etnisiteyle hiçbir ilişkisi yoktur: ABD ve Avrupa Birliği'nin bütün üyeleri birer ulusal devlettir.

Bütün sağcı ve İslamcılar ve İkinci Cumhuriyetçiler gibi post-modern zihniyetli olan Bay Davutoğlu ulusal devlet karşıtı. Ama uluslararası toplantılarda elini sıktağı bütün dışişleri bakanlarının, kendi ülkeleri için ulusal devlet temsilcileri ve savunucuları olduklarını anlayamıyor. Bay Davutoğlu, yeryüzünün, kendi ulus devletine karşı olan ilk ve tek dışişleri bakanı. *"19. yüzyıl ideolojisi olan ulusçuluk Avrupa'da feodalite ile bölünmüş yapıları bir araya getirip ulus devletleri doğurdu. Bizde ise tarihten gelmiş organik yapıları dağıtarak geçici ve suni karşıtlıklar ve kimlikler ortaya çıkardı. Hepimizin bu ayrıştırıcı kültürle hesaplaşma zamanı geldi"* buyuruyor.

Bay Davutoğlu bilmiyor: Bismarck Alman Birliği'ni kurmadan önce de birliği oluşturacak olan krallıklar, prenslikler "Alman" idi. İtalya'da da Cavour öncesinde aynı durum vardı. Fransa zaten öyleydi. "Bizde tarihten gelmiş organik yapılar" anlamsız bir laf. Avrupa'daki Osmanlı topraklarında kurulan devletlerden söz ediyor ise, fethedilmiş topraklardaki Osmanlı düzeni "tükrük yapıştırması"ndan başka bir şey değildi. O düzeni savunana "emperyalist" deniliyor.

Araplardan söz ediyor ise Türklerin aklına uluslaşmayı hal ve gidişleriyle Araplar getirdi.

Orta Asya'da pantürkist olan Bay Davutoğlu, Mehmed Şevket Eygi gibi "Kurtuluş İslam Birliğindedir" diyorsa, tavukları bile güldürür.

Bunlar işin görünen tarafı; görünmeyen yanda ise 1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin bir laik, demokratik ulusal devlet olması eleştirisi gizli.

Ulusal devlet karşıtlığını ilham aldığı Francis Fukuyama'nın, daha sonra *"Ulus-devlet egemenliğine geri dönmekten ve bir kez daha devleti nasıl daha güçlü ve verimli kılabileceğimizi anlamaya çalışmaktan başka seçeneğimiz yok"* diye günah çıkardığı kitabı (*Devlet İnşası*, Remzi Kitabevi, s.142) mutlaka okumalı. Ulus devlet, adamı fena teper!

"Kurtuluş İslam Birliğindedir"

Aşağıda alıntıladığım yazıyı, sizlerin kendi başınıza okumanız hemen hemen olanaksız. Bir hayranı ya da görevli adamı, Mehmet Şevki Eygi'nin *Milli Gazete*'de yayımlanan yazılarını *Aydınlık* gazetesi e-postama gönderiyor. Okumam için! Ben de dikkatle okuyor ve müstefit oluyorum! *Milli Gazete*'nin 16.09.2012 tarihli sayısında yayımlanan yazıyı bir de birlikte okuyalım:

"İslam âlemi bugünkü parçalanmış, bölünmüş, irili ufaklı milli devletlere ayrılmış şekliyle kalırsa kesinlikle hürriyetini, haysiyetini, kimlik ve kültürünü muhafaza edemez; bir esaretten başka bir esarete, zilletten zillete duçar olur.

Kurtuluş çaresi Müslümanların birleşmesidir. Nasıl bir birleşme? Ütopyaları bırakmalı ve gerçekçi ve pragmatist olmalıyız. (...)

Bir anda büyük birleşme hayaldir.

Önce, mesela, Esed'siz bir Suriye ile vesayet rejimi bo-

yunduruğundan kurtulmuş Türkiye gümrük birliği yapmalı, pasaport ve vizeleri kaldırmalıdır.

Aynı şey Kaddafi diktatörlüğünden kurtulmuş Libya ile de olabilir. Türkiye, Suriye, Libya...

Bağımsız devletler kalsın ama para birliği olsun... Devletlerin üzerinde İmamet-i Kübra müessesesi olsun, bir tür İslam ülkeleri commonwealth'i kurulsun.

Hiçbir üye devlet ötekilerine ağabeylik, vasilik, velilik taslamasın.

Bu birliğe zamanla Pakistan, Tunus, Sudan katılabilir. Birlik büyüdükçe üye olmak isteyenler çoğalacaktır.

ABD, İsrail, AB ve İslam düşmanı emperyalist devletler ve kuruluşlar böyle bir birliği kabul etmezler. Önlemek için gerekirse savaş çıkartırlar...

Birleşme konusunda, mutlak kudret sahibi Allahın yardımını kazanmak için sahih imana, ihlasa, ibadete, en geniş manasıyla büyük ve küçük cihadlara, ahlaklı ve faziletli olmaya tevessül edilmesi gerekir. Bugün İslam dünyasında korkunç bir kokuşma vardır. Korkunç hıyanetler vardır. Bunların mutlaka izalesi gerekir.

Müslüman devletlerin başına Şeyh Şâmil, Emir Abdülkadir, Nureddin Zengi, Salahaddin Eyyubi, Fatih Sultan Mehmet gibi büyük sultanların, İmamların, Reislerin geçmesi gerekir.

Türkiye'deki Kriptolar, iki kimlikliler böyle bir birleşmeyi önlemek için ellerinden gelen her türlü kötülüğü ve engellemeyi yapacaktır.

Müslümanlar Allahın rızasını kazanabilirlerse, ilahi tevfik ve nasra kavuşur ve emellerine nail olur.

Böyle bir fütuhata fıska fücurla, nifak ve şikakla, haram yemekle, hortumculukla, haram rant yemekle, ri-

bacılıkla, o biçim TC vesikalarıyla nail olunmaz.

Osmanlılar 1300'de iki küçük şehirle işe başladılar. Onları devlet bile değildi. Pek küçük bir uç beyliği idi. İki buçuk asır içinde bir cihan devleti kurdular. Çünkü ihlâşlı idiler... Kur'ana, Sünnete, Şeriata hizmet niyeti-ne sahip idiler... Âdil idiler... Âbid idiler... Mücâhid fî se-bilillah idiler... Âmirine bi'l-ma'ruf ve nâhine 'ânî'l-mün-ker idiler... Allah da onlara zafer verdi. Allah Kur'anda sâdık, âbid, doğru, sâlih kullarına zafer vaad ediyor... Münaфіkların, fâcir ve fâsıkların, hainlerin, abede-i denânir ve derâhimin zâhirde keramet gibi görünen bazı halleri gerçekte istidraktır. Onlar imtihan ediliyor. Sonları iyi olmaz.

Ya birlik, ya da esaret ve zillet içinde sürünmek..."

Okuduk, ama bir hap gibi yutup elbette inanacak değiliz. Bakalım böyle bir "İslam Birliği" mümkün mü, ki bütün İslam âlemi-ne bir kurtuluş sağlasın:

1. Türkiye, Anayasasına göre laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devletidir. Yani bir "İslam devleti" değildir. İlkın mevcut statüsünün değıştirilmesi gerekir. Bu nasıl olacak?

2. Yazar, İslam âleminin ulusal devletlere bölünmüşlüğünden şikâyetçi. Bundan herkes şikâyetçi olabilir! Ama İslam âleminin tarih boyunca bir tek İslam devleti olmuş ise o da Arap yarımadası içinde ve İslamın ilk yıllarında olmuştur. Sonra, yağma ve talana dayalı cihat siyaseti zorunlu olarak sona erince, tek tek ve topluca bağımsız devlet olma niteliklerini yitirmişlerdir. İlkın bunun nedenleri araştırılmalı ve akıllı başında cevaplar bulunmalıdır. Bu soruya cevap veren binlerce kitap var ama bunlar M.Ş. Eygi için geçerli değil.

Var olmak için ilkın çağa uyum sağlayacaksın ya da çağın koşullarını sen yaratacaksın. Türkiye Cumhuriyeti bunu 1923-1945 döneminde yaratmıştı.

3. Diyelim ki bir saçma ortak iradeyle Türkiye, Libya ve Suriye birleşme kararı aldı. Böyle bir birleşmeye kimlerin engel olacağını kendisi yazıyor.

Birleşme konusunda, Allah'ın yardımını almak için gerçekten gerçek Müslüman olmak gerekiyormuş. Müslümanların gerçekten Müslüman olmalarına kendilerinden başka kim engel oluyor? Eskimolar mı?

4. Bay Eygi, İslam âleminin birleşmesi için kimlerin devlet reisi olması gerektiğini yazıyor.

Bay Eygi'nin saydıkları arasında bir tek Fatih Sultan Mehmet gerçek bir devlet başkanı. Onun da kuruluşuna büyük katkılarda bulunduğu büyük devlet, çağa uyum sağlayamadığı için yuvarlak hesap altı yüzyıl sonra gümbür gümbür yıkıldı. Demek ki ihlaslı olmak, *Kur'an'a* Sünnet'e, Şeriat'a hizmet niyetine sahip olmak ayakta kalmak için yeterli değilmiş.

Netice-i kelam:

1. Müslüman insanların yaşadığı toplumlar yaşama ve var olma koşullarının cevherini geçmişte aradığı sürece bağımsız, özgür, egemen ve uygar olmaları mümkün değildir. Petrolleri ve hammaddeleri olduğu sürece otomobil, televizyon, telefon gibi Emperyalist, Hıristiyan, Budacı ve Şintoist insanların ürettikleri teknoloji ürünlerini satın alabilirler. Kaynaklar bitince avuçlarını yalarlar.

2. Bay Eygi'nin aklı varsa, dünyanın bütün Müslümanlarına 1923-1950 dönemi Türkiye'sini örnek göstermelidir. Ama önce kendisi Cumhuriyet'e biat edecek!...

YENİ OSMANLILIK
YA DA
MUHTEŞEM SEFALET

500 Milyar Sözcük

Google fazla gürültü koparmadan, yaklaşık 5,2 milyar kitap-tan devşirilmiş dev bir dijital veri tabanı oluşturmuş. (Ben "veri tabanı" nedir onu bile bilmem). Bu dijital depo, 1500 yılından başlayarak 2008 yılına kadar yayımlanmış İngilizce, Fransızca, İspanyolca, Almanca, Çince ve Rusça kitaplarda kullanılmış 500 milyar sözcüğü içeriyormuş.

Bilgisayarı olan ve merak eden herkes bu klasöre ("500 Billion Words") girip herhangi bir sözcüğün belli yıllar arasında kaç kez kullanıldığını araştırabiliyormuş. (Ben de Google'a girdim, böyle bir klasör gerçekten var.) Tek sözcük olması gerekmiyor, en fazla 5 sözcükten oluşan bir sözcük grubu da olabiliyormuş. (Bunu denemedim.)

Bir "tık" ile, örneğin "kadın" sözcüğünün 1970'lere kadar "erkek" sözcüğüyle karşılaştırılamayacak kadar az kullanıldığı,

1970'ten, feminist hareketin tutunmasından sonra kullanımda büyük bir artış görüldüğü saptanabilirmiş. Ayrıca Mickey Mouse ile Marilyn Monroe'nun basında Jimmy Carter kadar ilgi görmediği de görülebilmemiş.

Harvard Üniversitesi'nden Erez Lieberman Aiden, "Amaç, 8 yaşında bir çocuğu, tarihteki kültürel eğilimleri, kitaplarda kayda geçmiş biçimiyle araştırma olanağına kavuşturmak" diyormuş.

Bu dijital veri tabanının bizim dil, kültür anlayışımızı, düşüncelerin dolaşımıyla bilgilerimizi büyük oranda değiştirebileceği söyleniyormuş.

"Miş", "muş" diye yazıyorum, çünkü bu bilgileri bana bizim Tan Bey gönderdi. Kendi kanser araştırma laboratuvarından, kurmakta olduğu Kök Hücre Enstitüsü'nden vakit bulup resim ve sörf yapar, kitap okur, bir de böyle gıncıfırlı işlerle uğraşır.

Evet, bizim Tan Bey tutmuş Türk, Türkiye, Türkçe sözcük grubuyla üç anlama gelen Osmanlı (Otoman) sözcüklerini araştırmış. Bulduğu sonuca çok şaşırmış.

Örneğin: 1920'de aynı düzeyde (yüzde 0.00050) olan Türk ve Osmanlı sözcükleri 1950'ye kadar birlikte düşüş göstermişler. Ama Osmanlı daha az düşüş göstermiş. Derken, Osmanlı sözcüğü 1950'den sonra 2000 yılına kadar hızla yükselirken (yüzde 0.00100) Türk sözcüğü yüzde 0.00020'ye kadar düşmüş.

"Türkiye", 1920-1925 arasında yüzde 0.00200'den 2000 yılına kadar yüzde 0.00120'ye doğru gerilerken, Osmanlı aynı dönemde yüzde 0.00050'den 0.00100'e doğru yükselmiş.

"Türkçe", 1920-1925 yılları arasında yüzde 0.00190 iken 2000 yılına kadar 0.00115 olmuş. "Osmanlıca" ise aynı dönemde yüzde 0.00040'tan 0.00080'e yükselmiş.

80 yıllık grafiği görmek çok etkileyici. 80 yıl içinde Osmanlı, Osmanlı Devleti, Osmanlıca sözcükleri ilerliyor. Buna karşı Türk, Türkçe, Türkiye sözcükleri geriliyor.

Tan Bey, "Sence neden böyle oluyor?" diye soruyor. "Bunun anlamı ne? Acaba bütün dünya Osmanlı'yı mı özlüyor, yoksa Türk, Türkçe, Türkiye sözcüklerini hiç duymayacağı günlerin özlemine mi çekiyor?"

Zor bir soru? Siz ne dersiniz?

Başbakan'ın Osmanlı Hülyası

I

"Muhteşem Süleyman Ne Kadar Muhteşem" (Bu bölümün sonunda okuyacaksınız) başlıklı yazımdan sonra Osmanlı Devleti'nde rüşvet geleneği üzerine bir yazı yazmayı düşünmeye başlamıştım. Bir AKP milletvekilinin "tarihe mal olmuş büyüklerimiz"e dokunulmazlık isteyen yasa tasarısından ve 6 Aralık tarihli *Millet* gazetesinde yayımlanan "Yolsuzluk Raporu'nda Türkiye 54. sırayı aldı" haberinden sonra bu yazıyı yazmak artık farz oldu. Bir de Başbakan'ın tarihe yeni katkıları var.

Gazetede yayımlanan habere göre, sıralama en az yolsuzluktan en çok yolsuzluğa göre aşağıya doğru iniyor. Yukarıdan aşağıya sıralama şöyle: İsveç, Singapur, İsviçre, Avustralya, Norveç, Kanada, Holanda... Aralarında hiçbir "Müslüman" ülke yok! Yolsuzluk açısından en kötü durumda olan ülkeler: Somali, Afganistan, Kuzey Kore, Sudan, Myanmar, Özbekistan, Türkmenistan, Irak, Venezuela, Suriye, Pakistan, Azerbeycan, İran, Mısır, Çin... Bunlardan 11'i "Müslüman" ülke. 176 ülke arasında Türkiye 54'üncü. Hiçbir "Müslüman" ülkenin Türkiye'nin üstünde yer almadığını sanmıyorum.

Soruyorum: Yolsuzluk "Müslüman" ülkelerde gelenek mi?

Galiba gelenek. Arap ülkelerinde "Bahşiş" bu geleneğin içinde yer alıyor.

AKP'nin başbakanı R. T. Erdoğan, Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin "İnnovasyon Haftası" etkinliklerinin açılışında konuşurken sözü gene "Tarihimiz"e getirmiş. *Hürriyet* gazetesinden (07.12.2012) aktarıyorum, şöyle diyor:

"Birkaç yüzyıldır, bizim medeniyetimiz batı medeniyeti karşısında gerilerken, maalesef, bizim insanımızın kendine güveni geriledi. Medeniyetler, doğar, gelişir, büyür, ama dikkat edin, ölmez, yok olmaz. Medeniyetler, olsa olsa duraklar, sönük hale gelir, uykuya yatar. Ama medeniyetler, o medeniyetin mensupları yok olmadıkça yok olmazlar. Önce, bu medeniyetin mensuplarını yok etmek istediler. İstiklal Savaşı'nı yaptık, bir varlık mücadelesi verdik ve tarih sahnesinde güçlü şekilde yerimizi aldık. Ancak bizi, milletimizi, medeniyetimizi yok etme konusunda başarı sağlayamayanlar bu sefer de bizim elimizle medeniyetimizi yok etme çabasına girdiler."

AKP başbakanının söylediklerinin çoğu yanlış:

1. "Bizim Medeniyetimiz" hangi medeniyet? Başbakan "Bizim Medeniyetimiz" diyerek, kurnazlık yapıyor. Onun aklındaki medeniyet "İslam Medeniyeti"! Türkiye Cumhuriyeti, sadece İslam medeniyetinin değil, Anadolu'da var olmuş bütün uygarlıkların mirasçısıdır.

Uygarlıklar, durakladığı, uykuya daldığı zaman ölür. Çünkü zaman ve mekânla olan diyalektik ilişkisini yitirmiş, onu var eden siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel temelleri çökmüştür. Akıl, zekâ, bilgi çökmüştür. Osmanlı düzeni de çökmüştür. Uykuya dalmış değil. Çökmüştür. Fetih ve yağma düzeni, akıl, bilgi, bilim ve teknoloji düzeni karşısında bozguna uğramıştır. Ölmüş olan uygarlığı, Çamlıca ve Taksim'e camiler dikerek, laik eğitim-

öğretim düzenini değiştirerek, kadınların elinden özgürlüğünü alarak, Arap kültürüne öykünerek diriltemezsiniz.

2. Batı'nın yok etmek istediği, "Bizim Medeniyetimiz" değildi. Bizim siyasal egemenliğimizdi. Bu egemenliğin denetimi altında bulunan zenginlikleri ele geçirmek için Osmanlı Devleti'ni yıkmak istediler. Kapitalist emperyalizmin buna gereksinimi vardı. Zorunluydu. Batı'nın çağdaş düzeni, Osmanlı'nın ortaçağ düzenini yıktı, parçaladı ve yok etti. Çünkü bunu başaracak akla, bilgiye, bilim ve teknolojiye sahipti.

3. Osmanlı düzeni, Batı'ya karşı koyamadı. Ama o düzenin içinde yer alan bir "parça" tarihsel kimliğinde var olan "deha" ile kendini kurtardı, ayakta kaldı. Bu deha kurduğu Cumhuriyet düzeni için, kendisini, Osmanlı düzenini yenen akıl, bilgi, bilim ve teknoloji ile aşıladı. Tarih sahnesindeki yerimizi bir Osmanlı olarak değil, Cumhuriyet'in evrim ve devrimleriyle aldık.

4. AKP'nin başbakanı, Cumhuriyet'i değil, Osmanlı'yı savunuyor ve bunu uyguladığı iç ve dış siyasetle kanıtıyor.

5. *"Milletimizi, medeniyetimizi yok etme konusunda başarı sağlayamayanlar bu sefer de bizim elimizle medeniyetimizi yok etme çabasına"* girmiş değiller. Hedefleri, Osmanlı'nın temsil ettiği ve artık uykuya dalmış, siyasal güçten yoksun uygarlık değil. Hedef, tam bağımsız, laik ve çağdaş bir toplumun sahip olduğu devindirici güç! Akıllı olan herkes, AKP iktidarının Osmanlı'yı yıkan emperyalizmle birlikte yürüdüğünü görüyor.

AKP'nin Yeni Osmanlıcı tavır ve girişimleri olmasaydı, kimse durup dururken Osmanlı tarihinin gerçekleriyle hesaplaşmak zoruunda kalmazdı.

Osmanlı tarihi elbette haremde ibaret değil! Bu tarihte, bilimadamlarının, sanatçıların, düşünürlerin büyük katkıları var. Evet! Yunus Emre'ye, Mevlana'ya, Piri Reis'e, Ali Kuşçu'ya aşkla sahip çıkan Başbakan günümüz sanatçılarına, düşünürlerine, bilimadamlarına zerre kadar saygı duymuyor. Çağdaş sanatçıların yaptığı heykelleri yıktırıyor,

TÜBİTAK'ın canına okuyor, Bilimler Akademisi'ni medreseye çeviriyor.

Gününü (şimdiyi) anlayıp değerlendiremeyen bir kimsenin geçmişi doğru anlaması ve değerlendirmesi mümkün değildir. O kişi, bir Selefî gibi, sadece, geçmişe tapar, geçmişî putlaştırır.

Başbakan, *"Biz, eziklik, güvensizlik, pısrıklık, sinmişlik içinde asla olmayacağız. Bizim başımız hiçbir zaman öne eğilmeyecek"* diyor.

Başbakan bu gerçeği yeni görüyorsa çok yazık! Cumhuriyet, Türk milletini 90 yıl önce Osmanlı'nın aşağılık duygusundan kurtarmıştı. Ama AKP, Cumhuriyet'in kurucularına faşist diyor.

NOTA BENE:

Arapça *Hulûâ*'nın Türkçe anlamı *"kuruntu"*dur. Yani olmamış bir şeyin olacağını (olduğunu) sanmak: Yersiz ve yanlış düşünce. Ham hayal!

II

AKP'nin başbakanı R.T. Erdoğan, Türkiye İhracatçılar Meclisi'nde yaptığı konuşmada tarihe ve dilbilime eşsiz katkılarda bulunuyor. Okuyup müstefit olalım, yani yararlanalım:

"Fetih dediğiniz kavram, kusura bakmayın, savaşarak, birilerinin boynunu kopartarak, işgal ederek, sömürmek için yeni topraklar elde etme girişimi değildir. Fetih

tam tersine, kapılardan önce kalpleri açma girişimidir. Fetih, bir medeniyeti, sevgi medeniyetini yakın ya da uzak diyarlara taşımaktır. Fetih kılıcın değil, kalemin egemenliğine inanmaktır. Onun için İstanbul'un fethinde Bizans'ın hanımları Fatih Sultan Mehmet'i, Akşemsettin'i karşılarken 'başımızda kardinal külahı görmektense Osmanlı sarığı görmeyi arzu ederiz' demişlerdi. Çünkü birinde adalet vardı, birinde zulüm vardı. Bunu çok iyi biliyorlardı."

Tarihe tersinden yapılan değerli katkılar!

Acaba öyle mi?

1. Osmanlıca-Türkçe sözcüklerde "FETH" (Fütûh; Fütûhât) şu anlamlara geliyor: 1. Açma, açılma; 2. Başlama; 3. Kuşatma, zaptetme.

"Feth"in kendi başına, "Kalpleri açma girişimi" diye bir anlamı yok. Ancak isim tamlaması yapılarak, belki, böyle bir anlam üretilebilir.

Demek "Allah! Allah!" naralarıyla, yeri göğü inleterek, Konstantiniyye, Viyana ve Budin kal'alarına saldıran yeniçeriler ellerinde kalem tutuyormuş. Saptırma dediğin böyle olur işte!

2. Osmanlı, fethettiği topraklara herhangi bir uygarlık değil, kadı, zaptiye ve yeniçeri götürmüş ve bunu yaparken kendi öz dili Türkçeyi unutup Arapça-Farsça karışımı bir dil (Lisan-ı Osmani) icat etmiş ve Türkleri "Etrak-ı biidrak" (İdraksiz Türkler) olarak tanımlama lütfunda bulunmuştur.

3. Tarih kitapları Osmanlı'nın gittiği yere rüşveti götürdüğünü, rüşveti buralarda kurumsallaştırdığını yazıyor.

4. Bizans kadınlarının Fatih Sultan Mehmet ve Akşemsettin'i karşılaşmasına gelince: Bizans kadınları neden işgalciyi karşılasınlar, olsa olsa korkuyla bakmışlardır. Başbakan Bizans kadın-

larına "Natasha" muamelesi yapıyor. Başbakan'a göre Bizans "Aspasya"ları gönül ve bağırılarını Fatih Sultan Mehmet'e açmışlar. Peki, Akşemsettin'in orada işi ne? Bu da sahneye İslami hava vermek için eklenmiş bir tevatür.

Başbakan sayesinde Bizanslı Aspasya'ların Katolik kardinalinin külâhı yerine Osmanlı sarığını tercih ettiğini öğreniyoruz. Bizim okuduğumuz laik okullarda bu cümleyi Ortodoks papazların söylediği yazıyordu. Doğrusu: Efes Piskoposu Markos Evgenikos. Demek ki İmam-Hatip mekteplerinde bir başka tarih okutuluyormuş.

5. Osmanlı eğer fethettiği ülkelere kendi uygarlığını, kendi dilini, kendi kültürünü, kendinde olmayan adaleti götürmüş olsaydı, ne Avrupa'dan ne Arap memleketlerinden ne de Afrika'dan gerisin geri gelmezdi. Bazı insanlar, kimi halklar, ya kılıç korkusundan ya da yerel çıkarlardan dolayı Müslüman olmayı seçtiler. Tıpkı Ortodoks Sırpların zulmünden kurtulmak için Müslüman olan Sırp Bogomiller gibi. Bunlara daha sonra "Boşnak" denildi.

Osmanlı kendisine haraç vereni, özel vergileri zamanında ödeyenleri rahat bıraktı. İşte buna "Osmanlı adaleti" diyorlar.

En resmi Osmanlı dönemi tarihçileri bile Başbakan'ın söylediklerini doğrulamıyor. Ben fakir Başbakan'a Koçi Bey'in iki risalesini bulup okumasını tavsiye edeceğim:

Koçi Bey risalesi, Osmanlı Devleti'ndeki yozlaşmaları ele alan, bozulmaların nedenleri ve çözümleri ile ilgili öneriler sunan, Koçi Bey isimli Arnavut kökenli bir şahsın yazdığı ve Padişah'a sunduğu raporlardır. Bu risalelerde, Osmanlı devlet düzeninin dayandığı esaslara değinilmekte ve bozulmaların nedenleri, biçimleri ele alınmaktadır. Koçi Bey, XVII. yüzyıl eleştirisi yapmaktadır. Saray ve İstanbul'un durumu kötü, devlet idaresi yozlaşmış, değersiz devlet adamlarının cirit attığı, isyanların ve iktisadi çöküntünün kendini hissettirdiği bir dönem. Risaleler, IV. Murat ve Sultan İbrahim'e sunulmuştur.

Koçi Bey'e göre, 1. Padişah'ın etrafında dalkavuk devlet adamları vardır ve bu yüzden padişah, halkın sorunlarından uzaktır. 2. Tımar ve Zeamet sistemi bozulmuş, topraklar verimsiz, halk rahatsızdır. 3. Rüşvet artmış, memuriyet alım satımı yapılmaya başlanmıştır. 4. Kuruluş felsefesi, disiplin ve devletin beka'sı olan Yeniçeri ocağı artık silahını, padişah, devlet ve millete çevirmiştir.

Başbakan'ın İmam-Hatip mektebinde, Milli Türk Talebe Birliği'nde, İlim Yayma Cemiyeti'nde ve Komünizmle Mücadele derneklerinde öğrendiği tarih gerçek bir tarih değil.

Kendisine ve hayranlarına birkaç kitap tavsiye edeceğim:

1. Prof. Dr. Mustafa Akdağ, *Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi*, 1. cilt, 1243/1453; 2. cilt, 1453-1559, Cem Yayınevi; *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası*, "Celali İsyamları", Bilgi Yayınevi.

2. Prof. Dr. Ahmet Mumcu, *Osmanlı Devletinde Rüşvet (Özellikle Adli Rüşvet)*, İnkılap Kitabevi; *Osmanlı Hukukunda Zulüm Kavramı*, Birey ve Toplum Yayınları; *Osmanlı Devletinde Siyaseten Katl*, Birey ve Toplum Yayınları.

Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi'nin 2. cildinden bir alıntı:

"Bu padişahın (Yavuz Sultan Selim) son yıllarında, zamanının, Türkiye'deki iç düzen yönünden pek kötü olduğunu, tarihçilerin önemle kaydettikleri pek çok olaylar doğruluyor. Bu padişahın son yıllarında, şehirlere ne zamandan beri yığıldıklarını söylediğimiz boş levendlerin işledikleri hırsızlık, soygun, cinayet, fuhuş, sarhoşluk gibi suçların Bursa'da sebep oldukları şikâyetler..." (s.462)

Mustafa Akdağ Âşıkpaşazade'ye dayanarak, Fatih döneminde bile altın ve gümüş sıkıntısı çekildiği ve "akçe"nin sağlam para olmadığını yazıyor. (2. cilt, s.395)

III

Arapça *Hulyâ*'nın Türkçe anlamı "*kuruntu*"dur. Yani olmamış bir şeyin olacağını (olduğunu) sanmak; yersiz ve yanlış düşünce. Ham hayal! Gerçekle, gerçeklikle ilgisi olmayan bir düş!...

Ham hayal kuranları, ayak üzerinde düş görenleri uyandırmak bizim işimiz.

Başbakan ve benzerleri "Tarih"i, fetihlerin övgüsü ve güzellemesi sanırlar. Bunun üzerine İslamın (olmayan) hoşgörüsünü, Müslüman zorbanın adaletini, Aspasya'ların Karaoğlan'lara olan aşkını eklerler. Tam anlamıyla "lumpen" edebiyatı. Oysa gerçek tarih, bir dönemin toplumsal ve ekonomik tarihidir. Örneğin, Muhteşem Süleyman'ın görkemli doğu seferi devletin yıkılışını hızlandırmıştır. Aynen böyle olmuştur!

"Gerçek Tarih"ten bir örnek vermek için, Prof. Dr. Mustafa Akdağ'ın Cem Yayınevi tarafından 1974 yılında yayımlanan *Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi*'nin 2. cildinin (1453-1559) 395-474. sayfaları arasındaki bölümden aktarmalar yapacağım:

"Konya Selçuklu Devleti'nin 1250'den sonrası döneminde Anadolu büyük bir geçim zorluğu yaşamaya başladı. Altın ve gümüş sıkıntısı dayanılmaz bir durumdaydı. Bu durum Osmanlı Devleti'nin en görkemli döneminde bile sürdü. Fatih'in İstanbul'u almasına, devlet topraklarını Rumeli'de genişletmesine, Yakın Doğu'da dünyanın en güçlü imparatorluğunu kurmasına karşın, ekonomik ve özellikle de mali çarkın göstergesi olan akçe bir türlü sağlam ve değeri kararlı para durumuna gelememişti. Devletin askeri ve siyasi alanlarda o zamana kadar benzeri görülmemiş gelişmeler kaydetmesi, ekonomisini de dünyada birinci yapmaya yetmemiş, dahası bir ara zengin gibi görünen devlet hazinesi sık sık karşılaştığı altın ve gümüş darlığı belasını bir türlü başından atamamıştır.

Bu bela Osmanlı Devleti yıkılıncaya kadar devam edecek, borçları ödemek Cumhuriyet'e kalacaktır.

Yavuz Sultan Selim'in tahta geçtiği sırada akçenin değeri iyice karıştı. Saltanat yönetimi piyasadaki altınların akçe değerlerini belli sayıda tutamaz oldu. Yavuz Sultan Selim'in paraya gücü yetmedi, hükmü geçmedi.

Muhteşem Süleyman döneminde de durum değişmedi, tam tersine daha da kötüledi. Piyasada dirhemi değişik birkaç sikke vardı. Kimileri ağır akçeleri toplayıp İran'a gönderiyordu. İstanbul'dan doğuya, Bağdat'a ve Hindistan'a doğru gidildikçe gümüş, altın ve mücevherat eşyası Osmanlı kentlerinden daha fazla ettiğinden, kimi açık gözler buralardan topladıkları bu değerli maddenleri Halep, Şam, Bağdat, Basra ve öteki doğu pazarlarında büyük kârlarla satıyorlardı.

Kimileri de devlet sikkelerinin kenarlarını kırarak gümüş elde ediyorlardı. Gündelik alışveriş yapan halk ve vergi ödeyiciler bu hilelerden dolayı büyük zarar görmekteydi.

Kanuni Süleyman saltanatının ilk yıllarından itibaren başlayan akçe ve gümüş darlığını giderme çareleri aranırken, ülkeye dışarıdan ve özellikle de İran'dan gelen ticari mal karşılığında, gümüş en çok bu yana akmaktaydı. Bunun üzerine satıcıların sattıkları mal karşılığı olarak akçe ve külçe gümüş götürmeleri yasaklandı. Bu da sökmedi. Kaçakçılık ve rüşvet yolu vardı, daha çok işlemeye başladı.

1453-1559 döneminde dünyanın en kudretli siyasi gücü olan Osmanlı Devleti, kendi iç dünyasında çoktan çökmeye başlamıştı.

Toprak genişlemesine, nüfus artışına karşın, örneğin hububat satışlarından ele geçen vergiler toplam olarak artmıyordu. Devlet hazinesinin kaynaklarından elde edilen gelirler ekonomik durumun koşullarına bir türlü uymuyordu. Bu nedenle mali darlığın

yükü halkın omuzlarına biniyordu. Halkın gözünde devlet artık bir soyguncu idi. Devlet hayatında doğal olarak sürmesi gereken gelişme yerine, bunun tam tersi olarak, bir gerileme başlamıştı.

Kanuni'nin, mali darlık baskısı yüzünden aldığı kötü önlemlerden biri de, ulûfesi yükselmiş yeniçerileri yüksek timarlara aktarmak suretiyle kapıkullarına yeni bir yükselme yolu sağlamıştı. Ama Türk halkının devlet hizmetine katılma olanağı olan timarlı sipahiliğe yeni bir darbe indirmişti. Bu da Osmanlı'nın toprak düzenini bozmuş, çiftçi-köylüyü toprağını terk etmeye zorlamış ve ortaya "çiftbozan" denilen topraksız köylü kitleleri çıkmıştır. Çiftbozanlar'ın Celali isyancılarına dönüştüğünü biliyoruz.

Osmanlı pazarlarının Avrupa ürünü malların istilasına uğramasını, vergi toplamada yapılan yolsuzlukları, devlet yönetiminde ve mahkemelerde saltanat kuran rüşvet düzenini sadece anacağız."

Köylerde topraksız kalıp başta İstanbul olmak üzere büyük kentlere göçen leventlerin sebep olduğu cinayet, hırsızlık, içki, fuhuş ve benzeri olaylar halkta büyük bir korku ve güvensizlik duygusu yarattı. Bu kötüye gidişin kökünde ekonomik nedenlerin yattığını düşünmek, tıpkı bugünkü gibi, o günün yöneten kafalarınca mümkün değildi. Bu nedenle, tıpkı günümüzde olduğu gibi, sorun dinsel yönden ele alındı. Ulema arasında İslam dinini yorumlama tartışmaları başladı. Bu bakımdan, dönemin yönetici ve ulemasının R.T. Erdoğan'ın ecdadı olması çok doğal.

Muhteşem'in 1537 fermanıyla başlayan sıkı dinsel kovuşturmalar halk için dayanılması güç bir baskı biçimine dönüştü. Hele, 1548'de, R.T. Erdoğan'ın büyük atası Ebussuud Efendi'nin şeyhülislamlığa getirilmesi, toplum hayatını dinsel baskıyla düzene sokma görüşünü sanki yasalaştırdı.

Osmanlı'nın yaşadığı bozgun deneyimi, toplumsal ve mali düzenin dinsel önlemlerle düzeltilemediğini gösteriyor. Bu nedenle

mürteci yetiştirmek için okulları İmam-Hatiplere ve medreselere çevirmenin bir yararı yoktur. Halk önünde sonunda gerçeği görecektir.

Osmanlı'yla Yüzleşmek

"Tarihimizle yüzleşmek!", Cumhuriyet Dönemi ile "Ermeni Soykırımı" iddialarına indirgenmiştir. Cumhuriyet'in canına ot tıkasalar, "Ermeni Soykırımı" iddialarını kabul ettirebilseler, ellerini yıkayıp bir kenara çekilecekler.

"Anadolu" gerçekliğinden yola çıkarak Osmanlı tarihiyle yüzleşmek kimsenin aklına gelmez. Osmanlı'yla yüzleşmek adeta yasaklanmış gibidir. Sen Cumhuriyet'i kötüle, gerisine karışma!

Bereket versin, arada bir Osmanlı aşkları depreşip ortalığı velleveye veriyorlar. Benim gibi iflah olmaz Osmanlı muhaliflerini tahrik ediyorlar ve Pandora'nın Kutusu açılıyor.

Haçlı Seferleri'nden (1095-1270) itibaren Frenkler Anadolu'ya Türkiye (Turchia) adını vermişler. Muhtemelen, aynı toprağa "El Türkiye" adını veren Araplardan öğrenmiş olmalılar.

Osmanlılara gelince: "Diyar-ı Rum" yani "Roma memleketi" adını vermişler. Padişaha da "Sultan-ı Diyar-ı Rum" demişler. Neden? "Türk" ya da "Türkiye" sözcüğü batıyor mu?

Frenkler ve Araplar Anadolu'ya "Türkili", "Türkeli" adını vermişler ama Oğuz Türklerinin Kayı boyundan gelen Osmanlı ailesi, obanın kurduğu devlete kendi adını vererek Türklüğünü inkâr etmiş, ediyor. Bu nasıl bir nefret, nasıl bir aşağılık duygusu?

Oysa Fransa'yı kuranlar devletlerine "Bourbon Devleti", Prusya-Almanya devletini kuran hanedan "Hohenzollern Devleti" adını vermemiş. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu da Habsburg ailesi kurmuştu. Aynı şey bütün Avrupa için geçerli. Ama nedense, Türkler devlet kuruyor, kurdukları devletlerin adı Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu, Osmanlı oluyor.

Yozlaşma, Türklerin hor ve küçük görülmesiyle başlıyor.

Osmanlı, *Naima Tarihi*'nde Türk halkını şu sıfatlarla nitelendirir: "Nadan Türk" (Cahil, kaba Türk); "Etrak-ı bi-idrak" (İdraksiz/kafasız Türkler); "Türk-ü bed-likâ" (Çirkin suratlı Türk); "Çoban köpeği şeklinde bir Türk", "Hilekâr Türk". Ayrıca, "Türk ne bilir bayramı lık lık içer ayrı!" gibi bir özlü deyişi (!) de anımsayalım.

Kökenlerine çok daha yakın olması gereken Selçuklular da aynı tutum içindedir. Örneğin, Aksaraylı Kerimeddin Mahmut, Sultan'a sunduğu kitabında şöyle der: "*Hunhar Türkler, köpek ve kurt gibidirler, ellerine fırsat geçerse yağmayı ganimet bilirler, fakat düşman kuvvetle gelirse kaçarlardı.*" (Çetin Yetkin, *Türk Direniş ve Devrimleri*, Otopsi Yayınları, s.18-19)

Osmanlı'yla gerçekten yüzleşmek isteyenler, adını verdiğim kitabı lütfen okusunlar.

Yönetim ve toplumdan dışlanan, sömürülen, ezilen, horlanan ve hatta soykırıma uğrayan Türk ise Osmanlı'yı şöyle yanıtlamıştır: "Şalvarı şaltak Osmanlı / Eğeri kaltak Osmanlı / Ekende yok, biçende yok / Yemede ortak Osmanlı!"

Osmanlı, Türk'ten nefret eder! Türk, Osmanlı'dan korkar ve onu sevmez! Cumhuriyet, "Türklük" kavramını öne çıkardığı için emperyalistler ve Osmanlı kuyrukuları tarafından sevilmez.

Türk Direniş ve Devrimleri

Bizimkiler (Allah selamet versin!) okumadan âlim, yazmadan kâtiptir. Yıllar önce, buradan yola çıkmış ve İstanbul Dükalığı'nı kastederek "*Bunların adı önce şaire, romancıya, yazara çıkar, sonra bir şeyler yazarlar!*" demiştim, dalga geçerek.

Osmanlıperest köşemenler, televizyon münazaracıları ve aynı familyadan başkaları da o hesap! Fatih, Yavuz ve Muhteşem Ka-

nuni'den başkasını ata olarak kabul etmiyorlar. Oysa Timur'a esir düşen I. Beyazıt var, sarhoş Sarı II. Selim var; beş erkek kardeşini boğduran III. Murat, bütün erkek kardeşlerini öldürten III. Mehmet var; deli I. Mustafa ve deli I. İbrahim var. Bunları ve öteki padişahları, Vahidettin hariç, nedense ata yerine koymazlar.

Okullarda okutulan, toplumsal ve ekonomik tarih değil, uygarlık tarihi de değil. Tarım, sanayi ve teknoloji tarihi hiç değil. Varsa yoksa fetihler. Oysa 13-20. yüzyıl arasında Avrupa ile Osmanlı dünyası arasında bir bilim ve teknik bulgular karşılaştırması yapılsa, Osmanlı'nın göz kamaştırıcı sefaleti ortaya çıkmaz mı?

Cumhuriyet'e karşı Osmanlı mavrası 1980'lerde başladı. Daha önce, Osmanlı düzenini Marksizme ve Cumhuriyet'e karşı çıkaran *Devlet Ana* yazarı Kemal Tahir ve "*Türkiye'de sağ soldadır, sol da sağda!*" buyurarak bütün ekonomi ve siyaset bilim kuramlarını altüst (!) eden İdris Küçükömer de vardı ama bunları öne sürmek için belli bir bilgi birikimi gerekirdi. Şimdi "liberal" alay sancağı altında nam salan zevatın büyük bir bölümü, sırasıyla Marksist, Maocu, Filistinci, Humeynci olmuşlar ve o yıllarda Neoosmanlıcılığa geçmişlerdi. Bunun üzerine "The New Otoman Co." başlıklı bir yazı yazmış, *Gösteri* dergisinin Mart 1993 sayısında yayımlamıştım. Söz konusu yazı, şimdi, *Mahşerin Üç Kitabı*'nda (Doğan Kitap, s.170) okunabilir.

Amaçları, Osmanlı dönemini güllük gülistanlık göstermek ve Cumhuriyet cehennemi (!) ile yüzleşmek idi. Ben de istediklerini yapmış, kendilerini Osmanlı düzeniyle yüzleştirmiş idim.

Osmanlı dönemi bir cennet mi yoksa cehennem miydi? Osmanlı Devleti toplumu, düzeni, kurum ve kuruluşları ile çağının çağdaşı mıydı? Osmanlı saltanatı döneminde, ikinci anayurt olan Anadolu ne durumda idi? Bu konuda, benim bildiğim, doğru dürüst el kitabı çok az. Olanlar da okunmuyor. Millet, Muhteşem

Süleyman ve öteki sultanların aşklarına meraklı. Bu nedenle, biri çıkıp Kanuni'nin muhteşem döneminde halkın açlıktan ot yediğini yazdığı zaman öfkeleniyorlar.

Millet artık turizme merak sardı. Paris'e, Venedik'e, Bruges'e, Viyana'ya, Prag'a, Krakov'a, Varşova'ya gidiyor. Gittikleri yerlerde 13., 14., 15. yüzyıllardan kalma halk mahalleleri görüyorlar. Çok daha küçük kent ve kasabalara gitseler, belli bir kent anlayışına göre yapılmış mahalleler de görürler. Anadolu'nun hangi kentinde ve kasabasında bu yüzyıllardan kalma mahalleler var? Bunun cevabını, Çetin Yetkin'in üç ciltlik *Türk Direniş ve Devrimleri* (Otopsi Yayınları) adlı yapıtında bulabilirsiniz. Kitaplar elbette kentçilik ve mimari üzerine değil. Anadolu halkı neden kentler kuramamış, sivil mimari yaratamamış, bunun siyasal, ekonomik ve toplumsal nedenleri üzerine. Çünkü Türk, Osmanlıya durmadan isyan etmek zorunda kalmış, yaptığı evi de Osmanlı yakıp yıkmış!

Toplantılar Neden Hep İstanbul'da?

Yirmi beş yıldır bu kentte oturduğuma bakmayın, İstanbul'u sevmem. "Pistanbul" lafının patenti de bana aittir. Sonra başka öntakılarla birtakım sözcükler yaptılar, fiyakalı!

Tarih Vakfı tarafından yayımlanan *İstanbul* dergisinin, "İstanbul'un gelecekteki rolü" üzerine açtığı "Küresel İstanbul için ne dediler?" başlıklı soruşturmaya verdiğim cevap, derginin Ekim 1993 sayısında yayımlanmıştı. Yazının adı "Pistanbul" idi. Yazıyı *Yazmasam Olmazdı* (Doğan Kitap, s.215) adlı kitabımda okuyabilirsiniz.

Daha önce de uygulaması vardı ama son iktidarın devr-i sadetinde bütün uluslararası toplantıların neden hep İstanbul'da yapıldığını düşündünüz mü? Bir yılda en az 100 kadar uluslararası siyasal, ekonomik, sportif, sanatsal vb. toplantı yapılıyor İstanbul'da? Neden, İstanbul Türkiye'nin siyasal başkenti mi?

Fransa'yı çok iyi bilirim: Uluslararası bir toplantının Paris dışında bir başka yerde yapılması için olağanüstü bir durumun olması gerekir. ABD'de uluslararası siyasal toplantılar nerede yapılıyor, New York'ta mı yoksa Washington'da mı ya da San Francisco'da mı? Bir ülkenin cumhurbaşkanı, meclis ve senatosu, hükümeti nerede "mukim" ise, normal koşullarda uluslararası toplantılar orada yapılır.

Türkiye'de cumhurbaşkanı, TBMM ve hükümet Ankara'da mukim ama uluslararası toplantılar hep İstanbul'da yapılıyor.

Bizzat İstanbul'un kendisi ve Cumhuriyet karşıtları Ankara'yı hiç sevmemiştir. Ondan nefret etmiştir. Bir zamanlar, Cumhuriyet'e açıktan küfredemedikleri için Ankara'yı horlayıp aşağılarıydı. Çünkü Ankara, Devrimci Cumhuriyet demekti.

Efendim, Şair-i Azam Yahya Kemal adlı tufeyli Beyefendi kendisine "Ankara'nın neresi güzeldir?" deyu sorulunca, "İstanbul'a dönüşü!" diyesiymiş.

Bunu söylerler ve hart hart katır gibi gülerler.

Gülün bakalım!

İstanbul, 2010 yılında Avrupa'da bir kasabayla birlikte Avrupa Kültür Başkenti idi. Yüzüne gözüne bulaştırdı. Günahı söyleyenin boynuna, paralar hamhumşaralop edildi. Bir kültür başkenti düşünün ki adama benzer bir operası, CRR dışında bir konser salonu bile yok.

İstanbul olmuşsun kaç yazar!

Ama bütün uluslararası toplantılar Ankara'da değil, İstanbul'da yapılıyor.

İzninizle, 18 yıl önce kaleme aldığım yazımdan birkaç cümle aktaracağım:

"İstanbul, 1993 yılının Eylül ayında bir ayrışan kadavradır, bir kanserli dokudur. İstanbul'un yaldızı olan beş yıldızlı oteller,

Çırağan Sarayı, sözde sosyetenin eğlendiği gece kulüpleri kanserlidir; Boğaz en azından Haliç kadar kanserlidir. Birkaç bin kişi dışında, İstanbul'da yaşayanların hepsinin ruhları ve beyinleri kanserlidir."

"İstanbul, Cumhuriyet döneminde ne yazık ki bu ülkenin bir numaralı kenti olma konumunu sürdürerek adam olma şansını yitirmiştir."

İstanbul her şeyiyle Türkiye'yi zehirliyor!

Vallah Suç Bende Değil

Edebiyatta değişmez bir ölçütüm vardır: *"Kübalı Sotomayor 2 metre 40 santim yüksek atlamışsa, senin 2 metre 12 santim ile Orta-doğu ve Balkanlar'ın en iyi yüksek atlayıcısı olmanın hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur!"*

Bu ölçü her alanda, uygarlıkta, bilimde, sanatta, siyasette, ekonomide, tarımda da geçerlidir. Dayanaksız ve belgesiz atmalar ve iddialar beni kışkırtır. Bunları hemen *evren ve dünya* terazisinde tartarım.

Sorbonne (1227), Oxford (1133), Cambrige (1284) üniversiteleri kuruluş tarihlerine göre Osmanlı Devleti'nden biraz daha yaşlı. Muhteşem Süleyman ünlü mektubunu I. François'ya yazdığı günlerde bu üç teoloji okulu gerçek üniversiteye dönüşmeye başlamıştı bile. İmam-ı Gazali (1058-1111) İslam dünyasına içtihat kapılarını kapatırken bu üç üniversite bilimsel özgür düşünceye, tartışma ve eleştiriye kapılarını açıyordu.

"Ne olacak bizim halimiz?" diye can havliyle derdine çare arayan Osmanlı, sonunda, 1795 yılında Mühendishane-i Berri-i Hümayûn'u ve 1782 yılında da Mühendishane-i Bahr-i Hümayûn'u kurdu.

Kadim dostum Murat Katoğlu'nun haftalık *Kadıköy* gazetesinde (21-27 Ocak 2011) yazdığına göre, Mühendishane'ye getirtilen

yabancı hocalardan biri bir üçgenin iç açılarının toplamının ne olduğunu sorunca, bütün öğrenciler "Üçgenine göre değişir!" yanıtını vermişler. Doğaldır, çünkü Osmanlı memleketinde o yıllarda ortaöğretim düzeyinde geometri öğretilmemekteydi. Öğrencilerin Pisagor'un (Pythagoras, MÖ. 580-500) 2300 yıl önce bulduğu hesabı bilmemeleri çok doğaldı. Cumhuriyet, bize bir üçgenin iç açılarının toplamının 180 derece olduğunu ortaokulda öğretmişti. Karşılaştırma yaptığım için suç bende mi?

Balıkthane Nazırı Ali Rıza Bey'in *Bir Zamanlar İstanbul* (Tercüman, 1001 Temel Eser) adlı çok eğlendirici bir kitabı var, oradan aktarıyorum:

"Rusların Akdeniz'e donanma göndereceklerine dair Fransızlar tarafından verilen haber üzerine Baltık Denizi'nden donanmanın gelebileceğine akıl erdiremeyen devlet erkânı Rus donanması uçup mu Akdeniz'e gelecek diye inanmamışlar, Çeşme limanında Osmanlı donanmasının yakılmasından sonra akılları başlarına gelerek hayret etmişlerdir." (s.20)

"1826 muharebesi yenilgisinden sonra Edirne'ye gönderilen murahhaslarımıza Rusya murahhaslarının harita üzerinde gösterdikleri yerleri bizimkilerin tayin edememeleri üzerine Fransa ile Avusturya elçilerine başvurulmuş, bu murahhasların tazminat konusunda ileri sürdükleri bir milyon, bir yük yani yüz bin sanarak kabul etmişler." (s.20)

*Cevdet Tarihi'ne göre, Osmanlı döneminde memleketin coğrafyasını bilmeyen devlet adamları karaltıya kubur sıklamaktadırlar. 1875 yılında, günah olduğu gerekçesiyle okullardaki haritalar he-
laya atılmıştır. (s.21)*

Böyle şeyler yazdığım için Osmanlı'nın ve halkın değerlerinin (!) düşmanı oluyormuşum. Söyleyin, suç bende mi? Ben Pythagoras'ın eşek davasını (teoremini) öğretmeye çalışıyorum.

Osmanlı Saltanatında Kafes Geleneği

Milliyetçi muhafazakârların padişah ataları arasında, "Deli" I. İbrahim'in (1615-1648) nedense hiç adı geçmez. Onların padişah ataları bellidir: Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Selim, Kanuni Sultan Süleyman, II. Abdülhamit, VI. Mehmet Vahidettin! Hiçbirinin "Avcı" IV. Mehmet'le "Deli" I. İbrahim'le övündüğü duyulmadı.

Deli İbrahim, Sultan I. Ahmet'in sağ kalan tek oğlu idi. Mahpeyker (Kösem) Sultan'dan 1615'te dünyaya gelmişti. Padişah olduğunda 25 yaşında bulunuyordu. Sarayda geçirdiği uzun kafes (hapis) hayatı yüzünden sinirleri bozulmuş, akıl dengesi de epeyce zayıflamıştı.

Bir süre sonra (1648), delilikleri yüzünden tekrar kafese kapatıldı ve öldürüldü. Ayasofya'nın eski yağhanesinde, kafes hapsi yüzünden deliren I. Mustafa'nın yanına gömüldü. I. İbrahim tahta çıktığında henüz çocuğu yoktu. Öldüğü zaman arkasında dört oğul bırakmıştı. Bu bakımdan, kendisinden sonra tahta çıkan Osmanlı padişahlarının atasıdır. Bu özelliği çok önemlidir; çünkü arkasında dört oğul bırakmamış olsaydı Osmanlı hanedanı sona ererdi.

Muhteşem Yüzyıl'la mademki Osmanlı tarihinin sayfaları açıldı, örneğin I. İbrahim'in, I. Mustafa'nın, IV. Mehmet'in dönemi de ele alınmalı. Özellikle de "Kafes" denilen zindan hücresinin öyküsü. Fransızlar, İngilizler bu türden romanlar yazıp filmler yapıyorlar!

I. Sultan Ahmet ölüm döşegindeyken hanedanın taht vasesi geleneğini değiştirmiş, şifahi bir vasiyetnameyle padişahlığın

bundan böyle, babadan oğula değil, deli olmamak koşuluyla, hanedanın yaşça en büyük erkeğine kalacağını söylemiş idi. Bunun nedeni olarak, Sultan Ahmet'in genç yaşında dul bırakacağı sevgili hasekisi Kösem Mahpeyker'e bir gün valide sultanlığı sağlamak arzusu gösterilir. Kösem, üçüncü oğlu IV. Murat'ın anası idi.

İstanbul sarayının "Kafes" denilen zindan hücresinin ilk konluğu, 11 yaşındaki şehzade Mustafa idi. 14 yıl kafeste kalarak 25 yaşında tahta çıktığı zaman erken bunamış bir deliydi.

"Kafes" geleneği, kafesten çıkararak tahta oturan padişahların neredeyse tamamının delirmesine ve cahil kalmasına yol açmıştır. "Deli" İbrahim de kafesten geçerek padişah olmuştur.

1640 yılı Şubat'ının dokuzuncu Perşembe günü sabahı, sokaklara yayılan devlet tellallarının "Memleket ve devlet, Sultan İbrahim hanındır!..." diye yükselen sesleriyle atılan yüz bir pâre cülûs topları İstanbul'un üzerinden bütün istibdad havasını kaldırmıştı. Gaddar IV. Murat'ın ardında vâris olarak kardeşi I. İbrahim vardı ve "kafes"te yaşamaktaydı.

Gece saat 10-12 arasında Valide Sultan'ın gönderdiği kapu ağası odasına gelip:

"Şehzadem, mübarek başınız sağ olsun, biraderiniz Sultan Murat dârı bekayı gitti, taht-ı saltanat sizindir, buyurun!" dediğinde, "Siz bana mekrü âl idersiniz, bana taht ve saltanat gerekmez, karındaşım sağ olsun, benden ne istersiniz?" demişti.

Yedi yıldan beri gece ve gündüz kafesin kapısı önünde ayak sesleri duyduğunda cellat korkusuyla titremişti, boğulan üç kardeşinin feryatları hâlâ kulaklarında idi. Kimseye inanmadığı için zorla hücrelerinden çıkartılıp zorla tahta oturtulurken kalan aklını da yitirmişti.

Anlattığım dönemin sinematografik olanakları karşısında Muhteşem Yüzyıl sönük kalır.

İyi de, başta başbakan olmak üzere, Fatih'i, Yavuz Sultan Selim'i ata kabul eden İslamcılar, milliyetçi muhafazakârlar, "Deli" padişahları ata olarak kabul edecekler mi bakalım?

Dalkavukluk Tarifesi

Geçenlerde, Ülker'le, zamane dalkavukları sınıfına giren günümüz medya mensuplarından söz ederken, 18 Mayıs 1980 ile 4 Şubat 1983 tarihleri arasında yazdığım *Siyasetnâme* adlı şiir kitabım ve o kitapta yer alan Osmanlı dalkavuklarıyla ilgili şiir geldi aklıma.

O şiiri aktaracağım şimdi. Ama o kitaptan, Başbakan'ın şiir beğenisine (zevkine) 180 derece zıt başka şiirler de aktaracağım:

Siyasetnâme LXII

"Dayak divanesi bunlar / ne zaman, nereden ve kimden öğrenmişler / bu lonca ve gedik mesleğini? / Pek şanlı gezerler bıçkınlık konusunda / tarifeleri bile var esnaf kapısında: Başına kabak vurma, bir seferinde: 20 para / Yüzünü tokatlama, tokat başına: 30 para / Kuyruğu dışarıda kalmak üzere bir fındık / sıçanını ağzının içine kapama... 400 para / ölümsüzdür, etek öperler, otururlar tırabzan altında / ama efendi dayandığı görülmemiştir dalkavuk esnafına."

Kimilerine göre şiir bile sayılmayacak bu metinde yer alan bilgileri *İstanbul Ansiklopedisi*'nin 4212. sayfasından almışım.

Bu metnin şiir olmadığını ileri süreceklerle elbette tartışacak değilim. 1980'lerin başında geleceğin şiirini yazıyordum, ki 32 yıl sonra bile hâlâ "geleceğin şiiri".

Siyasetnâme XIV

("Fetva ile idam edilen devlet ileri geleninin başı, içi bal ve saman dolu bir kıl torba içinde başkente getirilir ve Saray kapısının önünde İbret Taşı'na konularak halka gösterilirdi.")

"Mevsimlere, yıllara, aylara, haftalara, günlere, saatlere bölünmüş zaman, duraksız, soluk aldırmayan, / seni dışına attılar, belki de bu yüzden ilk kez içindesin, / duyuyorsun uzaktan uzağa nal seslerini bir görünmez ulağın, / devşirmektedir yazgını senin yittiğin, yitirdiğin yerde, / değiştirerek değişmesi gerekeni o kan ayaklı katı günde, / elinde bir tesbih, tek başına, otuz üç ya da doksan dokuz, ne önemi var./

Yazgı ipliğin büküldü, ecelin tartılacak; bir kefedede sen ötekinde de sen, / anlamak istiyorsun dünyanın düzenini, ruhun biçim değiştiriyor durmadan, / anlamak istiyorsun, ilk kez, işin neydi bu yeryüzünde; / kimin mülküne bekçiydin, kimin kâtibiydin, kimin müneccimiydin, / kimin adınaydı bastığın sikke, topladığın haraç, aldığın salma, kimin adınaydı geyik derisine yazdığının öfke ve gazap, / kimin adınaydı oturup kalkman, kimin adınaydı kanla yıkadığın el? / 'Çünkü duvardan taş bağırarak ve evin ke-restesinden kırış cevap verecektir: / Vay başına kanla kent yapının ve haksızlıkla belde kuranın!' / Bağırarak kulağına bir ah, bir kan, bir yetim, feleklere eş sandığın efendi kapısında: / Acıydın mı hiç vebayla yarıştırdığın talih-siz kentine, dön de bak! / Bilemedin nasıl bir sürgündür altın ve gümüşle bezenmiş yaşam, / bilemedin nasıl bir yalnızlıktır umutsuz gövdenin yalnızlığı, / bilemedin nasıl bir duyguydu yücelttiğin kölelik tutkusu, / bilemedin ne demektir bir Efendi'nin eli, gözü ve kulağı olmak; / oysa sallanan sendin başını ötelere çevirerek geçtiğin Siyaset Meydanı'nda, / sökülen tırnak senindi, dağlanan sırt senindi, mil çekilen göz de, / ne umdun ki bekçi köpeği durarak kapısına o zengin sofranın / atılan kemikten daha mı onurluydu sence simle işlenmiş kese, / hiç düşündün mü mor küskünlüğünü ana sütünün / hiç düşündün mü ne olur gönül aynası kırılırsa?

Soldu sultan laleler, kavurdu kız kardeş armağanı rüzgâr; / yaz belleğinin bir sayfasına yaz geçip giderken dünya: / Samanlıkta yel durmaz! Sapsız balta suya düşer! Sel ağzı yuva tutmaz!

(Böyle biline vesselam!)"

"Kaçıyorsun -kaçıyor musun? Yoksa bizi de oynadığın, bizi de oynattığın bir gölge oyunu mu bu?- kaçırıyorsun örümcek ağlarına, küflü tavan aralarına, nemli mahzenlere sığınırıyorsun, dehlizlerin katmerli karanlığında suçlu cini arırıyorsun, gördüğün düşte bir başkası olan kendini anımsamak için, bir sanrıyı, bir karabasanı akıtmak için kılcal damarlarına. Bir başkası olmak için aslına dönmek kavgasında.

Açmıştın kanlı çeyiz sandığını, Tanrı'nın yumruğunu sıkıp yüreğini daraltarak yarattığı toprak:

Kafatasları, eller, ayaklar, hayvan iskeletleri, halkalar, çengel-ler, hilâller, kancalar; kapaksız bir matara, kırık bir süngü, tabanı delik bir postal -sağ tek, kaldırıp gaz lâmbasının ışığına tutuyorsun, bir avuç sıcak kum sızıyor delikten-, paslanmış bir miğfer, birkaç bakır düğme, mürekkebi solmuş birkaç mektup, üçgen muskalar, hamaylılar, yarısı yanmış bir harita... bir savaş alanı bulup çıkarmıştın yarısı yanık haritadan:

'İlk saldırıda dağılmayıp direnen, baş döndürücü hızlarıyla dolanıp duran savaş arabalarının arasında kalmanın dehşetini tanıyor, üzerlerine oklar yağarken nallar altında parçalanan insanları görüyordu. Ter ve kan kokusu! Ve gökyüzünde dönüp duran ölü soyguncusu akbabalar.

Böyleydi ölüm tacirlerinin çağırısı. Simgeyi tanıdın, işareti anladın.

Doğru mu yorum?

Efendisi kim olacak dünyanın?"

Günümüz dalkavuklarının işi, Osmanlı dönemi dalkavuklarından çok daha zor. Osmanlı döneminde dalkavukların bir loncası, bir gedikleri vardı. Bu yüzden de bir fiyat listeleri. Günümüz dalkavukları kayıtdışı çalışıyorlar, patronlardan her ay zarf içinde ulufeler geliyor.

NOTA BENE:

Siyasetnâme bağımsız kitap olarak artık piyasada bulunmuyor. Kırmızı Yayınları tarafından yayımlanan 5 kitaplık *Toplu Şiirler*'in ikincisinde yer alıyor.

Sözde Eleştiri, Güya Muhalefet

I

Kimileri AKP iktidarının marifetlerini eleştirmiş gibi yaparlar ama CHP'nin tek parti iktidarını yerden yere vururlar; Cumhuriyet'in kurucu kadrosunun yanında çanta taşıyıcısı bile olmayacak kadronun beceriksizliklerini, yolsuzluklarını güya ihbar ederken faturayı Kemalizme çıkartırlar. Üç gün, "sözde eleştiri" ve "güya muhalefet"e örnek saydığım iki yazıyı ele alacağım: Birincisi (bugün) Ahmet İnsel'in 7 Ekim 2012 tarihli *Radikal İki*'de yayımlanan "Suriye Bataklığı" başlıklı yazısı, ikincisi (yarın) E. Fuat Keyman'ın aynı gazetenin aynı sayısında yayımlanan "2023'e Doğru" başlıklı yazısı. Sözcüklerin altına saklanarak nasıl "tutmalaşıldığı"nı göstereceğim:

"Suriye Bataklığı

Ahmet İnsel sözde eleştirisi: En sonunda Türkiye komşusuyla savaşma noktasına geldi. Böyle bir durumun ortaya çıkmasına, Türkiye'yi doğrudan ilgilendirmeyen ama uzun bir sınırı paylaştığı Suriye'deki yönetime karşı başlayan halk ayaklanmasında alması gereken mesafeli tavrı korumaması neden oldu. Komşularla sıfır sorun politikasının vardığı bu durum, bahanesi ne olursa olsun, yürütülen dış politikanın büyük başarısızlığı. İflası da denebilir.

Kıvırtmayan, harbi eleştiri metni: En sonunda *AKP hükümeti* komşusuyla savaşıma noktasına geldi. Böyle bir durumun ortaya çıkmasına, Türkiye'yi doğrudan ilgilendirmeyen ama uzun bir sınırı paylaştığı Suriye'deki yönetime karşı başlayan *kimliği ve niteliği belirsiz silahlı isyana* karşı alması gereken mesafeli tavrı korumaması neden oldu. *Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun* komşularla sıfır sorun politikasının vardı-ğı bu durum, bahanesi ne olursa olsun, yürütülen dış politikanın büyük başarısızlığı. İflası da denebilir.

Ahmet İnsel yazıyor: Arap isyanlarının kiblesi konumunda olmak, anlaşılan Erdoğan hükümetinin başını döndürdüğü ve Ahmet Davutoğlu dış politika doktrini de buna uygun bir algı zemini yarattığı için, kısa zamanda Türkiye Suriye'de rejime karşı silahlı mücadele yürüten bir kesimin hamisi durumuna düştü. Ya da düşmedi, bilerek isteyerek girdi. Bu ikisi arasında sonuç itibarıyla bir fark yok.

Gerçek eleştirmen yazıyor: Arap isyanlarının kiblesi konumunda olmak, anlaşılan Erdoğan hükümetinin başını döndürdüğü ve Ahmet Davutoğlu dış politika doktrini de buna uygun bir algı zemini yarattığı için, *Türkiye hükümeti* kısa zamanda Suriye'de rejime karşı silahlı mücadele yürüten bir kesimin hamisi durumuna düştü. Ya da düşmedi, bilerek isteyerek girdi. Bu ikisi arasında sonuç itibarıyla bir fark yok."

Gazetelerde yayımlanan anketlerin sonuçlarına göre, AKP seçmenin yüzde 28,7'si hükümetin Suriye politikasını beğenmiyor. Bu oran, Türkiye genelinde yüzde 64'ü buluyor.

Böyle bir anket sonucunu ben bile bildiğime, bulduğuma göre, Ahmet İnsel türünden bir yazar bunlardan nasıl habersiz olur?

Türkiye halkının yüzde 64'ü, AKP'ye oy verenlerin yüzde 28,7'si hükümetin Suriye politikasına karşı olduğu durumda ne Türkiye özne olabilir ne de seçmen halk. Özne (fail), Türkiye'yi yöneten AKP hükümetidir. Ama, bu gerçeği Ahmet İnsel türünden müflis entelektüeller gizlerler. Gizlerler, çünkü iktidarın gizli ortağıdır.

"Recep Tayyip Erdoğan'dan Seçmeler" başlıklı yazılarımda adı geçen 2. *Cumhuriyet Tartışmaları* adlı kitabı hatırlarsınız. Kitabı hazırlayanlar 430. sayfada soruyorlar ve Erdoğan aynı sayfada cevap veriyor:

"Soru: Değişim tartışmaları yapılırken birbiriyle ilişkili iki değişik açılım daha ortaya çıktı. Bir tanesi Türkiye'nin emperyal bir vizyona sahip olabileceği iddiasını taşıyordu, buna bağlı olarak Neo Osmanlılık tartışması yapıldı. Bu konuda ne diyeceksiniz?

Erdoğan'ın cevabı: Türkiye'nin emperyal bir vizyon taşıyacak bir gücü vardır. Hatta eğer Türkiye 2000'li yılların dünya ailesinde saygın bir üye olarak yer almak istiyorsa (ki istemelidir) emperyal bir vizyon üstlenmeye mahkûmdur. Bu mahkûmiyetin gerekçeleri tarihtedir. Coğrafyadadır, etnik yapısındadır. Yetişmiş eleman gücü, genç nüfusu Türkiye'yi bu yönde zorlamaktadır. Hatta böyle bir vizyon kapsamına girecek diğer ülkeler ve insanlar için de tek kurtuluş kapısıdır. Bu nedenle biz hem dünya vatandaşı olarak, hem Müslüman olarak, hem Ortadoğulu olarak hem de tüm ezilmişler olarak Türkiye'yi çok önemsiyoruz ve zaten Türkiyeliler olarak da buna mecburuz!"

Yeni Osmanlıcılık zırvaları üzerine "The New Ottomans Co." adlı bir yazı yazmış ve *Gösteri* dergisinin Mart 1993 sayısında ya-

yımlamıştım. *Dinozorca* (Telos) ve *Mahşerin Üç Kitabı* (Doğan Kitap) adlı kitaplarımda da yer alan bu yazıda, Muhteşem Süleyman zamanında halkını ot yemeye mahkûm eden Osmanlı'nın iç sefaletini anlatıyordum.

"Emperyal" (impérial), sözcüğü tek başına "imparatora, imparatorluğa değgin" anlamına geliyor ama yanına "vision" (vision: saplantı, saçma düşünce, ham hayal) sözcüğü gelince iş değişiyor. Karşımıza, aynı kökten türeyen "emperyalist" ve "emperyalizm" sözcükleri çıkıyor. Yani R.T. Erdoğan 1993 yılında, gözü başkalarının toprağında emperyalist düşünceli bir siyaset "komisi"ymiş.

Panislamist ve emperyalist! İşte bu nedenle "Yeni Osmanlıcı" çağdışı bir saplantısı olan birini kendisine dışişleri bakanı yapmış.

Erdoğan, 1993'te olduğu gibi bugün de AKP sapkın vizyonunu İslam âlemi için bir kurtuluş olarak görmektedir. Tam anlamıyla "Ayrarı yok içmeye..." durumu. Böyle de, bu politikanın sonu felaket olur. Suriye ve Arap âlemi bataklığında AKP'nin yok olması ülkenin yararınadır. Ama Türkiye bu bataklıktan nasıl kurtulacak?

II

Kimilerine göre muhalefet zayıf olduğu, gerçekten muhalefet yapamadığı için AKP saçmalayarak semirmekte ve lideri Erdoğan her geçen gün diktatörlüğün şanlı yolunda emin adımlarla yürümektedir. Öyleyse, AKP'nin faturasını gönder CHP'ye! Ama CHP, Kıbrıs, Irak'ın işgali, Kürtçü ayaklanma, Arap Baharı ve Suriye iç-savaşı gibi temel sorunlarda AKP'nin ham hayallerine, saldırgan iç ve dış politikasına arka çıkmadığı zaman da İttihatçı ve Kemalist geleneği sürdürmekle suçlanmaktadır.

E. Fuat Keyman'ın 7 Ekim 2012 tarihli *Radikal İki*'de yayımlanan "2023'e Doğru" başlıklı yazısını konuk edeceğim. Bu yazıcının da sözcüklerin arkasına saklanarak nasıl "tutmalaşıldığı"nı göstereceğim.

E. Fuat Keyman yazıyor: "Türkiye=AK Parti ve tek ve güçlü lider Erdoğan... Erdoğan'ın konuşmasında, bu denklemin içini dolduracak önemli ipuçları vardı. Birincisi başkanlık, yarı başkanlık ya da partili cumhurbaşkanı sistemi Türkiye'ye gelecek. Türkiye, AK Parti ve Erdoğan liderliğinde, bu sistemlerin biri altında 'ekonomik olarak istikrarlı ve rekabetçi güçlü yürütme demokrasisi'yle yönetilecek. Güçlü yürütme demokrasisinde, ekonomik istikrar ve büyüme gereksinimi demokrasiden önce gelecek. Demokrasinin güçlenmesi Büyük Türkiye idealini engelleyici nitelikte olmayacak. Yargı ve yasama, güçlü yürütmenin işleyişine engel olmayacak. (...) Güçlü yürütme demokrasisi, AB ilişkilerine ve AB çıpasına önem vermeyen bir demokrasi olacak. Artık, Avrupa entegrasyonunun, AK Parti ve Erdoğan liderliği için, Türkiye'nin 2023 vizyonunda yeri ve önemi yok gibi. (...) Türkiye, güçlü yürütme demokrasisine, Erdoğan'ın liderliğinde AK Parti'nin egemen parti konumunda adım adım gidiyor. AB çıpasız, güçlü liderlik ve güçlü yürütmeli bir sisteme doğru ilerliyoruz. Zayıf muhalefet sorunu sürdükçe de, bu devam edecek. AK Parti 4. Kongresi dolaylı olarak bir kere daha gösterdi ki, esas tartışmamız gereken soru, 'güçlü ve alternatif muhalefetin nasıl yaratılacağı'."

Yazının altında "İstanbul Politikalar Merkezi ve Sabancı Üniversitesi" yazıyor. Demek ki birincisinde uzman ve yönetici olarak çalışan, ikincisinde öğretim üyeliği yapan bir entelektüel. Entelektüel ama müflislerden! Adalet ve Kalkınma Partisi'ne, bir yanaşma, bir tutma, bir yandaş, bir ücretli askerin "AK Parti" demesi anlaşılır bir şey. Yazıcı, "AKP" demeyi azgın muhalefetin simgesi sayıyorsa, partinin adını tam olarak yazacak. Bay Keyman, "AK Parti" demeyi tercih ediyor ve AKP'nin başbakanının yapıp ettiklerini, gelecekteki projelerini tasvir ederken ağzının suyu akıyor.

"Güçlü yürütme demokrasisi" diye bir şeyden söz ediyor. Güçlü ya da güçsüz, Yürütme (hükümet), Yasama (Meclis, parlamen-

to) ve Yargı (mahkeme, adalet) erklerinin üzerinde olursa, buna nasıl demokrasi denir? Yürütme, gerçek demokrasilerde, Yargı ve Yasama'nın denetimi altındadır. Gerçek demokrasilerde, Yasama ve Yargı erkleri Yürütme'den daha güçlüdür. Gerçek demokrasilerde, Yargı erki, Yasama ve Yürütme'den daha güçlüdür.

Anglosakson geleneğinde "Hukukun üstünlüğü", Avrupa'da ise "Hukuk Devleti" ilkesi vardır. Değerli Anayasa Hukuku profesörü Erdoğan Teziç'e "Bu iki gelenekte 'Güçlü Yürütme Demokrasisi' diye bir şey var mıdır?" diye sordum. "Anayasa Hukuku kitaplarında böyle bir kavram yoktur" dedi.

Peki nereden çıktı, çıkıyor bu kavram?

Bunları bilmiyor musun bre Fuat Keyman? Bal gibi biliyorsun ve utanmadan azgın yürütme diktatoryasını bize demokrasi diye yutturuyorsun.

E. Fuat Keymen yazıyor: *"Bugün tüm yaşanan terör ve şiddete, darbe davalarına ve eleştirilere rağmen, AK Parti yüzde 52 civarında bir oya sahip. AK Parti'ye toplumsal destek giderek artıyor. (...) Parlamentoda olan dört siyasi parti içinde, AK Parti rakipsiz ve alternatifsiz. AK Parti küresel, bölgesel, ulusal başka bir ligde oynayan ya da oynama iddiasında olan bir partiyken CHP, MHP ve BDP bir başka ligde oynuyorlar. AK Parti ile diğer partiler arasında vizyon, misyon, güç ve iddia temelinde lig farkı var. AK Parti ve Erdoğan biliyor ki, ekonomi ve hizmet ayağı bozulmadığı sürece, rakipsiz ve alternatifsiz olmayı sürdürecektir."*

Ben soruyorum: Son yıllarda, bilim ve siyasal ahlak yoksunu böylesine bir yazı okumadım. "İddiasında olan" ne demek? Aslında vehim içinde olan, kendini bir şey sanan kâğıttan kaplan anlamına gelmiyor mu? AKP'ye gerçekte sahip olmadığı nitelik, nicelik ve güç yükleyerek Bay Keyman gibi insanlar Türkiye'ye büyük bir kötülük yapıyorlar. 1993 yılında *"Türkiye'nin emperyal*

bir vizyon taşıyacak bir gücü vardır. Hatta eğer Türkiye 2000'li yılların dünya ailesinde saygın bir üye olarak yer almak istiyorsa (ki istemelidir) emperyal bir vizyon üstlenmeye mahkumdur" (2. Cumhuriyet Tartışmaları, s.430) diyecek kadar hayal âleminde yaşayan ve bu nedenle Suriye ve Rusya'yla savaşıacak duruma gelen R.T. Erdoğan'ı Bay Keyman türünden insanlar azdırıyor.

Böylesine bir ortamda bir iktidar partisinin oylarının artması sosyolojik açıdan normal midir? Bunun yanıtını böylesine çarpıcı olguyu saptayan kişi verecek? Ama o bunun toplumsal nedenlerini araştırma zahmetine bile kalkışmıyor. Böylesine bir çarpıklığı iktidar partisinin hanesine bir övgü vesilesi olarak yazıyor.

Türkiye 2015 genel seçimlerine mevcut Siyasal Partiler ve Seçim Yasası'yla girecek. AKP, yüzde 10 seçim barajının uygulanmadığı bir genel seçime giremez! Rakipsiz ve alternatifsiz olduğu sanılan ve iddia edilen AKP, yüzde 10 barajının arkasına sığınmış bir kâğıttan kaplandır.

Daire Dair Saçmalık

Sadece ilkel zihinler sanat yapıtı ile gerçek hayatı birbirine karıştırırlar. Sanat yapıtının evreni ile gerçeklerin dünyasının hiçbir kesişme noktası, çizgisi, eğrisi yoktur. Sanat yapıtının gerçek hayatta sadece nesnel bağlaşığı (objectif corrélatif) olabilir. Karşılığı yoktur. Yani döviz bürosundan dolar alır gibi sanat yapıtını yatırıp karşılığında hayat alamazsınız. TRT Televizyonu'nda çalıştığım yıllarda böyle saçmalıklar karşımıza çıkardı. Diyelim ki, bir filmde bir avukat kocasından boşanmak isteyen bir tazeye sulandı. Herhangi bir baro üstüne alınır, "Bir avukat bir müvekkilesine tacizde bulunmaz!" diye protesto ederdi.

Şu binbir kılığa giren Neron'u, şu Napoleon'u, Kraliçe Elisabeth'i düşünelim: Sanki İtalyanlarda, Fransızlarda, İngilizlerde haysiyet-i milliye yok.

Param olsa inadına Deli İbrahim filmi yaptırırdım.

Fransızlara kapitülasyon hakkı vererek Osmanlı'yı batıran "Muhteşem" denen I. Süleyman değil miydi?

Dizi yapımcılarına Osmanlı tarihinden (amme menfaati icabından olarak) birkaç konu vereceğim, ilgilenirlerse senaryo yazımına katkıda bulunabilirim:

- I. Süleyman, mahdumu Şehzade Mustafa'yı öldürttüğü için kurşuna dizilebilir.

- III. Murat, III. Mehmet ve Deli İbrahim aşırı kadın düşkünü idi.

- I. "Kanuni" Süleyman ile IV. Murat aşırı mahbubperest idi.

- I. Beyazıt, I. Süleyman, II. Selim, IV. Murat, Abdülmecit, V. Murat ayyaş denilecek kadar içki düşkünü idi.

- I. Mustafa doğuşundan tımarhanelik mecnun idi.

- Kardeşlerini öldürten padişahlar: II. Murat, Yavuz Selim, III. Murat (19 kardeşini boğdurtarak alanında rekor kırdı).

- Oğlunu öldürten padişahlar: I. "Kanuni" Süleyman, III. Mehmet. (Reşat Ekrem Koçu, *Osmanlı Tarihinin Panaroması*, Ak Kitabevi, 1964, s.18-22)

- Sultan İbrahim'in kızı 1642 yılında doğdu. Üç yaşındayken Kaptan-ı Derya Muhasip Yusuf Paşa'ya verildi. Çok görkemli törenlerle Topkapı Sarayı'ndan Yusuf Paşa'ya tahsis edilen saraya götürüldü (1645). Fakat, Yusuf Paşa bir yıl sonra Sultan İbrahim tarafından öldürüldüğünden 4 yaşındaki Fatma Sultan dul kaldı (1646). Aynı yıl, kaptan-ı derya olan Fazlı (Fazlullah) Paşa'ya nikâh edildi. Gelin Alayı mutantan oldu; Topkapı Sarayı'ndan Fazlı Paşa'nın Binbirdirek'teki sarayına götürüldü. Fazlı Paşa, Fatma Sultan'ın erişkin yaşa girmesini bekledi. Belki de visaline ulaşmadan 1657 yılında öldü. 15 yaşında dul kalan Fatma Sultan'ın daha sonra ne yaptığı bilinmiyor.

• II. Abdülhamit'in yeğeni, V. Murat'ın kızı Hatice Sultan'ın hayatı 1001 bölümlük dizi film olur. Amcası II. Abdülhamit'in kızı Naime Sultan'ın kocası Kemalettin Paşa'yı baştan çıkarttı. Kız kardeşi Fehime Sultan, Cumhuriyet'in ilanından sonra o zamanki kocası Mahmut Bey'le Nice'e gitti. Kocasını bütün parayı alıp kaçtı. Geri kalan ömründe, geceleri fahişelik yapan Habeşi cariyesi tarafından bakıldı. (M. Çağatay Uluçay, *Padişahların Kadınları ve Kızları*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1980, s.63, 170).

Bu iki kitaptaki konular televizyonlara 10-20 yıl yeter!

Muhteşem Sefalet

"Muhteşem Yüzyıl" ve "Muhteşem Süleyman ve şürekâsı" hakkında konuşanların çoğu sanal bir falaka hak ediyor ama neyse! Özellikle de Osmanlı'yı ve düzenini zemzemle yıkayan milliyetçi ve İslamcı yobaz tayfası. Bir de Osmanlı ailesinin kalıntılarına bir sözümüz var: Osmanlı'nın saltanat boyunca yaptığı azgınlık ve borcun altından kalkamazlar!

Şu cümleyi çok dikkatle okuyalım:

"1564'te Anadolu'da büyük bir kıtlık çıktı. Çeşme'den yollanan bir arzda, açlığın dehşetinden bahs olunurken, halkın ekserisinin 'ot otladıkları' kaydolunmuştur."

Bu cümleyi Prof. Dr. Mustafa Akdağ'ın *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası* (Bilgi Yayınevi, 1975) adlı şaheserinin 78. sayfasından aktardım. Aynı sayfanın dipnotunda o cümlemin asıl kaynağını verir: "Müh. 6, s.435". "Müh", "Mühimme Defteri" demektir ki Başbakanlık Arşivi'nde bulunur. Yazarın doçentlik tezi olarak kaleme aldığı *Celali İsyanları* sözünü ettiğim kitabın ilk halidir.

"Muhteşem" Süleyman yani I. Süleyman, 1495 yılında doğdu; 1520 yılında tahta geçti ve 1566 yılında öldü. Demek ki, XVI. yüz-

yılın 46 yılında saltanat sürmüş. Unutulmasın: XVI. yüzyıl Osmanlı İmparatorluğu'nun (sanılanın tersine) çökmeye başladığı bir yüzyıldır. Bir ülkenin, bir devletin gerçek tarihinin toplumsal ve ekonomi tarihi olduğunu bilenler bu cümleme kesinlikle karşı çıkmazlar. Buyursunlar, adını verdiğim kitap ile aynı yazarın (Prof. Dr. Mustafa Akdağ) *Türkiye'nin İktisadi ve İctimai Tarihi* (Cem Yayınları, 1974) adlı kitabını okusunlar. Bu arada Prof. Dr. Ömer Lütfi Barkan'ın kitaplarını okumak da kör gözleri açar.

1. Süleyman'ın kendisi belki "Muhteşem" idi ama, devr-i saltanatı tam anlamıyla bir sefaletti. Özellikle Anadolu halkı sefildi. Halkın kırlarda hayvanlar gibi ot yediğini bildiren dilekçe 1564 yılında yazılmış. I. Süleyman, 1566 yılında ölmüş. Halk hangi hükümdar zamanında ot yemiş?! Yok muhteşemmiş de, yok atalarımızmış da, yok atalarına kötü laf ettirmezlermiş de! Halkına ot yedirten ataya "Muhteşem" ya da "Kanuni" denilemez! Gerçek Halk'ın atası Osmanlı değil, kırsalda hayvanlar gibi ot yemek zorunda kalan yoksul insanlardır.

Osmanlı tarihine bir kez de "iktisadi ve içtimai" açıdan bakın, adama benzer bir tek hükümdar bulamazsınız.

XVI. yüzyıl toplumsal ve ekonomik tarihini inceleyenler hemen dört sözcükle karşılaşırlar: 1. Celali İsyanları (ki XVII. yüzyılda alır başını gider).

2. "Çiftbozan" reaya, ki köylerini bırakıp kentlere yığılan işsiz güçsüz takımına denir.

3. Suhte (softa, medrese öğrencisi). İşsiz kaldıkları için eşkıya-ya dönüşmüştür.

4. Levendat yani leventler. Çiftbozanlar ile suhte takımının oluşturduğu şerir ve cani takımı.

"Kanuni Süleyman'ın Fransa hükümetine verdiği kapitülasyonun şartları, Akdeniz'deki serbest Türk korsanlığının zorlamış olacak ki, bu yoldan yeteri kadar geçim

sağlayamayan 'gemi levendleri' Ege kıyılarındaki köylere baskın yapıp, birçok para ve mal yağmasına, hatta, Hristiyan olanlardan tutabildiklerini götürüp, memleketin uzak pazarlarında satmaya başlamışlardı." (s.100)

Hangi İhtişam?!

Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan, "Muhteşem Yüzyıl" dizisiyle ilgili olarak, "*Ömrü savaşlarda, seferlerde geçmiş bir padişahı harem ve Hürrem'le anlatmak, ona yapılacak en büyük hakarettir*" diye buyurmuş.

Birader, işbölümü diye bir şey var: Sizinkiler de savaş ve seferlerini anlatan bir dizi zafernâme çeksinler. Komedi devam ediyor. Diyanet-Sen Başkanı Mehmet Bayraktutar da geri duracak değil ya. O da, "*Osmanlı'yı karalamaya ve er meydanında ölen Kanuni Sultan Süleyman'ı şehvet düşkünü göstermeye kimsenin hakkı yok. Dizi yayından kaldırılmalı*" deyivermiş. (Vatan, 14.01.11)

"Emrin olur hoca! Ancak sabırla bekle; bakalım, dizinin sonunda Sultan Süleyman er meydanında mı ölecek yoksa haremde, Hürrem'in koynunda mı?"

Bu adamlar insanı mizahçı bile ederler. Şehvet düşkünü olmanın neresi ayıp? Kutsal *Kur'an* (Bakara, 223) "*Kadınlar sizin tarlalarınızdır, dilediğiniz gibi sürün!*" demiyor mu?

TRT Televizyonu'nu kuran kadronun Program ve Yayın Planlama Müdürü olarak, bir dizi filminin nasıl yapıldığını ve ne anlama geldiğini, tarih belgeseli olmadığını tartışmacıların, yazıcıların hepsinden çok daha iyi bilirim.

Liberal-kapitalist bir ülkede herhangi bir diziyi nasıl yaptırıp yayına sokacağına yapımcı firma dışında kimse karar veremez. Dizinin sürüp sürmeyeceğine ise seyirci karar verir. Bu özgür bakış açısı içinde, estetik bakımdan dünyanın en berbat ürünü de

olsa, "Muhteşem Yüzyıl"ı savunurum. Ve bu cümleyi yazdıktan sonra, tarihsel gerçekler açısından diziye karşı çıkanlara da birkaç soru sorarım:

- Kanuni Süleyman'ın Fransız devletine kapitülasyon hakkı vermesi, 1538'den sonra İmparatorluk ekonomisini ve toplumsal hayatını altüst etmiş ve yüzyıllar sürecektir bir kaosa yol açmıştır. Halkını seven bir hükümdar böylesine sorumsuz davranabilir mi?

- Kanuni Süleyman tahta geçtiği sırada devletin hazinesi boş gibi bir şeydi. Boş hazineyle sefere çıkması mümkün değildi. Hazine gelirini artırmak için, illere "il yazıcıları" çıkartarak vergileri yeniden düzenlemek istedi. Bu girişim imparatorluğun dört bir tarafında isyanlara yol açtı. Bu isyanlar daha sonra Celali İsyanları'nı körükledi. Kanuni de aralarında olmak üzere Osmanlı sultanlarının yaptığı fetihler, dönüş bileti önceden alınmış vurgun yolculukları değil miydi?

- Kanuni Süleyman'ın saltanat döneminde Anadolu halkı kaç yıl huzur içinde yaşamış ve refahla tanışma fırsatı bulmuştur?

- Bu sorularımı yanıtlamadan önce Prof. Dr. Mustafa Akdağ'ın *Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi*'ni (Cem Yayınları, 1974) çok iyi okuyun. (Bu talimat sayın okurlarla ilgili değildir). Özellikle de ikinci cildin "Toplumsal Bunalım" (s.457-474) başlıklı bölümünü. O zaman hiç kuşku yok, "Sultan Süleyman sefere çıkacağına haremde sabah akşam Hürrem'le sevişseydi!" diyebilirsiniz.

Muhteşem Süleyman Ne Kadar Muhteşem?

AKP'nin anayasa ve yasa tanımaz başkanı R.T. Erdoğan gene dünyanın üzerine yürüyor ve "Muhteşem Süleyman" dizisi hakkında kadınlara hüküm bildiriyor:

"Ecdadımızın at sırtında gittiği her yere biz de gideriz, ilgileniriz. Ama bunlar televizyon ekranındaki Muhteşem Yüzyıl belgeselindeki gibi tanıyorlar. Bizim öyle ecdadımız yok. Biz öyle bir Kanuni, öyle bir Sultan Süleyman tanımadık. Onun ömrünün 30 yılı at sırtında geçti. Sarayda o dizilerdeki gibi geçmedi. Bunu çok iyi bilmemiz, anlamamız lazım. Ben o dizilerin yönetmenlerini de o televizyonların sahiplerini de milletimin huzurunda kınıyorum. Bu konuda da ilgilileri uyarmamıza rağmen yargının da gerekli kararı vermesini bekliyoruz. Böyle bir anlayış olamaz. Bu milletin değerleriyle oynayanlara milletçe gereken dersin, cevabın hukuk içinde verilmesi gerekir." (26.11.2012 tarihli gazeteler).

Başbakan bildiğini sanıyor ama ne yazık ki tarih bilmiyor. Televizyon işini bilmesi zaten olanaksız. Ama bir özelliği çok belli: Anayasa, yasa, yönetmelik, tüzük falan tanımıyor:

1. "Muhteşem Süleyman" Başbakan'ın sandığı gibi bir belgesel değil. Süre olarak evrensel ölçülere uymasa da bir televizyon filmi dizisi. Bir televizyon dizisi, kahramanının meslek hayatındaki başarıları ele aldığı gibi aşk hayatını da ele alabilir. Bir başka şirket çıkıp Muhteşem Süleyman'ın seferlerde at sırtında geçen hayatını dizi haline getirebilir. Bir üçüncüsü, Muhteşem Süleyman'ın saltanat döneminin sefalet sahnesinde halkın hayatı üzerine dizi yapar. Bu işlere sanat ve edebiyatta "kurgu" (fiction) denir.

2. Dikkat! 36 Osmanlı padişahı arasında Başbakan'ın göğsünü kabartacak 5 padişah çıkmaz. Demek ki Deli İbrahim hakkında film yapılamayacak.

3. Kanuni Sultan Süleyman'ın (1495-1566), 45 yıl 11 ay 7 gün süren saltanatı döneminde 13 sefer yapıldı. Bu 13 sefer, Reşat Ekrem Koçu'ya göre (*Osmanlı Padişahları*, Ana Yayınevi, s.143) 10 yıl 3

ay 5 gün sürmüş. Bu 13 seferin tamamında ordunun başında olsa bile, Başbakan'ın atış hızına yetişemez.

Muhteşem Süleyman, 45 yıl 11 ay 6 gün süren saltanat döneminde (30 Eylül 1520-6 Eylül 1566) ata binmekten başka işler de yapmış: Dört kadın (Birincinin adı bilinmiyor, Mahidevran Haseki, Gülfem Hatun ve Hürrem Sultan), sayısını bilmediğimiz kadar cariyeyle yatağa girmiş; kadınlarından 15 oğlu, 2 kızı (Mihrimah Sultan, Raziye Sultan) olmuş. 15 oğlundan 7'sini "Muhteşem" öldürttü, birisi padişah (II. Selim) oldu, ötekiler küçük yaşta hastalıktan öldü.

Muhteşem Dönem'in ihtişamını biraz silkelemek için iki yazarı yardıma çağıracağım:

Prof. Dr. Mustafa Akdağ, *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası, "Celali İsyanları"* (Bilgi Yayınevi, 1975).

"'Gerek köylerde kıymetli tarlaları zapdetmek suretiyle ve gerek elverişli yerlerde müstakil çiftlikler kurarak, raiyyet (vergi veren halk) denen insanların teşkil ettiği köy toplumunu hayli derecede bozan, çoğu resmi hüviyetli bu yeni üretici zümre' (s.68) yüzünden toprak sahibi köylüler topraklarından olmuş ve tahıl üretimi azalmıştı. Bu yeni zümreyi kadılar, müderrisler, yeniçeriler, sipahiler, zaimler, çavuşlar ve nüfuzlu timar erbabı kimseler oluşturuyorlardı. Ekonomik darlık ve vergilerin artması sonucu yoksullaşan köylüler topraklarını terk etmek zorunda kaldılar. Bu insanlara 'Çift bozan' denir. Bunun sonucu olarak 'levendât' (köyü terk eden gençler) ve işsiz 'suhdevât' (medrese öğrencisi) kitleleri ortaya çıktı. Bu insanların gruplar halinde harâmiliğe çıkmaları birkaç yüzyıl sürecek olan celâli isyanlarının başlangıcı sayılır. 'Muhteşem'in döneminde başlayan bu isyanlar Osmanlı düzeninin de yıkılışının başlangıcıdır. (s.69 ve sonrası)"

1535'te Fransızlar ile Osmanlı Devleti arasında imzalanan antlaşmayla kurumsallaşmaya başlayan ve ancak Lozan'da kaldırılan kapitülasyonlar Osmanlı'nın sonunu hazırlayan bir başka etkidir:

"1564'te, Anadolu'da büyük bir kıtlık çıktı^ğı görülüyor. Çeşme'den yollanan bir arzda, açlığın dehşetinden bahsolunurken, halkın ekserisinin 'ot otladıkları' kaydolunmuştu." (s.78)

Prof. Dr. Ahmet Mumcu, *Osmanlı Devletinde Rüşvet (Özellikle Adli Rüşvet)* (İnkılap Kitabevi, 1985).

"Kanuni Sultan Süleyman'ın son devirlerinde rüşvet, devlet mekanizmasının hemen her koluna hâkim olmuştur. Fakat, bundan bir süre sonra Kanuni Süleyman devrinin rüşvetçili^ği dürüst bir yönetime eş tutulmuştur. Zira çeşitli sebepler artık rüşveti devlet yönetiminin zorunlu parçası haline getirmiştir." (s.85)

"Kanuni Süleyman'ın ölümünden birkaç yıl sonra bir Batılı yazar, Osmanlı Devleti'nde rüşvetçi olmayan tek mahkemenin *Divan-ı Hümayun* olduğunu yazar. Bu hüküm mubalağalı olmakla beraber o devrin başka gözlemcileri, devletin pek çok iyi yanlarını belirtirken oy birli^ği ile, mahkemelerde rüşvet verilmeden dava kazanmanın pek mümkün olmadığını genel yargı halinde tekrarlarlar." (s.129)

"Ömrünün 30 yılını at sırtında seferlerde geçirmek", ancak ezik ve engelli (frustré) bir imgelem için ihtişam simgesi olabilir. Böylesine bir eziklik ancak böbürlenmeyle, habbeyi kubbe yapmakla, ortalıkta hindi gibi kabarmakla tamir edilebilir. Bu eziklikten Cumhuriyet kurtulmuş ancak karşıtlarının ezikli^ği ve eksikli durumu daha da koyulaşmıştır.

Diyelim ki zamane kadıları, Başbakan'ın hükmü üzerine Muhteşem'in dizisini yasakladı. Ama "Muhteşem Dönem" in muhteşem "Sefalet"i gerçek tarih kitaplarında duruyor!

Peki, Muhteşem Süleyman kanun çaldı^ğı için mi kanuni idi?

Kâtip Çelebi de İtiraf Ediyor

Kâtip Çelebi (1609-1657), *Bozuklukların Düzeltilmesinde Tutulacak Yollar* (Düstûru'l-amel li-islâhi'l-halel) adlı kitabında reayanın (halkın) hal ve gidişine dair şunları yazar: "İnsansız mülk olmaz, ordusuz halk olmaz, parasız ordu olmaz, halk olmadan para toplanmaz, adalet olmazsa da halk olmaz" (s.22).

Kâtip Çelebi, yaşadığı dönemin devlet düzen ve işleyişini eleştirip düzeltme önerileri yaparken yazmış bu cümleyi. 2012 yılına bakarak, 2013 yılına uygulayabiliriz bu cümleyi.

"Mülk", devlet ve saltanat anlamındadır. "Adalet mülkün temelidir" de, adalet devletin temelidir; adaletsiz devlet yıkılır, yok olur anlamındadır. Mülkün yani devletin ve egemenliğin halka değil saltanat ve padişaha ait olduğu bir dönem ile egemenliğin (biçimsel olarak da olsa) halka ait olduğu bir dönemi karşılaştırmak doğru olmayacağı için, sözü, Osmanlı'nın ihtişamını (!) tasvir eden Kâtip Çelebi'ye bırakacağım:

"Devlet yapısında meydana gelen bozulma; bütçe açığı ve askerinin çokluğu bunalımının çözümü:

Bu sorunun ve çözümünün, bu işin erbabınca bilindiği açıksa da 'el elden üstündür' vecizesi, sözün bu yerinde, başkaca açıklamayı gerektirmez.

Devlet yapısında meydana gelen bozulmanın çözümü için birçok yol vardır. Bunların kimi hâlâ mümkün, kimi ilk bakışta olamaz görünümündedir. Birincisi, halkı hakka boyun eğdirecek dirayetli bir kişinin varlığıdır. Biri de; devletin ileri gelenleri, gerçek padişahın, mülkün sahibi olan, Allah olduğunu bilmelidirler. Gerçekte, hazine de, asker de halk da hep onundur. Yeryüzü padişahı onun halifesidir. Bu padişah, O'nun sebepleri yaratışı ile yeryüzünü yönetir. Uyanık bir yeryüzü padişahının huzurunda, nice doğruluk üzere hareket olunursa, bilinmeyenilen (Allah'ın)

kulluğunu da öylece yapmak gerekir. Adil ve hakça, tek gönül ve tek görüşle, terslik edenlere meydan vermeyip, devlet işlerinde alınması gerekli tedbirleri almak ve de hemen işe koyulmak gerekmektedir.

Bir diğer çözüm de; ordunun belli başlı tecrübeli kişilerin, gerçeklerde birleşip, sayesinde huzur içinde yaşadıkları devletten yana çıkararak, asker gücü ile hıyanet ve fesat erbabının kökünü kazıyıp, geçmişte birçok kere, dine ve devlete yaptıkları hizmetleri yeniden yapmalarıdır. Bir başkası da; devleti yönetenlerin, doğru olanda birleşmeye gayret ve çaba gösterip, gereksiz harcamaları azaltmak için askeri kullanarak, ordunun kahredici gücü ile dirlik ve düzenliği sağlamalarıdır.

Bu ihtimaller, şu anda, kolay ve sade görünmekle beraber, uygulanması zor olan şeylerdir. Çünkü, devletten yana ve hakka uyan kimse çok az olup, halkın çoğunluğu kendi çıkarları peşindedir. Bu işin halli ancak, dirayetli kişi ile mümkündür." (s.31-32)

Kâtip Çelebi'nin bu söyledikleri mümkün değil. Zaten Kâtip Çelebi mümkün olmadığını, marazları saptarken kendi de itiraf ediyor: Devlet, hazine, asker ve halk Allah'ın mülkü; memlekette devletten yana ve hakka uyan kimse çok az, halkın çoğunluğu kendi çıkarları peşinde: Ünlü deyişle, memleket mazbut amma velakin insanlar buşt!

Bugün, Kâtip Çelebi'nin eleştiri metnini okuyunca, muhteremin dünya ve devlet işlerinde zırcahil olduğunu anlıyoruz. Osmanlı Devleti'ni yönetenler de, yönetimi eleştirip akıl veren siyasetnâme, nasihatnâme yazarları da zır cahil. Aralarında ekonomi, bilim ve bilgi, fen ve teknikten anlayan neredeyse yok.

Devlet çarkını döndürmek için, dini bütün, Allah'ın emirlerini yerine getiren, dirayetli bir yönetici yeterliymiş. Ama o da yok! Neden yok? Buna yanıt aramıyorlar.

Allah ve din, bireysel ahlak ve dürüstlük için (belki) gerekli, Allah ve dinle (için) yönetilen devlet batır. Bilmiyorlar.

Cumhuriyet, ayakları havada duran masaya benzeyen devlet düzenini tersine çevirip masayı ayakları üzerine oturttu ama AKP iktidarı masayı eski haline getirmek peşinde.

Osmanlı Devleti, başkalarının ülkelerini fethederek, başkalarının üretimine ve birikimine el koyarak yaşıyordu. Günümüzde AKP hükümeti, Cumhuriyet'in birikim ve ürünlerini satarak iktidarını sürdürmeye çalışıyor.

Kâtip Çelebi'nin yaşadığı dönemde neredeyse Avrupa'nın bütün ülkelerinde büyük üniversiteler açılmıştı. Bu üniversitelerde bilimadamları yetişiyor ve bilimsel keşifler yapıyorlar ve teknik geliyordu.

Osmanlı öğretim sisteminin yapısını oluşturan medreseleri Avrupa okulları ve üniversiteleriyle karşılaştırmak mümkün değildi. Medreselerde cahil din adamı ve rüşvetçi kadılar yetişiyordu. Pozitif bilimler, medreselerin müfredatından kapı dışarı edilmişti. Mezunlarının ekonomi, matematik, cebir ve geometri, fizik ve kimya bilmemeleri bir yana, tarih ve coğrafya bile bilmiyorlardı. Üstelik medrese öğrenimi görmemiş kişilere ilmi rütbeler veriliyor. Yeni doğmuş çocuklara müderrislik unvanı bağışlandığı için dünyada eşi benzeri olmayan, beşik kertmesi evlilikler gibi, "beşik ulemaları" türemiştir.

Günümüzde AKP iktidarı ecdadının peşinden giderek medreseleri ihya etmenin fırsatını kolluyor. Laik liseleri İmam Hatiplere çevirerek orta dereceli medreseleri kurdu zaten. İmam Hatip mezunları da Osmanlı'nın beşik kertmesi ulemalarına dönüştürüldü. Neredeyse bütün bakanlıkların kadrolarına İmam-Hatip mezunları atanıyor. İçişleri Bakanlığı ile emniyet ve güvenlik, silme İmam-Hatiplilere teslim edildi. Yani Kâtip Çelebi'nin tavsiyelerini yerine getiriyor. Muhterem, "Bu işin halli ancak, dirayetli kişi ile mümkündür" diyordu. Beklediği Osmanlı dirayetli adam, başbakanlık koltuğunda oturuyor. Ancak, Osmanlı'nın her dirayetlisi devletin bir yanını yıkmıştı. Unutulmamalı!

**ARAPLARIN GERÇEK BAHARI:
LAİKLİK**

Fahmy Howeidy Diye Biri

Fahmy Howeidy, çok iyi tanıdığım ve hiç sevmediğim Arap aydın tiplerinden biri, ki böylelerinin çoğu Mısır'da bulunur. Siz bizim İslamcıların Fehmi Hüveydi dediklerine bakmayın, Araplar Fahmi Hoveydi der. Peki kim bu zat, kendisini neden yazı konusu yapıyorum?

Şenay Yıldız'ın yapıp *Akşam* gazetesinde (06.01.11) yayımlanan söyleşinin "Başlarken" bölümünü okurken, içimden "Al sana bir tane daha!" dedim.

Fahmi Hoveydi, İran İslam devriminden sonra Tahran'a gidecek Humeyni'yi ilk tebrik eden gazeteci. Irak ve Afganistan konularında kitaplar yazmış. Toplam 17 kitap.

Son yıllarda yazılarına sansür uygulandığı için, 2008 yılında *El Ahram* gazetesinden istifa etmiş. *El Ahram*, Mısır devlet ve hü-

kümetinin epeyce resmi gazetesi. Orada açık açık laik düşünceleri savunan bir yazara yer verilmez. Ama ağır İslamcı, Müslüman Kardeşler kafalı kimseler yer alabilirler.

"Al sana bir daha!" diye içimden geçirirken bunları düşündüm.

Fahmi Hoveydi'yi Başbakanlık Kamu Diplomasisi Koordinatörlüğü davet etmiş. Conrad Oteli'nde kalıyormuş. Bendeniz de Mısır'a "şair ve edebiyatçı" olarak üç kez davet edildim. Mart ayında Kahire'ye bir kez daha gideceğim. Özellikle ikincisinden hiç de iyi anılarım yoktur. Her seferinde adımın Özdemir olmasından dolayı sorgulandım: Müslüman mıyım, değil miyim? Özdemir, Müslüman adı değilmiş.

Fahmi Hoveydi'nin çalışmış olduğu *El Ahram* gazetesinde dostlarım bile var, ama hiç kimse benim Mısır hakkındaki düşüncelerimi sorup bir söyleşi halinde yayımlamayı düşünmedi. Çünkü yayımlanamayacağını biliyorlardı. Bütün sorularını "Önce laik bir düzene geçin, işleriniz kolaylaşır!" diye yanıtlardım. Bunu da biliyorlar(dı).

Akşam gazetesi (08.01.11) yazarı Hüsnü Mahalli, Fahmi Hoveydi'yi tipik bir Mısırlı aydın ve "İslamcı ve katı bir antilaik" olarak tanımlıyor. Söyleşiyi yapan Şenay Yıldız, merak edip Hüsnü Mahalli'ye muhatabının kim olduğunu sorsaydı, daha yararlı bir söyleşi yapabilirdi.

Ama gene de iyi, çünkü bir Mısırlı İslamcı ve laiklik düşmanı bir gazete yazarının ağızından, Türkiye'de bazı çevrelerin ağızının suyu akarak kullandıkları "Yeni Osmanlı Düzeni" kavramının yani Neo Osmanlıcılık'ın insanları nasıl kızdırdığını duymuş olduk.

Osmanlı döneminde Osmanlı-Arap ilişkisini zırnık kadar bilenlerin, Arapların bu deyme, bu kavrama yüzlerini buruşturup dudak bükeceklerini bilmeleri gerekirdi. Sadece Araplar mı? Neo Osmanlıcılık'ı duyan Balkan insanları adamı hemen kapı dışarı eder.

Fahmi Hoveydi, "Laiklik Türkiye'de din oldu. İlahı da var, peygamberleri de var. Biz demokrasiyi kabul ederiz ama bizim dini-

miz İslamdır. Biz İslama saygılı bir demokrasi istiyoruz!" diyor ve ekliyor: "Bu ülkede bazı şeylerin çok hassas olduğunu biliyorum. Biliyorsunuz, bu ülkede Mustafa Kemal, Allah gibi. Dini eleştirebilirsiniz ama laikliği eleştiremezsiniz."

Başbakanlık Kamu Diplomasisi Koordinatörlüğü'nün Fahmi Hoveydi'yi davet etmesinin nedenini anladınız mı? Sadece bu cümleyi söyletmek olamaz mı?

Gördüğünden Göz Kirası İstemek

Başbakan doğruyu söyledi: "Halka rağmen iktidarda kalınmaz!" 1 Şubat 2011 günü AKP Grup toplantısında konuşan Başbakan, Mısır'daki halk gösterileriyle ilgili olarak "Halka gözünü, gönlünü, kulağını kapatan yönetimler uzun ömürlü olamaz. Halka rağmen hiçbir iktidar ayakta kalamaz. (Mevcut Mübarek rejimine ve bizzat Mübarek'e seslenerek) Mısır'ın huzuru, güvenliği, istikrarı adına önce siz adım atın. Halkı tatmin edecek adımlar atın!" dedi.

Türkiye'deki iktidar yandaşı İslamcı gazetelerin belirttiğine göre, El-Cezire televizyonunun canlı yayınında göstericiler, Türkiye Başbakanı'nın sözlerini, "insanı ön plana çıkaran, tarafsız bir lidere yaklaşan sözler" olarak yorumlamışlar.

Benim, gördüğünden göz kirası istemek olarak tanımladığım şey, işte bu durumdur!

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Başkan Mübarek'e, Tahrir Alanı göstericilerinin isteklerini dikkate alarak iktidardan ayrılmasını tavsiye ediyor. Çok tehlikeli bir tavsiye. Seçimler ister şaibeli olsun ister olmasın, Başkan Mübarek halkın ezici çoğunluk-taki oyuyla başkan seçilmedi mi? Seçildi! Mevcut hükümet partisi son genel seçimlerde halkın ezici çoğunluğunun oyuyla iktidara gelmedi mi? Geldi!

Peki, nasıl oluyor da sandıktan çıkarak halkın oyuyla iktidara gelmiş bir başkandan ve hükümetten göstericilerin isteklerini yeri-ne getirmesi istenebilir? Sandıkla gelen sandıkla gitmez mi? Peki, Türkiye Başbakanı hangi hakla şöyle bir konuşma yapıyor?

"Buradan Mısır Devlet Başkanı sayın Hüsnü Mübarek'e içten bir uyanda bulunmak istiyoruz. Bizler insanız. Bizler faniyiz. Kalıcı değiliz. Her birimiz ölecek ve geride bıraktıklarımızdan dolayı sorgulanacağız. Hepimiz gelip geçiciyiz. Baki olan gökkubbe altında hoş bir seda bırakmaktır. Saygıyla anılmaktır, rahmetle yâd edilmektir. Onun için yarı öldüğümüzde, hoca efendi şunu söylemeyecek, 'Cumhurbaşkanı niyetine' demeyecek, 'Başbakan niyetine' demeyecek, 'Bakan niyetine' demeyecek!"

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Mısır Devlet Başkanı'na seslenirken "Sen" ya da "Siz" demiyor, "Biz" diyerek kendisini de işin içine katıyor.

Peki bu durumda, insanlar "Ele verir talkımı, kendi yutar sal-kımı" atasözünü anımsamayacak mı? 2007 yılında Ankara, İzmir ve İstanbul'da, Cumhuriyet Mitingleri'nde, Cumhuriyet'i ve laik düzeni savunmak için toplanan milyonları "Bindirilmiş kıtalar!" olarak tanımlayan kendisi değil miydi? Öteki yakışıksız tanımlamaları bir yana bırakalım, "Bindirilmiş kıtalar!" yeter de artar bile.

Başbakan Erdoğan Mısır'la ilgili olarak, *"Halkın haykırışına, son derece insani taleplerine kulak verin. Halktan gelen değişim arzusunu hiç tereddüt etmeden karşılayın!"* diyor. Bu durumda, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nın, "Bindirilmiş kıtalar!" olarak tanımladığı gayrimemnun kitleleri Türkiye Cumhuriyeti halkından saymadığı düşünülemez mi? Türk halkı hükümetin yolsuzlukların üzerine gitmesini, seçim barajını kaldırmasını, adil olmayan dolaylı verginin yerine adil vergilendirme sistemi olan (kazanç matrahlı) dolaysız vergi sisteminin getirilmesini istiyor(du). Ve Mısır

halkından esirgemediği ilgiyi, Türk halkına ve başta tekel işçileri olmak üzere emekçilerimize göstermesini de bekliyor!

Müslüman Kardeşler

Müslüman Kardeşler'in Mısır'da, Türkiye'nin rejiminin benzeri bir yönetim tarzı istediğine dair bir tevatür dolaşıyor ortalıkta. Laiklik denen o büyük engelle birlikte bunun mümkün olduğunu ve olacağını sanmıyorum. Ancak onların istediği rejim, AKP hükümetininkine benzer bir rejim olabilir. O da, AKP rejiminin görünen değil görünmeyen yüzüdür.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Başbakanı da aralarında olmak üzere günümüz AKP'sinin bütün ileri gelenleri, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutub gibi Müslüman Kardeşler önder ve kuramcılarının rahle-i tedrisinden geçmiştir. 1970'li yıllarda bu iki önderin kitaplarını hatmetmişlerdir. Şimdi bile ezberden tekrarlayabilirler!

Başbakan Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde Müslüman Kardeşler liderlerini ağırlamış (*Cumhuriyet*, 4.12.03), ilk başbakanlığı döneminde MK'ya gösterdiği yakın ilgi dolayısıyla Mübarek yönetimini epeyce kızdırmıştı.

Hasan el-Benna ile Seyyid Kutub'un kitaplarının Türkçe çevirilerini bulmak mümkündür ama Müslüman Kardeşler'in ne ve kim olduğunu konu edinmiş bir kitap hemen hemen yok gibidir. Ben bir tek kitap biliyorum: Yrd. Doç. Dr. A. Vehbi Ecer, *Tarihte ve Günümüzde İhvan Ül-Müslimin Örgütü*, Erciyes Üniversitesi Yayınları, Kayseri, 1992-2000.

Müslüman Kardeşler'in, Atatürk'e ve devrimci Cumhuriyet'e sempati duyduğunu söylemek mümkün değil. Dr. A. Vehbi Ecer, adını verdiğim kitabında bu konuda şunları yazıyor:

"Çağdaşlaşmayı ve Batılılaşmayı Hristiyanlaşmak ve Müslüman olmaktan çıkmak olarak gören Müslüman

Kardeşler (MK), Türk kurtuluş hareketini olduğu kadar Atatürk'ün kurduğu laik, demokratik ve milli devletin mahiyetini de anlamaktan mahrumdur. Hasan el-Benna 'İslamın emrini hükümler kılıp ictimai nizamın tatbikini istedikten sonra 'Bu hüküm yerine gelmedikçe, insanlar Allah'ın hükmüyle hükmetmedikçe herkes günahkardır' demektedir; Seyyid Kutub ise buna razı olmayarak 'kâfirdir' hükmünü vermektedir. Bu sebeple, 'Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir' ilkesine ve bu ilkenin sahibi Atatürk'e iyi gözle bakmamaları tabiidir. Hasan el-Benna Türkiye'yi tamamen Batı medeniyeti (zihniyeti) altında kalan ülkeler grubunda sayar. Atatürk'ün inkılap hareketini ve 1924 yılında hilafeti kaldırmasını dinden insanları uzaklaştırma hareketi olarak görür. Hatta Atatürk hakkında 'Türkiye'de İslamı yıkan insan' tabirini kullanacak kadar insafsız ifadeler kullanırlar." (s.92-93)

Yazar, sayfanın altında aralarında el-Benna da olmak üzere kaynaklarını açıklar.

Müslüman Kardeşler'in ikinci önder ve kuramcısı Seyyid Kutub, İslam şeriatının egemen olduğu tek bir Müslüman devleti düşünmektedir: "Meydanda tek hizip (topluluk, grup) vardır, o da Allah'ın hizbidir. Bunun sayısı hiçbir zaman artmaz. Meydanda tek nizam vardır, o da İslam nizamıdır. Geriye kalanların topu cahiliyet nizamıdır. Meydanda tek şeriat vardır, o da Allah'ın şeriatı!" (s.99)

Tarih boyunca hep Mısır Türkiye'yi etkilemiş ve bunun tersi hiç görülmemiştir. Bu nedenle Müslüman Kardeşler, Türkiye'den etkilenmez, tam tersine Türkiye'yi etkiler. Zaten etkilemekte, etkilemekteydi. Mısır Laik ve demokratik bir Cumhuriyet istemiyor. Onun gönlünde yatan (nasıl olacak ise) adil, merhametli ve açık elli bir Selefî Despot!

Yani İhvan Ül-Müslimin

Kaç kez yazdım! Bir kez daha yazacağım: İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir. İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültüredür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslamın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar.

Bir Türk, ateist ya da İslam karşıtı olmadan, İslami çevrimin dışında kalabilir. Zaten kalmaktadır. Bu durumun, Türk'ün "Et-rak-ı bi-idrak" olmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur. Ama ateist bir Arap bile İslami çevrimin (kürenin, ekolojinin) içinde yaşar ve bundan asla rahatsız olmaz. Aslında kurtulamaz!

Bu nedenle, devrimci, ihtilalci, cumhuriyetçi, demokrat, feminist, komünist Arap'a sık sık rastlayabilirsiniz, ama laik bir Arap bulabilmek için pertavsız kullanmanız gerekir. Efendim, mesele bundan ibarettir!

Türkiye'den kimse Mısır'a devrimci ve laik bir rejim ihraç edemez ama laik olmayan Türkler Mısır'dan Selefilik, Müslüman Kardeşlercilik ithal edebilir. Zaten etmiştir. Bu ithal mamayla beslenmiş olan bebeler, şimdi, Türkiye Cumhuriyeti'nin iktidar koltuklarında oturmaktadırlar. Kimse bilir bilmez konuşmasın! Türkiye'de, YÖK'ün bir türlü diploma eşitlemesini beceremediği kaç el-Ezher mezunu vardır acaba? Bu insanlar neden el-Ezher'e gitmiştir?

Bizim İslamcı ve eyyamcı basına bakarsanız, Tahrir Meydanı'nı dolduran isyancılar başlarına Recep Tayyip Erdoğan kılığında bir devlet kuşunun konmasını beklemektedirler. Bir bayan

televizyon spikerinin İstanbul'da bulunan (neden acaba?) Müslüman Kardeşler yüksek sorumlularından birine "Erdoğan gibi bir lider mi bekliyorsunuz?" diye sorduğuna bile tanık olduk. Sorunun yanıtını iki gün önce Mısır Büyükelçisi verdi: "Türkiye bize örnek olamaz!"

İşin aslına bakarsanız, hiçbir aklı başında Arap, R.T. Erdoğan gibi bir "reis" istemez ama R.T. Erdoğan'ın Davoslarda "One minute" çekmesini bir din kardeşi olarak bekler.

Mısırlılarla yakın ilişkisi bulunan bir okur bana, "Mısırlı ve diğer Arap arkadaşlarım ne diyor biliyor musunuz?" diye sorduktan sonra kendisi cevap veriyor bu soruya: "Bizde Tayyip Erdoğan gibisi çok var, laflarına karnımız tok. Eğer sizde Atatürk gibisi varsa yardıma onu yollayın!"

Bu mesajı gönderenler, Atatürk'ü "kâfir" sayan Müslüman Kardeşler değil. Onlar Türkiye'ye benzemek istemiyorlar, Türkiye'nin tamamının kendilerine benzemesini bekliyorlar.

Başta televizyon ekranında oturup münazara yöneten genç hanımlar olmak üzere, kimileri insan beyninin bilgi salgılayan bir salgı bezi olduğunu sanıyorlar. Mağrip'ten Maşrik'a Araplar hakkında konuşmak için, turist olarak o coğrafyada bulunmak yetmez. Dün adını verdiğim kitapla birlikte Faik Bulut'un (Cumhuriyet Kitap) kitaplarını, Tunuslu Abdelwahab Meddeb'in *İslamın Hastalığı*'nı (Metis), Selin Çağlayan'ın *Müslüman Kardeşlerden Yeni Osmanlılara İslamcılık*'ını hemen okumak gerek. Sonra da sıkı bir araştırma yapıp başka kitaplar bulmak.

İşkembe-i Kübra Sanatı

Mekke-Medine'den Bağdat'a, Bağdat'tan Endülüs'e, Endülüs'ten Fas'a Arap tarihini bilmeyeceksin; klasik ve çağdaş Arap

edebiyatından ve şiirinden haberin olmayacak; hayatının herhangi bir gününde entarili bir Arap'la ya da Arap aydınıyla çağdaşlığı ve laikliği konuşmuş ve tartışmış olmayacaksın, ama Mısır ve Tunus hakkında konuş baba konuşacaksın! Bu sadece, üç tarafı denizlerle çevrili, Doğu ve Batı arasında stratejik medeniyet köprüsü (!) durumuna sahip Türkiye'de olur. Televizyona çıkarsın, gazetelerde yazı yazarsın. İşkembe-i Kübra'dan! Ambargosu, sansürü, cezası yok! Tersine, ödülü var!

Müslüman Kardeşler örgütünün liderlerinden Dr. Aşraf Abdelgaffar'la yapılan bir söyleşi yayımlandı *Akşam* gazetesinde (Şenay Yıldız, 9.02.11). Mısır konusunda işkembe-i kübradan atanlar bu söyleşiyi okuyunca apışıp kalmıştır.

Tahrir Meydanı'nda toplananlar laiklik yandaşymış! Hadi canım sen de!

Tahrir Meydanı'nda toplananlar Türkiye modeli (ya da benzeri) bir rejim istiyormuş! Hadi canım sen de!

Şenay Yıldız soruyor: "Mısır'ın laik bir yapıya kavuşması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Dr. Aşraf Abdelgaffar cevap veriyor: Mısır, en başından beri, Mübarek rejimi döneminde bile anayasal olarak laik bir devlet değildi. Bu bizim kültürümüz.

Özdemir İnce, 9 Şubat yazısında ne yazmış? "İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir. İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültürdür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslamın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar."

Yani: Müslüman Kardeşler'in katkısı olsun olmasın, Mısır'ın yeni anayasasında "Mısır cumhuriyeti demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir" diye bir madde olmayacak.

Dr. Aşraf Abdelgaffar bunu söylüyor. Tıpkı benim yıllardır yazıp söylediğim gibi.

Ancak Dr. Aşraf Abdelgaffar'ın, yöneticilerinden biri olduğu Müslüman Kardeşler hakkında söyledikleri doğru değil!

Dr. Abdelgaffar, örgütlerinin hiçbir şekilde "radikal" olmadığını ileri sürüyor. Anlaşılan söyleşiyi yapan Şenay Yıldız, Müslüman Kardeşler örgütünü gerektiği kadar bile tanımıyor. Dr. Abdelgaffar Mısır halkının (dolayısıyla kendilerinin) şiddetten yana olmadığını belirttikten sonra, "Biz barışçıl insanlarız ve barışçıl şekilde rejimi değiştirmeye çalışıyoruz" diyor.

Yönetimi değiştirmek başka, rejimi değiştirmek başka. Dr. Abdelgaffar, Mısır'ın mevcut rejimini İslami yönetim-rejimine dönüştürmek istediklerini söylemek istiyor. Türkiye'den ihraç (ithal) edilecek ABD patentli *İlmli İslamı* elinin tersiyle fırlatıp atıyor.

Şenay Yıldız, muhatabına nasıl bir rejim kurmak istediklerini sorsaydı, benim yazdıklarımı cevap olarak alırdı. Ortada bir örnek var ise, o, AKP'nin Müslüman Kardeşler'in peşinden gittiğidir.

Tahrir Meydanı Kemalizme Karşı (!)

Dış Dinamik (Emperyalizm) ile İç Dinamik (İrtica), Kahire'nin Tahrir Meydanı'nda Kemalizme karşı birleşti! Mısır'ın değişimci ve yenilikçi güçleri (!) Tahrir Meydanı'nda Kemalizme karşı başkaldırdı!

Televizyon münazaracıları, Tahrir Meydanı tiyatro sahnesinde. Gerçekte, Laik ve Demokratik Türkiye Cumhuriyeti tartışılıyor. Ben kestirmeden söyleyeyim: Dış ve iç dinamiklere karşı Türkiye Cumhuriyeti bir gün gerçekten laik ve demokratik olabilir, ama

Mısır'da böyle bir dönüşüm asla ol(a)maz. Neden olamayacağını birkaç gündür anlatıyorum.

Sol kaçkınları ve Selefi İslamcılar, Kemalizm ile Mübarek rejimi arasında (sefilce) paralellik, özdeşlik kuruyorlar. Aynı anda, laik, antiemperyalist, çağının çağdaşı ve tam bağımsızlıkçı olmadan Kemalist olmak mümkün mü? Mümkün değil! Biri bile eksik olmamalı.

Arap halkının Anglosakson, Angloamerikan ve Hıristiyan düşmanlığının antiemperyalizmle ne ilişkisi var? Mısır rejimleri herhangi bir dönemde laik ya da tam bağımsızlıkçı oldu mu? Üçüncü Dünyacı Nâsır bile İngiltere, Fransa ve ABD'ye karşı bağımsızlığını Sovyetler Birliği'ne ipotek etmemiş miydi?

Utanmazlık bu kadarla kalmıyor: Türk Silahlı Kuvvetleri ile Mısır Silahlı Kuvvetleri karşılaştırılıyor, özdeşleştiriliyor. İki Silahlı Kuvvetler de himayeci ve vesayetçi imiş! Bunun doğru olduğunu kabul edip sorumluzu soralım: Neyi himaye ediyorlar, kime vasilik ediyorlar?

Türkiye ile ilgili olanına bir sol kaçkını, bir Selefi İslamcı şöyle cevap verir:

"TSK, anayasanın değişmez maddelerini himaye ediyor; laik düzene vasilik yapıyor!"

Kime karşı yapıyor bunları: İç (irtica) ve dış (emperyalizm) güçlere karşı. Cumhuriyet'i koruyor. Mısır ordusu, sadece, dikta rejimini korudu, koruyor. Türk ordusu Kemalist bir ordu. Mısır ordusu ise tepeden tırnağa antikemalist!

Bizdeki irtica ve emperyalizmin, Mısır ve Tahrir Meydanı üzerinden giderek tek amacı var: Türkiye'de AKP iktidarının ılımlı İslam politika ve rejimini meşrulaştırmak, sağlamlaştırmak; türlü fitne, fesat ve desiseyle bu rejimi yüzde 42'ye kabul ettirmek.

AKP iktidarının (sözde) ılımlı İslam takımının teknik direktörü, CIA'nın eski Türkiye sorumlusu ve CIA'nın eski Başkan Yar-

dımcısı Graham E. Fuller neden şu günler ölkemizde gündemde? *İslamsız Dünya* adlı kitabının Tahrir Meydanı günlerinde yayımlanmış olması basit bir rastlantı mı, yoksa ılımlı İslam fitne ve fesadının oluşturucu bir parçası mı?

şenay Yıldız'ın Graham E. Fuller ile yaptığı söyleşinin *Akşam* gazetesinde (7-8 şubat 2011) yayımlanması planlı mı, reyting kaygısı ile mi, yoksa naif bir rastlantı mı?

Graham E. Fuller'e göre, Ortadoğu'da Türkiye'nin liderliğinde yeni bir çağ başlamış; ABD'nin 21. yüzyılın Amerikan yüzyılı olacağı hayali çökmüş; aralarında Türkiye'nin de olduğu başka aktörler sahneye çıkmış! CIA'nın, Beyaz Saray'ın, Pentagon'un izni olmadan bunları söylemeye kim cesaret edebilir? Ve gözdağı veriyor: "BOP, bir Amerikan ideali ve hâlâ masada duruyor!" Tahrir Meydanı'ndan BOP mu, yoksa demokrasi mi çıkacak?

Bu ideale göre, BOP bölgesinde ılımlı İslam egemen olacak. Bu programın gerçekteşmesi için, Türkiye'de Kemalist laik zihniyetin (idealin) mutlaka ezilmesi gerek. Yoksa ABD Müslöman Kardeşleri denetim altında tutamaz! Durum bundan ibarettir!

Türkiye Model Olamaz

Türkiye'yi ille de birine model yapacaklar. Önce Irak'a, şimdi de Mısır'a. Irak kendisine İslamcı bir anayasa ayarlayarak ileride AKP Türkiye'sine örnek olacak ölkeler arasına katıldı. On gündür, gazeteci milletimiz karşısına çıkan her Mısırlının yakasına yapışıp "Türkiye'yi örnek alacak mısınız?" diye soruyor. Kasap et derinde davar can derdinde.

Yakayı ele verenlerden biri de Mısır'ın Akil Adamlar Komitesi Sözcüsü Amr Hamzavi. Bu konuda şunları söylüyor (*Akşam*, 14.01.11):

"Hayır, hayır. Türkiye bize model olamaz. Mısırlılar kendi modellerini yaratacaklar!"

Amr Hamzavi çok doğru söylüyor. Türkiye'nin yarattığı yapıtı (eseri) öyle kolay kolay tekrarlamak mümkün değil. Ama o bunu henüz bilmiyor. Bilemez zaten!

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla ilgili herhangi olumlu bir görüş açıklamayan Amr Hamzavi, AKP'nin izinden gitmeleri gerektiğini söylüyor. "Askerlerin sivil hayata ve siyasete müdahalesini azaltan önemli işler yaptınız son yıllarda" diyor.

Türkiye'nin ve modelliğinin güm güm kafasına vurulmasına sinirlenen Amr Hamzavi, "Peki, laik bir Mısır ne kadar ihtimal dahilinde?" sorusunu da şöyle yanıtlıyor:

"Zorlu bir geçiş dönemine giriyoruz. İsteddiğimiz, siyaset ve dinin, din ve devletin ayrıldığı demokratik bir devlet kurmak. Ama bu, dinden ilham alan partileri siyaset dışı bırakacağımız anlamına gelmiyor. Demokratik sisteme saygı gösteren tüm partiler sürece dahil olacak."

Dikkat ederseniz, Amr Hamzavi, laiklikten değil, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrıldığı Anglosakson tipi bir sekülerleşmeden söz ediyor. Bu bile büyük bir gelişme. Çünkü Mısır'da laik bir anayasa hazırlanması, eğitim ve öğretimin laikleşmesi, laik bir medeni kanunun uygulamaya konması olanaksız. Bunun böyle olduğunu, çok değil, birkaç ay içinde göreceğiz. Ben bunu biliyorum. Bilmeyenler öğrenecekler. İslamın, kültür ve uygarlık anlamına geldiği, dil ve edebiyatla özdeşleştiği, tarih ve mitolojiyi yarattığı bir ülkede, laik bir anayasa ve medeni kanun mümkün değildir. Bu nedenle, kimse hayal görmesin, gerçekçi olup din ile devlet işlerinin birbirinden güya ayrıldığı yandan çarklı bir seküler rejimle idare edilsin.

Amma velakin, el-Ezher gerçeğine gözlerimizi kapatamayız. Akil Adamlar Komitesi'ne girmesi olası kişiler arasında el-Ezher'den bir temsilcinin adına rastlamadım. Bu, komitenin el-Ez-

her'siz olacağı anlamına mı geliyor, yoksa "el-Ezher zaten elde birdir!" anlamına mı? Yeni Anayasa'nın hazırlayıcıları arasında da el-Ezher olacak mı? Amr Hamzavi'nin gücünü küçümsediği Müslüman Kardeşler yeni Anayasa'yı hazırlayanlar arasında olacak mı?

Türkiye Cumhuriyeti yirminci yüzyılın en büyük mucizesidir. Göçmüş ve çürümüş bir imparatorluğun kalıntısı üzerinde, feodal bey ve mirlerin, tarikat şeyhlerinin ve mütegalibenin elinde oyuncak olmuş bir halktan çağdaş bir ulus yaratmıştır.

Cumhuriyetçiler, Türkiye'nin olur olmaz yerlerde örnek gösterilmesine öfkeyle itiraz ediyorlar. Çünkü bu zevzeklik Türkiye Cumhuriyeti'ne yapılacak en büyük hakarettir. Hiçbir İslam ülkesi Türkiye'nin yaptığını başaramaz! Halep oradaysa arşın burada! Görelim!

Arap Âleminin Kötü Kaderi

Devrim sözcük ve kavramını nasıl da rahat kullanıyor millet! "2011 Arap Devrimi" (Cengiz Çandar, *Radikal*, 05.03.11) imiş! Nerede o yoğurdun bolluğu? Ayıptır, Cumhuriyet Devrimi'ne hakarettir. Devrim, (sözcüğün ve kavramın tam anlamıyla) statükonun A'dan Z'ye altüst olmasıdır. Başların ayak, ayakların baş olmasıdır. 1789 Fransız Devrimi, 1917 Sovyet Devrimi, 1919-1938 Türk Devrimi, Çin Devrimi, devrimlerin hasıdır ve gerisi uydurmadır, yakıştırmadır. Arap dünyasında olanlara ancak "isyan" denir!

"2011 Arap Devrimi" imiş! 2011 yılında Arap ülkelerinde olanları "devrim" diye tanımlayanları ciddi siyaset bilim dünyasında ciddiye almazlar!

Arap âlemi için devletin laikleşmesinden başka bir devrim yoktur, olamaz. İslamcı bir statükonun devam ettiği, edeceği yapıda iktidarın el değiştirmesi hiçbir şey ifade etmez. Egemenliğini sürdüren İslami yapının ABD'nin yanında ya da karşısında olması

sadece ABD'yi ve onun yandaşlarını ilgilendirir. Arap dünyasında ne tas ne de hamam değişmiştir.

Herhangi bir Arap ülkesinin (örneğin Mısır) devrim yaptığını kanıtlaması için anayasasında *"Mısır demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir"* maddesinin bulunması ve ülkenin devlet yapısının bu maddeye göre düzenlenmesi gerekir.

Mısır, Tunus, Cezayir, Fas ve Libya'daki dostlardan gelen haberlerde Katar'daki Değişim Akademisi'nden (Academy of Change), Amerika'nın "Freedom House"undan, Belgrad'daki "Otpor"dan, "Canvas"tan söz ediliyordu. Her şey Balkanlar'da gerçekleştirilen Renkli Devrimler'in senaryolarına benzetiliyordu. Ancak bizim basında hiç kimse bunlardan söz etmiyordu. Şimdi düşünüp üzülüyorum: Oyun sahnelenirken neden Kahire'ye gitmedim?!

Bizden gazeteciler, televizyoncular gitti, ama ya Tahrir Meydanı'ndan maç nakli yaptılar ya da Körfez kaynaklarından aktarmalarla yetindiler.

Le Nouvel Observateur'ün 24-30 Mart 2011 sayısında Vincent Jauvert adında gazeteciye benzer bir gazetecinin yazısını okuyunca, arkadaşlarıma bana uçurdıkları haberlerin doğruluğu kanıtlandı. Vincent Jauvert, şöyle tanımlıyor olanları: *"30 yaşlarındalar. Ellerinde cesaret ve bilgisayarlarından başka silahları yok. Sırbistan ve ABD'de eğitim gören bu şiddet karşıtı aktivistler üç yıl gölgede çalıştılar."*

Bunu Vincent Jauvert kafadan uydurmuyor, Tahrir Meydanı'nın liderlerinden Ahmed Maher (Mahir) adlı genç söylüyor: *"Mübarek'i bu sonbaharda başkanlık seçimleri sırasında düşürmeyi planlıyorduk. Sırların yaptıklarını yapmak istiyorduk. 2000 yılında Miloseviç'i nasıl devirdiklerini bize anlatmışlardı. Onların planına benzer bir plan yapmıştık. Ama Tunus'ta Bin Ali'nin düşmesi olayları hızlandırdı."*

Ayaklanma liderleri Mısır dışında yetiştirildiklerini, kendilerine bir uygulama planı verildiğini söylüyorlar. Mısır'da Hüsnü Mübarek'i, Tunus'ta Bin Ali'yi devirdiler de ne oldu? Libya'da Kaddafi'yi devirecekler de ne olacak? Onların yerine ABD'ye bağlı yeni diktatörler gelecek.

Devrimin ilkesi şudur: Devrim yapan kadro, iktidarı kimseye emanet etmez, iktidarı kimseye devretmez, bizzat iktidara gelir ve düzeni toptan değiştirir. Gerisi düzmecedir!

Hey Gidi, Seni Gidi Laiklik!

Başbakan Erdoğan, Mısırlılara seslenirken "Ben Mısır'ın laik bir anayasaya sahip olmasını istiyorum ve tavsiye ediyorum. Laiklik din düşmanlığı değildir. Laiklikten korkmayın!" dedi. Doğrudur: Müslüman ülkelerde devlet laikleşmeden (sivilleşmeden) demokratik rejim uygulanamaz. Ama bu iş nasıl olacak? Türkiye Cumhuriyeti devlet yapısının laikleşmesi (sivilleşmesi) sayesinde toplumun demokrasiyi adım adım keşfettiğini yaşayarak biliyoruz. Peki, Türkiye örneğinin Arap ülkelerinde tekrarlanması mümkün mü? İşin aslını astarını bilmeyenler için böyle bir şey mümkün. Ama Türkiye toplumu ile Arap toplumları arasındaki derin uçurumları görmeden böyle bir çıkarım yapmak, son derece mekanik bir girişim olur.

1. Türkiye toplumu, Türk milleti heterojen bir insan topluluğudur. İslam, bu topluluk için sadece bir dindir. Sadece bir inançtır! Cumhuriyet, bir sivil (laik) toplum yaratmıştır.

Türkiye'de 1950-2002 arasında 14 genel seçim yapılmış, 1923-2002 arasında 57 hükümet kurulmuş, bu hükümetlerde 23 başbakan görev almıştır. Bu 23 başbakandan sadece Erbakan (28.06.1996-30.06.1997) *laik* sıfatıyla tanımlanamaz. 1923-2002 yılları arasında devlet bütün kurum ve kuruluşlarıyla laikleşmiş,

Erbakan dışında 23 başbakanıdan hiçbirisi laikliği tartışma konusu yapmamıştır. Başbakan Erdoğan 2003 yılında, 80 yıllık bir laik geleneği olan devlete başbakan olmuştur. Keramet ve marifet, laik devlet geleneğinde! Bu geleneğin, AKP ve başbakanın bedenine bol geldiğinin sayısız kanıtı var!

2. Arap toplumları, aralarındaki farklılıklara karşın, homojen bir toplum ve topluluktur. Bir İslam milleti vardır. İslam, Arap toplum ve toplulukları için sadece bir din değil; aynı zamanda hukuk, yasa, adalet sistemi, tarih, kültür, uygarlık, dil, yazı, edebiyattır; bir zihinsel yapı ve gündelik yaşam tarzı; dünya ve ahret birliğidir. Dinsel bir toplum vardır!

Bir Arap devletinin anayasasında "laik" sözcüğünün yer alması yetmez. Başta adalet, hukuk ve yasa sistemi, eğitim-öğretim sistemi olmak üzere devlet kurumlarının laikleşmesi (sivilleşmesi) gerekir. Benim bilgi ve tanıklıklarına göre, böyle bir laikleşme (sivilleşme) mümkün değil. Benim kastettiğim sivilleşmenin STK (STÖ) ile hiçbir ilişkisi yoktur!

Bu konuda ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenler benim eski yazılarımı ve Henri Pena-Ruiz'in *Laiklik Nedir?* (Gendaş Kültür) adlı kitabını okuyabilirler.

Başta Mısır olmak üzere Arap ülkelerinde zaman zaman modernleşme girişimleri ve önerileri olmuş, bunların hepsi İslam karşısında bozguna uğramıştır. Şu anda Arap Yarımadası Vahhabi ve Selefi takımlar tarafından denetlenmekte, Mısır'a Müslüman Kardeşler, Tunus'a En Nahda yön vermektedir. Libya'da ise Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Abdülcélil, "İslam hukukuna dayalı demokratik bir devlet inşa" etme çağrısı yapmaktadır. Yani, nasıl olacaksa, İslam şeriatına dayalı bir demokratik (!) devlet düzeni istemektedir.

Bugün Maşırık'tan Mağrip'e demokratik ve özgür genel seçimler yapılsa hepsinde İslamcı partiler (Müslüman Kardeşler, En

Nahda ve benzerleri) kazanır. Bu parti ve akımların tamamı laik (sivil) düzene karşıdır. Önümüzdeki dönem yapılacak seçimler, Arap dünyasın(d)a demokrasi ve laikliğin dışarıdan ithal ve ihraç edilemeyeceğini bir kez daha gösterecektir.

Türkiye Cumhuriyeti mucizesi dikkatle ve saygıyla incelenmeden, Arap dünyasının gerçeklerini kavramak mümkün değil. İhraççı ve ithalci girişimler birer serap olmaya ve öyle kalmaya mahkûmdur. Türkiye Cumhuriyeti XX. yüzyılın mucizesidir. Saygı lütfen!

Arap Baharı Yeşillendi

Her gün birbirinden harika yazılar yazan Yılmaz Özdil, 25 Ekim 2011 günü şöyle diyordu: "Türkiye'de üç işi canı çeken yapabilir: Müteahhitlik, siyasetçilik ve gazetecilik. 'Gazeteci olunmaz doğulur' palavrası da buradan çıkmıştır zaten... Hiçbir bilimsel kritere dayanmadığı için, ana rahmine dayandırılır."

Hey gidi ana rahmi hey! Ben de fantirifitton liberal demokratlara "Ana rahmine haklı düşenler!" demiyor muyum?

25 Ekim 2011 tarihli *Hürriyet* gazetesinin 14. sayfasında "Arap Baharı Yeşillendi" manşetini görünce kıs kıs gülmeye başladım. Ama, yayımlanan fotoğrafın altındaki "Libya'dan sonra Tunus'ta da 'İslamcılar' iktidarda" açıklamasını okuyunca yüreğim cız etti.

Hani Mısır, Libya ve Tunus'a beklenmedik baharı getirenler Türkiye'yi örnek alacaklardı?

Kahire'de yalancı baharın çiçekleri açmaya başladığı zaman, "Arap ülkelerine laiklik, demokrasi falan gelmez, gelemmez!" diye yazmamış mıydım ben?

Ciddi bir emek ve araştırmanın dayandığı yazılar yayımladım. 23 Ocak 2011 tarihinden bu yana ve "Türkiye Araplara model olamaz, ilk seçimde İslamcılar iktidara gelir, İslamcıların da demokrasiyle hiçbir ilişkisi yoktur" demişim. Bu konuda yazdığım ya-

zıların yayın tarihlerini yazıyorum. Lütfen bir kez daha okuyun hayallerle gerçeklerin, palavralarla doğruların farkını görün:

Hürriyet gazetesi 23 Ocak 2011; 5, 8, 9, 11, 12 ve 16 Şubat 2011; 13 Nisan 2011; 17 Ağustos 2011; 21 Eylül 2011. Bu konuda tamı tamına 10 yazı yayımlamışım ve özet olarak şöyle demişim:

"Özdemir İnce, 9 Şubat yazısında ne yazmış?: 'İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir. İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültüredür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslamın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar'." (11.02.11)

Arapların tarih-coğrafya-yurtbilgisini, romanını, şiirini, resim sanatını ve gündelik yaşam geleneklerini bilmeyeceksin ve Arap Baharı üzerine işkembe-i kübradan yazılar yazacaksın.

Ve bir gün Libya'dan, Tunus'tan gelen haberler yüzüne şamar gibi inecek ve ortalıkta Arap dünyası uzmanı diye gerine gerine gezeceksin!

"Libya'da Kaddafi sonrası yeni yönetimin çokeşlilik de dahil şeriat kanunlarını uygulamasını açıklamasının ardından, Arap Baharı'nın başladığı Tunus'ta da İslamcılar ilk seçimlerde oyların en az 3'te birini alarak birinci oldu" (Hürriyet, 25.11.2011).

Tunus'ta 23 Ekim'de yapılan Ulusal Kurucu Meclis seçiminde yüzde 41,47 oy alan En Nahda'nın lideri Gannuşi, *"Tunus ve Türkiye birbirine çok benzeyen iki ülke ama her iki ülkenin kendi iç dinamikleri farklı. AK Parti'yi örnek alıyoruz, fakat bizim düşünsel önderimiz diyemem. Onlar laik olduklarını söylüyorlar, biz laik değiliz!"* diyor(du).

AKP'nin laik olduğu yanılısamasını bir yana bırakalım, gerçek artık anlaşılmıyor mu? Mısır'da da aynı şey olacak. Sırası gelince Suriye'de de... Irak'ta olan oldu zaten.

Bir İslam ülkesinde laiklik olmazsa demokrasi de hayalden ibaret kalmaya mahkûmdur!

Avrupa Birliğı ve Fransa, sanki çok umurlarındaymış gibi Libya'yı uyarmış, Libya da "İlmılyız!" diyesiymiş. Yeni yönetimin çokeşliliğe izin verilmesi ve faizin yasaklanması gibi birçok konuda şeriat hükümlerinin uygulanacağını açıklamasının ardından AB'nin dış politika şefi Catherine Ashton, *"Libyanın yeni liderlerinin insan haklarına ve demokratik ilkelere saygılı olmasını bekliyoruz"* demiş. Libya Ulusal Geçiş Konseyi lideri Mustafa Abdülcelil de *"Çokeşlilik konususunda sadece mevcut yasalarla şeriatın çeliştiğini örnek verdim. Faiz ise Kur'an'a göre haramdır, bunun tartışması olmaz!"* diye cevap vermiş. Daha ne desin?

Arap Devletlerinde Din ve Anayasa

Bu yazının amacı, laik ve cumhuriyetçi bakış açısı içinde, Arap devletlerini kınamak ve küçük düşürmek değildir. Herkes istediğı iple asabilir kendini. Ülkemizde, Arap ülkelerinin, diktatörlerin iktidardan düşmesiyle bir gecede demokratikleşebileceğı yazılıyor. Bu yazının amacı bunun imkânsız olduğunu akla getirmek. Başka bir şey değil!

Lübnan anayasası dışında bütün Arap ülkelerinin anayasaları İslama gönderme yapar ya da bizzat İslam anayasadır. Maşrık (Ortadoğı) ülkelerinde "İslam hukuku (şeriatı) pozitif hukukun kaynağı"dır. Mağrip (Kuzey Afrika) ülkelerinde İslam devlet dinidir ama İslam hukuku ile devletin hukuku arasında belirgin bir örtüşme zorunluluğı yoktur. Ama hepsinin anayasasında İslam dini yer alır:

1. İslam hukuku yasal düzene tam anlamıyla egemendir.
2. İslam hukuku, pozitif hukuka esin kaynağıdır.
3. İslam hukuku ile pozitif hukuk arasında belirgin bir ilişki yoktur.

• 1959 tarihli Tunus Anayasası madde 1- Tunus özgür, bağımsız ve egemen bir devlettir; dini İslam, dili Arapça ve rejimi cumhuriyettir.

• Cezayir Anayasası madde 2- İslam devletin dinidir.

• Fas Krallığı Anayasası giriş bölümü, Fas Krallığı'nın bir İslam devleti olduğunu yazar.

• Libya'da, 1969 Anayasasına göre, İslam devlet dinidir. 1977 Anayasası'nda ise *Kur'an*'ın cemahiriye halkının yasası olduğunu yazar.

• Mısır Anayasası madde 2- Devletin dini İslam, resmi dili Arapçadır; İslam şeriatının ilkeleri yasamanın temel kaynağını oluşturur.

• Suriye Anayasası madde 3- (1) Cumhurbaşkanı dini İslam dini olmalıdır, (2) İslam hukuku yasamanın temel kaynağıdır.

• Ürdün Krallığı Anayasası madde 2- İslam devlet dinidir ve resmi dil Arapçadır.

• Suudi Arabistan Krallığı Temel Yasası madde 2- Suudi Arap Krallığı egemen bir İslam devletidir; dini İslamdır; *Kur'an* ve Peygamber sünneti anayasadır.

• Yemen Anayasası madde 2- İslam devletin dinidir.

• Kuveyt Anayasası madde 2- İslam devletin dinidir.

• Bahreyn Anayasası madde 2- İslam devletin dinidir.

• Katar 2003 Anayasası madde 1- İslam Katar'ın dinidir.

• Birleşik Arap Emirlikleri Anayasası madde 7- İslam, Birliğin resmi dinidir.

• Irak Anayasası madde 2- İslam, demokrasi ve insan hakları arasında bir bağlantı kurmaya çalışır: 1. İslamın ilkelerine, 2. Demokrasinin ilkelerine, 3. Anayasanın öngördüğü temel hak ve özgürlüklere aykırı yasa çıkarılamaz.

Modernleşmeye çalışan Arap devletlerinde, Batı hukukunun belirgin etkilerinin görülmesine karşın, İslam hukukunun gölgesi egemendir. Ancak XX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, bütün Arap devletlerinde (Mısır gibi en Batı yanlısı ülkede bile) yasaların yeniden İslamileştirilmesi (sadece özel hukuk değil, Anayasa hukuku) akımı giderek güçlenmektedir.

Daha önce sayısını unuttuğum kadar yazdım: Arap toplumları için İslam ve *Kur'an*, sadece din ve kutsal kitap değildir; aynı zamanda anayasa ve yasadır, edebiyattır, dildir, hukuktur. Böyle bir toplumun laikleşmesini, sekülerleşmesini beklemek hayal görmekten ileri gitmez. Hiçbir Arap devleti İslamı esas kabul etmeden, onu referans yapmadan anayasa yapamaz. Yani Arap devletinin anayasasında devletin sosyalist, demokratik sosyalist olduğu (Suriye, Mısır) yazabilir ama o anayasada laiklik ilkesi ya da din ve devlet ayrılığını ifade eden bir sözcük ve kavram yer alamaz.

Bu Arap halklarının, Arap devletlerinin bileceği iş. Başkalarının onlara karışma hakları yoktur. Laikliği kabul etmeyen bu ülkelere dışardan ve zorla demokrasi ihraç etmek kesinlikle kabul edilemez. O zaman, İslam şeraitini anayasa kabul eden Suudi Arabistan Krallığı dururken Mısır'la, Tunus'la, Libya ile, Suriye ile uğraşmak neden?

Artık, Türkiye'nin Arap âlemine örnek olacağı türden saçma iddialar bir daha ağza alınmamalı. Benim korkum, Türkiye'nin, Arap ülkelerine benzetilmesi!

Böyle bir niyet olmasaydı, Türkiye'yi "adam eden" laiklik ilkesi ile bu kadar uğraşılır mıydı?

Arap Dünyasını Anlamak İçin

Yerli ve yabancı medyayı (gülümseyerek) okuyup dinliyorum: Mısır seçimlerinde 235 sandalye kazanan Müslüman Kardeşler'in Özgürlük ve Adalet Partisi ne yapacaktı? 124 milletvekilli Sele-

fi Al-Nur Partisi'nin yöneticileri Şeriat'ın yavaş yavaş geleceğini söylüyormuş. Liberal ve laik partiler koalisyonu olan Mısır Blok'u 33 milletvekili çıkarmış.

Arap dünyasını iyi tanıyanlar bunun böyle olacağını yazmışlardı zaten. Arap Baharı'na ilişkin yazılarımı hatırlayın: "Toplumsal yapı değişmeden Arap dünyasında ancak iktidar değişir, demokrasi asla gelmez. Toplumsal yapı İslamcılardan başkasını iktidara getirmez!" diye yazıyordum. Kazı koz anlayanlar, seçimlere karşı olduğumu sanıyorlardı. Oysa ben "Seçimlerden sonra iktidara İslamcılar gelince sakın şaşırmayın!" diyordum.

Yukarıdaki paragrafın gerekçelerini açıklamayı planlarken, Adonis'in büyük kızı Arwad Esber'in gönderdiği metin (*l'Humanité*, 17.01.12) işimi iyice kolaylaştırdı. Adonis, 14 Ocak günü, Paris'te, Arap dünyası üzerine bir konuşma yapmış. Derdimi anlatmak için, bu konuşmadan alıntılar yapacağım. Adonis, "İslamda birçok İslam var" dedikten sonra, Arap dünyasının en büyük sıkıntısının İslamın teokratik yorumundan kaynaklandığını söylüyor:

"Arap dünyasında devrimden söz edenler, toplumun değişmesinden asla söz etmezler, sadece yönetimlerin ve yönetenlerin değiştirilmesine değinirler. Eski ve miadi dolmuş yapıları değiştirmeyi asla denemezler. Sadece iktidar söz konusu edilir. Arap'ın ya da Müslüman'ın bilinçaltında, hiçbir zaman toplumsal sorunlar olmadı. Durum böyle olunca, toplumu değiştirmek için yeni düşüncelere ihtiyacımız olamaz. Arap dünyasındaki çatışma aslında toplumu değiştirmeyi amaçlamaz, iktidara karşı yeni bir iktidar içindir kavga.

Bu durumu tersine çevirmek için, din ile devleti (toplumsal, kültürel ve siyasal olan ne varsa) kesinlikle birbirinden ayırmak zorundayız. Bunu yapmazsanız nasıl devrim yapacaksınız? İslam çözüm yolu değildir, sorun

İslamdan kaynaklanmaktadır ve ilkin onunla yüzleşmek gerekir. Başından bu yana, Arap tarihi bir tür kendine karşı bir soykırım (autogénocide) tarihidir. Doğal olarak, bundan dolayı, bu dünyanın bütün yönetimleri despot ve kokuşmuştur. Çünkü şiddet bu yönetimlerin bir parçasıdır. Toplumun genel yapısı değiştirilmezse herhangi bir şey yapmak mümkün değildir. İsimler değişir, rejimler değişir ama biz ilerleyemeyiz.

"İslam dininde birçok İslam vardır. Bunlardan biri olan teokratik İslam, Arap dünyasına egemen olan kültürel ve sanatsal İslamdan tamamen farklıdır. Bu İslam, iktidarlar vasıtasıyla, din, siyaset ve para arasındaki korkunç ilişki aracılığıyla toplumlarımıza dayatıldı.

Elbette Arap toplumlarını kötürüm eden İslamın teokratik yorumudur. Bu yorumun egemen olduğu toplumlarda yapılan ve yapılacak sözde demokratik seçimler hiçbir iyileştirme yaratamaz.

Bu dinsel ortamın dışına çıkamazsak, bizi yöneten rejimleri değiştiremeyiz. Arap Baharı devrimlerine bakın: Gençler sokaklara indi, çok güzel! Ama bu gençlik bugün bir kenara itilmiş durumda. Eski egemenler yerlerinde duruyor. (...) Batı, Arap aydınlarının, filozoflarının, şairlerinin söylediklerini anlamaya çalışmıyor, onları neden dinlemiyor? Toplumun derinlemesine ancak onlar değiştirebilir, iktidar sahipleri değil."

Batı, Arap toplumların İslamın teokratik ve Selefi yorumu karşısında özgürleşmesini istemiyor. Arap toplumları aynen kalsın ama kendi istediği ekipler iktidara gelsin istiyor.

Arap dünyası içinde bulunduğu ideolojik ortamda, "Din" ile "Devlet"i birbirinden ayıramaz ve bu "ayrılma" olmadan demok-

rasi rüyadan ileri gidemez. İslam demokrasisi diye bir şey yoktur! İslam ülkeleri kesinlikle laikleşmeden, demokratikleştirici ve kurtarıcı olarak davet edilen (gelen) Hıristiyan yabancılar, tıpkı Irak'ta olduğu gibi, elbette cesetlerin üzerine işerler.

Bu nedenle, oturması için, "Arap Devrimi"ne süre isteyen uzmanların (!) yazılarını okudukça kahkahayla gülüyorum! Ve Arap dünyası laikleşinceye kadar süre veriyorum! Bonkörüm ben!

Geleceği Görmek

Gelecek, bugünden (şimdiki zamandan) değil, geçmişten (geçmiş zamandan) bakarak görülür. Geçmişe dair bilgimiz ve görgümüz yoksa sadece bugünü tasvir edebiliriz. "Yazar" olmayan çoğu gazete yazıcısının da yaptığı budur. Sadece "şimdi"yi, "bugün"ü tasvir ederler. Bunun en somut ve dramatik örneğini "Arap Baharı"nda gördük. Tunus'a, Libya'ya, Mısır'a demokrasi gelecekti (!) ve ufuklarda bir nazenin balon gibi yükselecekti. Beklentilerin hiçbirisi gerçekleşmedi ve demokrasi şeriatın bataklığına gömüldü. Mısır'da, İslam şeriatından ve tek adam diktatörlüğünden arınmış gerçek bir demokrasi isteyen "millet" tekrar Tahrir Alanı'na döküldü.

Milliyet gazetesinde (30.11.12), beş sütuna yayılmış "Mısır'da demokrasi yerine şeriat" haberini görünce bunları düşündüm. Aynı tarihli *Hürriyet* gazetesinde, olay pek önemsenmemiş. Haberin başlığı "Anayasa'da şeriata jet onay".

Aynı günkü gazetelerin çoğunda *Time* dergisinin kapağı yayımlanmıştı. Kapakta Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin fotoğrafı vardı. Kapağın bir yanında "Ortadoğu'nun en önemli adamı Mursi" yazıyordu. Bu da "Ortadoğu'nun en önemli adamı"nın kim olduğuna Arap sokağının değil ABD'nin karar verdiğinin kesin kanıtıydı. ABD, R.T. Erdoğan'ın pabucunu dama atmıştı. Suriyeli muhalifler AKP hükümetini Putin'e şikâyet ettiğine göre, o pabuç sokaktan da atılacaktı.

Evet, kaç kez yazdım: Türkler için İslam sadece bir dindir. Araplar için, dindir, dildir, edebiyattır, hukuktur, gündelik hayat-tır, töredir, gelenektir, hurafedir. Yani her şeydir. Bu nedenle Arap ülkelerinin laikleşmeden, sekülerleşmeden demokratikleşmesi olanaksızdır. (Hürriyet, 11.02.12)

Bunları ne zaman yazdım? Irak'ın işgali sırasında, Arap Baha-rı'ndan önce, bahar yelleri eserken, bahar selleri akarken, 2011 yılının Şubat ayında. Hürriyet gazetesinde. Sonra, bu yazıların bir bölümü *Demokrasi ile Diktatorya Arasında* (İmge Yayınevi) adlı ki-tabımda yer aldı.

Şimdi Mısır'da iktidarda olan Müslüman Kardeşler'in ileri ge-lenlerinden birine, Dr. Aşraf Abdelgaffar'a bir Türk gazeteci, "Mı-sır'ın laik bir yapıya kavuşması konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor ve şu cevabı alıyordu:

"Mısır, en başından beri, Mübarek rejimi döneminde bile anaya-sal olarak laik bir devlet değildi. Bu bizim kültürümüz!" (Age, s.104 ve Hürriyet, 11.02.12)

Aynı yerde şunları da yazmışım: "Müslüman Kardeşler'in kat-kısı olsun olmasın, Mısır'ın yeni anayasasında, 'Mısır cumhuriye-ti, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir' diye bir madde olmayacak."

30 Kasım 2012 tarihli Türkiye gazetelerinde, Hüsam el Ghiryani başkanlığındaki 11 üyeli Kurucu Meclis'te 234 maddelik anayasa taslağı metninin madde madde oylandığı yazıyordu.

Bu maddeler arasında *"Devletin dini İslamdır ve resmi dil Arap-ça'dır. Şeriat prensipleri yasaların ana kaynağıdır"* maddesi de var.

Mısır nüfusunun yüzde 20'si Hristiyan Kıpti ve devletin dini İslam! Nasıl oluyor bu?

Yasaların kaynağı İslam şeriatı olursa, yasaların çağdaş, sivil ve demokratik olması mümkün mü?

Başta ABD olmak üzere, bütün demokratik, kapitalist ve li-beral "Global Dünya", Arap ülkelerini demokratikleştirmek için

Arap Baharı'nı kışkırtıp desteklemedi mi? Destekledi de ne oldu? Hüsnü Mübarek gitti Muhammed Mursi geldi. Kaddafi'nin devleti yıkıldı, yerine aşiret ve kabile düzeni geldi. Tunus'ta otoriter ve bir ölçüde seküler rejim yıkıldı, yerine Müslüman Kardeşler'in uzantısı Nahda'nın İslami diktatoryası geldi.

Tekrar ediyorum: Toplum laikleşmeden, Arap ülkelerine demokrasi kesinlikle gelemmez! İslam, Araplar için, sadece din olmadı, aynı zamanda, dil, hukuk, edebiyat, gündelik hayat, töre ve gelenek olduğu, yani "her şey" olduğu için gelemmez. Çünkü İslam ile demokrat demokrasi birlikte yürümez.

Bu cümleme açıklık getirecek olursam: Hiç kimse, ortaya çıktığı günden bu yana hayata geçmemiş olan *Kur'an* ayetlerine ve Peygamber hadislerine başvurmasın. Mal meydanda: Muhammed Mursi, seçimle iktidara geldi, bütün yetkileri kendinde topladı ve Mısır muhalefetine göre yeni bir Firavun oldu!

Bunlar benim için beklenmedik şeyler değil! Arap ülkelerinin demokratik rejimle yönetilip yönetilmedikleri de, aslında, kendi bilecekleri bir şey. Bir insan olarak, Arap halklarının, adil ve eşitlikçi demokratik bir rejim tarafından yönetilmesini temenni ederim.

Korkumun ne olduğunu, 29.10.2010 günü *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan "Mısır Türkiye'nin Geleceğidir" başlıklı makalemde yazdım.

2009 yılında, bir Harvardlı Türk bana, "Mısır'ı sevmiyorum, çünkü Mısır'da Türkiye'nin geleceğini görüyorum" demişti. Adını verdiğim yazıda bu cümleyi şöyle açıklıyordum:

"Bu ne demek? Bu soruyu başka bir soru ile karşılayacağım: 1923 yılında laik bir Cumhuriyet kurulmayıp, devlet günümüzün İslamcılarının ataları tarafından kurulsaydı ne olurdu? (...) Laik ve

demokratik cumhuriyet kurulamazdı. Bir Cumhuriyet kurulsa bile adı İslam Cumhuriyeti olurdu." (Demokrasi ile Diktatorya Arasında, s.91)

1923 yılında, İskilipli Atıf Hoca'nın istediği rejimin devleti kurulsaydı, Türkiye'nin durumu Afganistan'dan, Yemen'den bir milim bile farklı olmazdı. AKP iktidarı, Laik Cumhuriyet'in 90 yıl içinde yarattığı maddi ve manevi zenginliklerin üzerine lök gibi oturdu. Bir yandan laik devletin mirasını yerken, bir yandan bu devleti ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Bunun böyle olacağını 2002'den bu yana yazdım. Ama henüz her şey bitmedi. Ama Arap Baharı'nda olduğu gibi haklı çıkmak istemiyorum.

Senin Adın Tunus!

Tahar Bekri, benim çok yakın arkadaşım. Çok uzun yıllardır Paris'te yaşıyor. Şair, filozof ve 10. Paris Üniversitesi Nanterre'de öğretim üyesi. Elbette, Paris'te keyfinden yaşamıyor. Bir sürgün! Tunus'ta olanlar için remil atacağıma ya da yabancı basını özetleyeceğime, ona "Tunus'ta ne oluyor?" diye yazdım. Bana aşağıda okuyacağınız yazıyı gönderdi:

"Kötülük yıllardır üst üste yığılmıştı. İktidarın akıl almaz vurgun düzeni kendini sürdürmek için 100 bin polise dayanıyordu. 10 milyonluk bir nüfusa 100 bin polis. İktidar partisinin 1 milyon üyesi kamusal hayatı felç ediyor, muhalefet partilerinin görevlerini yapmasını engelliyor, seçimlere fesat karıştırıyordu. Kuşkusuz belli bir ekonomik gelişme vardı ama ülkenin bütün bölgelerinde çoğu diplomalı işsizlerden geçilmiyordu. O genç bu nedenle kendini yakıtı ve bu ilk kez olmuyordu. İktidar, sorunu çözmek yerine barışçı göstericilerin

üzerine gerçek mermilerle ateş açtırdı. Sosyal ve ekonomik hak talepleri sonunda siyasal nitelik kazandı. Kısa zamanda kentler hareketlendi ve gerisini herkes biliyor. Ülkeyi 23 yıl demir yumrukla yöneten diktatör General Ben Ali yurtdışına kaçtı. Yüzde 92-96'sı eğitim-öğretim görmüş bir ülkedir Tunus. Eğitimlilerin çoğunluğunu da kadınlar oluşturur. Burgiba döneminin mirası olan aydın kadınlarımız Arap dünyasının en gelişmiş kitlesidir. 2 milyon internet kullanıcısı bu sayede dış dünya ile ilişki kurmuş, olan-bitenden haberdar olmuştur.

"Yasemin Devrimi", gündelik ekmek ve toplumsal gereksinimlerin ötesinde, saygınlık ve özgürlük için verilen muhteşem bir savaşımın ürünüdür. Millet her gün yeni bir olgunluk örneği vermekte intikam ve kin peşinde koşmamaktadır. Adalet ve saygı istemektedir. Halk, görevi halkı korumak olan ama topluma terör salan Başkanlık polis gücüne (100 000) karşı istemeye istemeye silahlanmaktadır. Bu satırları yazdığım sırada geçici hükümete seçilen dört yeni bakan halkın baskısıyla istifa etmek zorunda kaldı. Çünkü bunlar eski rejimin kalıntılarıydı. Halkın sabırsızlığı öylesine yoğun ki yeni bir Anayasa önermek, yeni genel seçimleri hazırlamak, siyasal partileri meşrulaştırmak, siyasal mahkûmları özgürlüklerine kavuşturmak için altı ay çok uzun geliyor.

Bu devrimci ortam içinde, halkın yurttaşlık bilinci, herhangi bir iktidar deneyiminden yoksun öteki siyasal partilere göre çok daha olgun ve örgütlü görünüyor. Tunus'un demokrasi mücadelesinde sendikalar çok önemli bir rol oynamakta. 1990'dan bu yana yasadışı olan ve Müslüman Kardeşler'e yakın duran Nahda (Rönesans) Partisi hiç kuşkusuz ilk seçimlere katılacak. Peki, laik

partileri yenilgiye uğratabilecek mi? Bu zıtlaşmanın Tunus toplumunda çok köklü olduğu söylenebilir. Ancak halk şu anda özgürlüğün tadını çıkarmak, korkudan arınmış ifade özgürlüğünü kullanmak, sansürsüz medyaya sahip olmak istiyor, sürgünlerin geri dönmesini bekliyor."

Dostum Tahar Bekri, İslamcı, Müslüman Kardeşler kökenli Nahda Partisi'nin temsil ettiği tehlikeye bu kısa iletisinde değinmiyor. Bir diktatörlükten kurtulan Tunus acaba teokratik bir diktatörlüğün pençesine mi düşecek? Laik partiler İslamcı Nahda karşısında birleşebilecek mi?

Küçük Amerika'nın İşleri

Nizam Abi'min kızı Şirin Payzın harika bir iş yaptı: Suriye seçimlerini izlemek üzere kalktı Şam'a gitti. Beşar Esad'ın sağ kolu Buseyna Şaban'la yaptığı söyleşi, 8 Mayıs Salı günü CNN Türk'te yayınlandı.

Bu işler böyle olur: Olay yerine gideceksin, gözlerinle göreceksin, ilgililerle, taraflarla konuşacaksın. Şirin'in yaptığı söyleşiden öğrenilecek çok şey var ama, en önemlisi Buseyna Şaban'ın şu cevabı: "Erdoğan komşularla sıfır problem sloganıyla yola çıktı ama sonunda sıfır komşu sonucuna ulaştı."

AKP'nin, R.T.E.'nin ve bir monşer (!) olmayan dışişleri bakanları Davutoğlu'nun ham hayale dayanan dış politikasının görkemli iflası bu.

Belli ki tam yetkiyle konuşan Buseyna Şaban'ın, R.T.E.'nin İtalyan Corriere della Serra gazetesine verdiği demeçte, "Esat rejimi bitmiştir!" sözüne verdiği cevap da çok etkileyici:

"Sistem, rejim ve cumhurbaşkanı ilgili her şeye Suriye halkı karar verir. Tıpkı benzer şekilde Türk halkının verdiği gibi" diyor.

Şirin Payzın, söyleşinin bir bölümünü 9 Mayıs 2012 tarihli *Radikal* gazetesinde yayımladı. Orada şöyle yazıyor:

"Türkiye sınırından Suriye'ye sızan silahlı çeteler olduğunu ve sorunların NATO'yu çağırarak değil iyi ilişkilerle çözüleceğini söyleyen Şaban, 'Biz NATO Genel Sekreteri Ramussen'den bile 'Suriye'ye saldırma planımız yok' açıklamasını duyarken Türkiye'nin 5. Paragraf uyarınca NATO'yu devreye sokarız' demesi tuhaf bir çelişki' diye konuşuyor."

R.T.E., sadece Türk halkını değil Suriyelileri de enayi sanıyor. NATO sözleşmesinin 5. maddesinin uygulanması için bütün üyelerin olumlu oy kullanması gerekir. Bir üye bile karşı çıksa NATO'nun eli kolu bağlanır. Beşar Esad bunu bilmiyor mu?

Batı ajansları kaynaklı Suriye haberlerinin tek tarafı olduğunu bilen biliyor. Ama ülkemiz medyası AKP iktidarının "Hınk" deyiciliği yaptığı için, çoğu, gerçeklerin üzerini kapatıyor.

Henüz yazmaya başlamadığım bir tarihte (07.04.12) *Aydınlık* gazetesinde bir haber Suriye konusundaki yalanları biraz aralıyordu:

"Katar Şeyhi'nin finanse ettiği El Cezire'den istifa eden deneyimli 5 muhabir çok çarpıcı itiraflarda bulundu. İstifa eden deneyimli muhabirler Suriye'deki gerçeklerin El Cezire'de gösterilenlerden çok farklı olduğunu açıkladı.

Çarpıtma haberlere örnek olarak kanalın muhabiri Ebu Salih'in Humus'ta küçük bir çocuktan ağır yaralanmış gibi yapmasını istemesi ve muhaliflerin öldürdüğü sivillerle ilgili görüntülerin askerler tarafından yapılan katliam gibi sunulması gösteriliyor."

Bağımsız Yurt gazetesi (09.05.12) de AKP iktidarının yalanlarını bozuyor. Ömer Ödemiş'in Şam'dan yazdığı haber şöyle:

"Başbakan Erdoğan'a müthiş öfke var. Bizi gören herkes sözü Erdoğan'a getirip ağır laflar söylüyor. Yaşlı bir Suriyeli, Erdoğan'ı Şaron'a, Rabin'e benzetiyor. "Onlardan daha kötü" diyor. Soluksuz devam ediyor. 'Çünkü onların düşman olduğunu biliyoruz. Ama Erdoğan ikiyüzlü, bizi kandırdı' diyor. 'One minute' olayı olduğunda yine Suriye'deydim. Halk sokaklara dökülmüş, sloganlar atıyordu. Çok şaşırmıştım. Ortadoğu halkının böyle bir tavra, duruşa ihtiyacı vardı. Uyarmak istemiştım, 'siz tanıımıyorsunuz daha Erdoğan'ı diye, ama kâr etmemişti. Pek çok yeni doğan çocuğa Erdoğan ismini koymuştu Suriyeliler. Şimdi nüfusa gidip değiştirme telaşındalar."

Ben de aynı duruma Kahire'de, Beyrut'ta ve İsrail'deki Araplarda rastlamıştım. Onların söylediği gibi "Erdugan" yaman bir adamdı, Mehdi gibi bir şeydi, kurtarıcıydı sokaktaki halkın gözünde. "One minute" hepsini büyülemişti. Ama Arap aydınları sokaktaki halk gibi düşünmüyorlardı, galiba onlar da halkını beğenmeyen (!) Jakoben elitlerdi. Aydınlar, Erdoğan ve çantadan yetişme Dışişleri Bakanı'nın Yeni Osmanlı siyasetini tamamen reddediyorlardı. Emperyalist siyaset olarak görüyorlardı.

Dostum, Lazkiyeli Adonis, *The Telegraph*'a verdiği demeçte, "Rejime karşıyım ama Müslüman Kardeşler'in iktidara gelmesine de karşıyım. Suriye, Mısır'a değil, Irak'a benzeyecek. Bu da şiddetle yol açacak. Ben her türlü şiddete karşıyım, Gandi'den yanayım. Halk kendi kendini özgürleştiremiyorsa özgürlüğü hak etmiyor demektir!" diyor. (<http://www.telegraph.co.uk/culture/books/bookreviews/9086902/A-Page-in-the-Life-Adonis.html>) Adonis'le konuşmak İngiliz'in aklına geliyor da bizimkilerin aklına gelmiyor. Konuşsalar, Adonis, "Araplarda din ve devlet birbirinden ayrılmadan halk iktidarı gerçekleşemez, demokrasi de gelmez!" diyecek.

Celal Bayar, ABD gezisinden dönünce, "Türkiye, yakında küçük Amerika olacak!" demişti. Bayar'ın bu öngörüsü nihayet gerçekleşti. R.T.E., Ortadoğu'da ABD'nin taşeron-jandarması olarak Celal Bayar'ın rüyasını gerçekleştirdi. Bakalım tezkere alma noktasında ne yapacak?

Suriye, "Çocuk Katili Erdoğan!" haykırılarıyla inliyor.

İsrail'in Dikenli İncirleri

Yazımın adına bakıp "dikenli incirler"in bir metaforik anlamı olduğunu düşünmeyin. Ben düpedüz, Frenk İnciri, Hind İnciri de denilen, Mersinlilerin düpedüz Dikenli İncir dedikleri "*Opuntia ficus-indica*"dan söz ediyorum. Biz meyvesini severek yeriz. İshal ve dizanteriye karşı faydalıdır. Sindirim sistemini rahatlatır ve kabızlığı giderir. Şeker hastalarına iyi gelir. Kolesterol oranını düşürür. Tok tutar ve yemeklerden alınan yağın vücut tarafından emilimini azaltır. Bu özellikleriyle aşırı kilolarından kurtulmak isteyenler için de faydalı bir besindir. Yaprakları kaynatılarak elde edilen sıvı cildi nemlendirir ve taze tutar.

Hayfa'dan Yeruselaim'e (Kudüs) giderken görünce birden afalladım: Bizim dikenli incirleri, meyve ağaçları gibi dikmişler. Yani anlayacağınız, bizim ören yerlerinde, mezarlıklarda unuttuğumuz bitkiyi ciddiye almışlar. Üstelik yükseklikleri iki metreyi geçmiyor. Tuhaftır bu dikenli incirler. Ülker geçen yıl bahçe kapısının önündeki kumlara bir somun-dal ekmişti. Bir yılda iki metreyi geçti ve bütün yaz meyve verdi. Demek ki, bir hikmeti var bu bitkinin. Mersin Ziraat Odası durumu bir incelemeli. Yararlı olur!

İsrail ve İsraili için toprak (Eretz) vatan anlamındadır. Dikenli incirler İsrail'in toprağa ne denli hırs ve sevgiyle bağlandığının büyük simgesi.

İsrail toprağını gözle görmeyenler bu ülkeyi baştan başa çöl sanırlar. Öyle değil. Necef Çölü ve Gazze tarafı dışında İsrail'i gö-

zümle gördüm. Kuzey İsrail bizim Ege'den, Marmara Bölgesi'nden geri kalmaz yeşillikte. Akdeniz'den doğuda Ürdün Nehri'ne kadar 40 kilometre içerilere kadar uzanan verimli tarım alanları var. Kudüs'ün güneyindeki Yahudiye Dağları ve çölünde ciddi bir yerleşim yeri ve tarım alanı göremedim.

Altı Gün Savaşı'nı (5-11 Haziran 1967) herkes bilir de neden çıktığını bilene rastlamadım. İsrail, kuzeydeki Kinneret Gölü'nden güneydeki yarı çorak araziye su taşıyacak olan Ulusal Su Şebekesi'ni 1964'te tamamladı. Ertesi yıl Arap devletleri Ürdün Nehri'nden gelen suyun İsrail'e akmasını engelleyecek planlarını uygulamaya soktular. Bunun üzerine İsrail, Suriye'de inşa halinde olan barajlara 1965'te saldırıda bulundu. Bundan sonra karşılıklı saldırılar alıp başını gitti. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün ülke içindeki sabotajları çoğaldı. Ardından işe Mısır karıştı. "Bizim vazgeçilmez görevimiz İsrail'i yok etmektir!" haykırışı, Mısır ile Suriye yöneticilerinin dillerinden düşmüyordu. Savaş altı gün sürdü ve İsrail, Batı Şeria'yı, Doğu Kudüs'ü, Golan Tepeleri'ni ve daha sonra Mısır'a geri vereceği Sina Yarımadası'nı ele geçirdi. İsrail'in Doğu Kudüs'ten vazgeçeceğini ve Golan Tepeleri'nden geri çekileceğini sanmam. Çünkü Galile Denizi de denen Kinneret Gölü'nün batı kıyısında bulunan Tiberya kenti ile gölün karşı (doğu) kıyısı arasındaki mesafe 6 kilometre. Golan Tepeleri gölden 500 metre yükseklikte bir balkon gibi. Tam karşıda Tiberya ve aşağıda tarım alanları ve yerleşim yerleri. Altı Gün Savaşı'ndan önce bu balkona mevzilenmiş top bataryaları İsrail için müthiş bir tehdit oluşturuyormuş. Şimdi Suriye sınırı Golan Tepeleri'nin doğusunda (arkasında) bir yerlerde. Suriye, İsrail'in işlenmiş topraklarını alayım derken Golan Tepeleri'nden oldu.

Benim bu topraklara olan ilgim Altı Gün Savaşı'yla başlar. Haziran-Temmuz 1967'de "Savaş ve Barış" (Kiraz Zamanı) adlı uzun

şiiirimi yazdım. Ne Arap tarafı ne de İsrail tarafı itiraz etti. 2001-2002'de "Celile Günleri"nin (Ot Hızı) 12 şiirini yazdım. *Gördüğünü Kitaba Yaz* (Doğan Kitap) adlı kitabımda yer alan "Eretz İsrail, İsrail Toprağı", "Yossi Sarid: "İsrail'in kendi Atatürk'üne ihtiyacı var" ve "Kutsal Topraklarda" adlı üç inceleme yazısı İsrail sorunu-na büyük bir ciddiyetle el atar. Yazılar yerinde, görerek yazılmıştır.

Bu yazıyı kaleme almaktaki amacım gayet açık ve basit: İsrail'i görmeden, Şeria'dan geçmeden, Golan Tepeleri'ne çıkmadan, Gazze'ye gitmeden İsrail üzerine, İsrail ve Araplar üzerine ciddi yazı yazılamaz. Yazımı eski bakanlardan Yossi Sarid'in bir sözüyle bitireceğim: "Benim annem babam Polonya'dan gelmişlerdi, geri dönecek yerleri vardı. Ben burada doğdum, gidecek yerim yok!"

Karar Gecesi

14 Ocak 2001 tarihli *Hürriyet* gazetesinde "İlk Polis Tanrı'dır" başlıklı bir yazı yayımlamıştım. Bugünkü yazımda bu yazının bir bölümünü kullanıp yazıyı bir başka bağlama oturtacağım. Bilirsiniz, insanlığın atası Âdem'in iki oğlu vardı: çiftçi Kabil, çoban Habil. Oğullar bir gün, yaptıkları işin ürünlerinden babalarına armağan getirirler. Âdem, Kabil'in armağanına ilgi göstermez. Habil ve armağanıyla ilgilenir. Bunun üzerine, Kabil öfkelenir ve kardeşi Habil'i öldürür. Cinayetten sonra, Rab (Tanrı) Kabil'e sorar: "*Kardeşin Habil, nerede?*" Kabil bu soruyu şöyle yanıtlar: "*Bilmiyorum. Kardeşimin bekçisi miyim ben?*" Bunun üzerine Tanrı konuşur: "*Ne yaptın? Kardeşinin kanının sesi topraktan bana bağıyor.*" Bu konuşma Tevrat'ın Tekvin bölümünün 4. babında yer almaktadır.

1980'lerin başında, Michel Del Castillo'nun *Karar Gecesi* adlı müthiş bir romanını Türkçeye çevirmiştım. Romanın kahramanlarından Komiser Avelino Pared, Tevrat'ın bu bölümüne değine-

rek, Tanrı'nın ilk polis olduğunu söyler. Polis faillerin niyetlerine göre karar vermez, değerlendirme yapmaz, çünkü onların zihnini okuyamaz. Okuyamadığı için de cinayetleri, suçları engelleyemez. Oysa, eğer Tanrı, Tanrı ise insanların zihninden geçen düşünceleri bilir ve suç girişimlerini engelleyebilir. Daha doğrusu, Komiser Pared'e göre, engellemek zorundadır. Komiser Pared'e göre: Tanrı, eğer Tanrı ise, Kabil'e "*Dur! Kardeşin Habil'e ne yapacaksın?*" diye sorarak, ona, işlemeyi tasarladığı cinayeti bildiğini söylemeli ve ona engel olmalıydı. Komiser Pared, polisi ikiye ayırır: Mesleğiyle ve mesleği için yaşayan *metafizik polis* ve yalnızca karın doyurmak için bu mesleği seçmiş olan sıradan "akıl polisi". Sözü gazeteciliğe ve gazetede yazan yazarlara getireceğim.

Milliyet gazetesinde yazan Aslı Aydıntaşbaş, Suriyeli muhaliflerin eline geçen Azaz kentine giden ilk gazeteciymiş. Tebrikler! Aslı Hanım, sakallı bir komutanla karşılaşüyor; bu sakallı komutan, Aslı Hanım'ın elini sıkıyor. Sıkamaz, çünkü adam sıkı İslamcı. Durumu tahmin edemediği, Arap devriminin (!) gerçek yüzünü bilemediği için Aslı Hanım şaşırıyor. Mihmandarları, daha Suriye'ye varır varmaz, başını örtmesini tavsiye edince şaşırıyor. Komutana: "Geleceğin Suriyesi'nde başı açık kadınlara yer olmayacak mı?" diye soruyor.

Komutan yanıtlıyor: "Olacak. O insanın kendi seçimi. Ama bir kadın başını kapatmazsa o zaman iyi bir Müslüman olarak benim gözlerimi indirmem lazım." Aslı Hanım, çocuk gibi buna da inanıyor. Oysa adam gözünü indirmeyecek, onun başını zorla örttürecektir.

Bölgeyi çok gezdiği için bu tablonun kendisini şaşırtmadığını ileri süren Aslı Aydıntaşbaş, "Demokrasi istediklerini, Sünni, Alevi ve Hristiyanların eşit yaşadığı bir ülke hedefledikleri"ni söyleyen muhaliflere de hemen inanıyor. Aslı Aydıntaşbaş bölgeyi gezmiş ama gerçekleri görmemiş. Bölgenin yerel gerçekleri Suri-

ye'de Sünnilerin iktidarı almaları durumunda, Alevilere ve Hristiyanlara yaşama hakkı tanımayacaklarını tahmin edemiyor. Pek yakında Sünnilerin iktidara geçmesi durumunda, olanlar olduğu zaman, olanları tasvir etmekle yetinecek. Çünkü ne yazık ki maaş karşılığı gazetecilik mesleği yapan biri. Yani bir "sıradan akıl polisi". Ya da gerçekleri gördüğü halde kendisinden istenen yazıları yazıyor.

Aslı Aydıntaşbaşa göre nispeten bir adım ileride bulunan bir başka akıl gazetecisi, onun yazısını okuduktan sonra şöyle yazıyor: "Ben Suriyeli bir Kürt, bir Alevi, Hristiyan veya Laik Sünni olsam, daha şimdiden başımın çaresine bakardım. Çünkü bu kadar açık görünen bir köye gitmek için kılavuza gerek yok" diyor. Her zaman olduğu gibi, olayları olduktan sonra görüyor. Olacakları Tunus olayları başladığı zaman göreceksin; görenlere saygı duyacaksın! Aslı Aydıntaşbaş da, adını vermek istemediğim gazete yazarı da, Arap Baharı devrimleri (!) Tunus'ta başladığı zaman çok mutlu ve umutluydular. Demokrasi ve özgürlükler getireceğine inandıkları isyanları göklere çıkartıyorlardı. Oysa ben o sıralarda bu olayların arkasında Müslüman Kardeşler ile El Kaide'nin, Hamas türünden oluşumların bulunduğunu ve sonuçta, yalancı baharı yaşayan bütün Arap ülkelerinde İslam devletleri kurulacağını yazıyordum. AKP iktidarı, ayaklanmalarla demokrasi açısından değil İslam devleti ekseninde ilgileniyordu. Ve sıradan gazeteciler olanları tasvir edip AKP'nin siyasetini onaylarken iyi gazetecilik yaptıklarını sanıyordu.

NOTA BENE:

Bir yazar tanıdığım, 31 Temmuz yazımla ilgili bir ileti gönderdi. Bir köylü tanıdığına "Ya'u, bu adamlar hırsız, hırsız!" dediğinde aldığı yanıt yazımı onaylamakta. Köylü, "Evet ama yerken besmele çekiyorlar!" diye cevap vermiş.

Ahmedinecad'ın Konya Gezisini İptal Etmesi

AKP'nin başbakanı R.T. Erdoğan, İran Cumhurbaşkanı Mahmut Ahmedinecad'ı Şeb-i Arûs törenleri için Konya'ya davet etmiş. 17 Aralık 2012 tarihli gazetelere göre, daveti önce kabul eden Ahmedinecad sonradan gelmekten vazgeçmiş. Güya uyması gereken başka bir program varmış. Kimilerine göre de, İran Genelkurmay Başkanı Firuzabadi'nin, "Patriotlar dünya savaşı çıkartabilir" açıklamasının ardından ziyaretten vazgeçmesi dikkat çekici imiş.

Bunların tamamı laf! Gerçek şu ki, dinsel inanç yüzünden İran'ın hiçbir cumhurbaşkanı, başbakanı ve hiçbir Ayetullah, Mevlana'yla ilgili herhangi bir programa katılmaz ve Konya'ya gelip Mevlana Müzesi'ni ziyaret etmez.

Bunun neden ve gerekçesini 22 Aralık 2007 tarihli *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan "Mevlana'ya Ayetullah Bakışı" başlıklı yazımdan öğrenelim:

"Mevlana, edebiyat memuru Türkler ile İranlılar arasında paylaşılamaz. Türkler onun Horasan doğumlu Türk olduğunu ve Konya'ya yerleştiğini ileri sürerek Türk edebiyatı defterine yazarlar. İranlılar ise Mevlana'nın yazı dilinin Farsça olduğunu savunarak onu kendi edebiyatlarının taht salonuna buyur ederler.

Mevlana, Türkiye'nin resmi (sağ) kültür politikasının da gözdesidir. Devlet kadrosu içinde yer alır. Ancak 'bu Mevlana', 'Şeb-i arûs' (Gelin gecesi, Mevlana'nın öldüğü gece) törenlerinde bir şair ve düşünürden çok bir tarikat şeyhi muamelesi görür. Ve bu törenlere katılan Batılı yabancıların gözünde o bir tarikat şeyhinden de ötedir, peygamber mertebesinde. Yapıtları ABD'de her zaman en çok satan kitaplar listesinde duran Mevlana bu ülkede yeni bir dinin kurucusu (gibi) sayılmaktadır.

Ancak İran'da yaşayan bir yakın dostumun gönderdiği haberler, Ayetullahlar İran'ının Mevlana'ya hiç de iyi gözle bakmadığını gösteriyor. Bu, benim için çok yeni bir bakış açısı.

31 Ekim 2007 tarihli *Cumhuri İslami* gazetesinde yayımlanan habere göre, Ayetullah Safa Gulpayigani, Mevlana Uzmanları Kongresi'nin düzenlenmesini ve "sema ve müzik gösterileri"nin bu kongreye sokuşturulmasını kınamaktadır.

Ayetullah Nuri Hemedani ise "Mevlana'nın şiir kitaplarından sadece edebiyat açısından ve dersler çıkartılması bakımından yararlanılabilir. Ama bu kitaplarda bizim usul ve inançlarımızla bağdaşmayan çok fazla sapmalar vardır ve bunlar toplumun baştan çıkmasına yol açabilir" demekte ve onu adından dolayı mürtet saymaktadır. Ayrıca Mesnevi'de Hallacı Mansur'un övülmesi de mürtetlik kanıtı sayılmaktadır.

Arkadaşımın en son gönderdiği habere göre, İran Cumhuriyeti'nin yarı resmi organı konumundaki *Cumhuri İslami* gazetesinin 2 Aralık 2007 sayısında, dervişlere ve tasavvuf ehline gene şiddetle saldırılmış, "Sufi eğilimler, İslamla savaş ve Peygamber düşmanlığı demektir" şeklinde suçlamada bulunulmuş:

"Sufi eğilimler hastalıklı fikir ve inanç cereyanları olup din kisvesi altında İslama ihanet etmekte ve bu ilahi dinin kanun ve kurallarına ters düşmekte, Peygamber-i Ekrem'in soyundan gelen Seyitlerin ve 12 İmam'ın yöntemlerine zıt hareket etmektedir."

Arkadaşımın yazdığına göre, *Cumhuri İslami* adlı gazetenin dervişlere yönelttiği suçlamanın cezası ölüm imiş.

Kasım ayının ikinci haftasında İran güvenlik güçleri ile Nime-tullahi Günabadi sufi tarikatı müritleri arasında çıkan çalışmalarda tarikat tekkesinin bir bölümü buldozerle yerle bir edilmiş. Arkadaşımın verdiği bilgiler on sayfa kadar. İlginç olaylar. Bir İslam Cumhuriyeti'nde bir tarikatın tekkesi yerle bir ediliyor. İran'daki durum Türkiye ve dünyadaki Mevlana dostlarının ve tasavvuf ehlinin dikkatine sunulur.

Buna karşılık, AKP kadrosu ve İslamcı fesatın sözcüleri, Devrim Yasaları'nı hiçe sayarak tarikatların, tekke ve zaviyelerin açıl-

masını istemekteler. Bu trajik durumu kimin dikkatine sunacağımı bilememekteyim artık! Belki, laiklere akıl hocalığı yapmayı seven Mehmet Ali Birand bilir ama o da işi AB'ye havale eder !"

Mevlana, Mevlevi tarikatının şeyhidir. Bir Şii devletin cumhurbaşkanını onunla ilgili bir törene davet etmek, son derece düşüncesizce bir davranış. İran, Mevlana'yı Farsça yazan bir şair olarak kabul ediyor ama bir dini lider olarak kabul görmesi tüylerini diken diken ediyor. Küfür sayıyor. Hele, özellikle ABD'de yeni bir dinin peygamberi mertebesine çıkarılması var ki, İran böyle bir sapınca asla katlanamaz.

AKP hükümeti bunun böyle olduğunu bilmiyor mu?

Ahmedinecad kibarlık etmiş, daveti kabul edermiş gibi yapmış ve ardından ayıp olmasın diye bir bahane uydurulmuş. Sadece AKP'nin değil başkalarının da hassasiyetleri var.

Ahmedinecad'ı, "Şeb-i arûs" (Gelin gecesi, Mevlana'nın öldüğü gece) törenlerine davet ederseniz elbette gelmez. Gelirse Ayetullahlara hesap veremez.

NOTA BENE:

Hürriyet gazetesinde yayımlanan yazımı okuyan Avrupa'daki bir yayın organının yetkilileri benimle Mevlana konusunda bir söyleşi yaptılar. "İranlı Gazeteci Ahmad Khataminia ile Söyleşi" başlığıyla *Kırlangıcın Okuma Uçuşu* (Destek Yayınları) adlı kitabımda yer aldı (s.57).

Cumhuriyet'e Kıymayın!

3 Mayıs günü, Adonis, Ülker ve ben, Müslüman dünya ile Türkiye'nin durumunu konuşuyorduk. Adonis, *"Türkiye'de cumhuriyetçiler laik cumhuriyete sahip çıkamazlarsa Türkiye ile birlikte bütün yenilikçi İslam dünyası da yıkılır!"* dedi. Bu saptama, benim

yıllardır söylediklerimin veciz bir özetiydi. Adonis, 1990'dan bu yana neredeyse her yıl Türkiye'ye geliyor. Türkiye'yi biliyor. Arap ve Müslüman dünya ile karşılaştırdığı Türkiye'nin en güçlü yanını biliyor: Laiklik! Laik düzen! Bu nedenle, Müslüman Arapların Bağdat'ın düşmesinden (1258), Endülüs Emevi Devleti'nin (756-1492) yıkılmasından bu yana ayakları üzerinde duramamasının nedenini bilmek gerekir: İnsan aklının ve bilimin toplumdan sürgün edilmesi ve daha o zamanlarda başlayan Selefi içekapanış. O Selefi içekapanıştır ki Taliban'ı, El Kaide'yi, günümüzün Türkiye İslamcılığını etkileyen Selefi yobazlığını yaratmıştır. Müslüman dünya laik çağa girememiştir!

Berrin Karakaş (*Radikal*, 10.05.11) Adonis'e soruyor: "Arap Devrimleri için ne diyeceksiniz?" Adonis yanıtlıyor: *"Bütün bu hareketleri desteklemek lazım ama toplumun temellerinde değişikliğe gidilmesi gerekiyor. Her şeyden önce din ve devlet işleri ayrılmalı. Kadınlar da erkeklerin sahip olduğu haklara sahip olmalı. Bugün yaşanan olayların etkisi ancak bunlar gerçekleştiğinde görülebilir. Yozlaşmış bir hükümeti daha az yozlaşmış olanıyla değiştirdiğinizde değişim kısıtlı olacaktır."*

Söyleşiyi yapanın eline bir hazine geçmiş ama beyni bizim basın yazıcılarının ve konuşmacılarının gevezelikleriyle yıkandığı için işin farkında değil. *Radikal* gazetesinin yazışları de birinci sayfada manşet yapacağı gerçeği *Hayat* ekinin 13. sayfasına gizlemiş.

Özdemir İnce kardeşimiz 13 Nisan 2011 tarihinde ne yazıyordu, birlikte okuyalım:

"Arap âlemi için devletin laikleşmesinden başka bir devrim yoktur, olamaz. İslamcı bir statükonun devam ettiği, edeceği ya-

pıda iktidarın el değiştirmesi hiçbir şey ifade etmez. Egemenliğini sürdüren İşlami yapının ABD'nin yanında ya da karşısında olması sadece ABD'yi ve onun yandaşlarını ilgilendirir. Arap dünyasında ne tas ne de hamam değişmiştir.

Herhangi bir Arap ülkesinin (rneğin Mısır) devrim yaptığını kanıtlaması için anayasasında '*Mısır demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir*' maddesinin bulunması ve ülkenin devlet yapısının bu maddeye göre düzenlenmesi gerekir."

Adonis ile zdemir İnce'nin söyleyip yazdıklarını iyice bellemeden, Arap âleminin içinde debelendiği açmazı ve Türkiye'nin yarattığı mucizeyi anlamamanın olanağı yoktur.

Bu açmazı ve mucizeyi anlamamış Bülent Arınç adında bir karşıdevrimci, Krtlk sorunu hakkında bakın ne diyor: "*Biz bin yıldan beri kardeşsek bu Mşlmanlıktandır. Laiklikten değildir. Biz kelime-i tevhid için yaşıyoruz.*" (Birgün, 12.05.11)

Kürtler, 1806-1920 tarihleri arasında 13 kez isyan ettiler. 1923'ten önce Türkler ve Kürtler "Kelime-i Tevhid"i yaşamıyorlar mıydı? Bu gidişle AKP iktidarı, Türkiye'nin "Bağdat"ı olacak! 12 Haziran seçiminde bu gerçek kesinlikle unutulmamalı!

NICOLÁS GUILLÉN
KÜBA ŞARKILARI

Çeviren
Özdemir İnce

CEHALETİN RÖNESANSI OLUR MU, DEMEYİN.
OLUR OLUR, BAL GİBİ OLUR. YENİDEN DOĞAN CEHALET
İYİCE KATMERLENMİŞTİR, KAŞARLANMIŞTIR ARTIK.
CEHALETİN RÖNESANSI'NIN ÜLKEMİZDE
ŞANLI BİR TEMSİLCİSİ VAR: AKP TARİKATI.
DÜNYAYI ANLAMAK, DEĞİŞTİRMEK İÇİN ARABAYI GERİ VİTESE TAKIP
GAZA BASAN BİR SELEFİ HASTALIK.

ANAYASA'NIN İKİNCİ MADDESİNDE NE YAZAR?...
TÜRKİYE CUMHURİYETİ'Nİ TANIMLAMAK İÇİN “DEMOKRATİK, LAİK VE
SOSYAL BİR HUKUK DEVLETİ” DİYE YAZMAZ MI?
YÜZDE ON BARAJIYLA DEMOKRASİYİ “DEMİRKIRASIYE” DÖNÜŞTÜREN;
DÜŞÜNCEYİ İFADE ÖZGÜRLÜĞÜNÜ KENDİ ÜZERİNE TAPULAYAN;
LAİK BİR ÜLKEDE DİNİN İLKELERİNİ REFERANS YAPIP
ULEMAYI BİLİRKİŞİ ATAYAN;
EMEĞİN HAKKINI SADAKAYLA ÖDEYEN BİR ANLAYIŞ,
CEHALETİ YENİDEN YARATMIŞ OLMUYOR MU?

BEN İLK, ORTA VE YÜKSEK ÖĞRETİMDE KIZ ARKADAŞLARIMLA
AYNI SIRALARI PAYLAŞTIM. BU YÜZDEN HİÇBİRİ HAMİLE KALMADI BENDEN.
ŞİMDİ 77 YAŞIMIZDA KARŞILAŞTIĞIMIZ ZAMAN BANA,
“N'ABER LAN TEKDİŞ!” DİYORLAR.
ZAMANE YURT MÜDÜRLERİ
KIZLAR İLE ERKEKLERİ AYNI MERDİVENDEN YÜRÜTMÜYOR.

ÖZDEMİR İNCE

GÜNCEL

ISBN 978-975-343-797-4

9

789753 437974

₺ 18

